

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ
GV NGUYỄN KHẮC TOÀN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Phận thẳng dân trong chế độ !!!

Thi hào Nguyễn Chí Thiện từng có bài thơ «Lý tưởng» như sau : «Lý tưởng, quang vinh, mộng tình, lẽ sống. Chuyện trên trời dưới biển xa xôi! Thú thực là dân đói chúng tôi. Chỉ mơ ước được no bằng con vật. Vì giấc mơ được làm con người đã mệnh mông, không thành sự thật. Lại rũ tù cả lũ như chơi! Gạo, sắn, ngô, khoai, tứ chướng trên đời. Quán chật, rồi bời, điều đúng!» Được sáng tác năm 1971, bài thơ nay vẫn còn đậm tính thời sự. Vì còn hàng triệu nông dân Việt Nam trồng ra lúa gạo nhưng vẫn bản cùng ; hàng triệu công nhân làm ra sản phẩm nhưng vẫn thường xuyên ăn đói, chỉ mơ ước no bằng con vật nuôi trong nhà cán bộ. Nhưng nhất là giấc mơ được làm con người đối với tuyệt đại đa số dân Việt vẫn cứ mệnh mông, không thành sự thật nổi. Bởi lẽ cho đến giờ phút này, thẳng dân trong chế độ ưu việt này vẫn cứ phải mang thân phận con cái, con ở, con nợ, và con bài. Xin nêu những thí dụ gần đây :

1- Con cái : Khi tự mình viết cuốn «Những mẫu chuyện về đời hoạt động của Hồ chủ tịch» năm 1948, Hồ Chí Minh (dưới bút hiệu Trần Dân Tiên) đã tự xưng là Bác và là Cha già Dân tộc. Theo tinh thần này, đảng của ông ta luôn tự đặt mình làm «phụ mẫu chi dân» và coi nhân dân như con cái : cha mẹ cho gì thì nhờ nấy, không được đòi hỏi (cơ chế «Xin-Cho»); phán bảo sao thì nghe nấy, không được phê bình ; sửa trị sao thì chịu nấy, không được cãi lại. «Đảng là chân lý, là đạo đức, văn minh», «Nghe theo đảng, nói theo đài» là thứ «Gia huấn ca» mới mà CS buộc nhân dân phải học thuộc. Chính hai đại diện cỡ bự của đảng đã từng khẳng định điều ấy. Đó là Nguyễn Thị Hồng Ngát, cục trưởng cục điện ảnh : «Con cái không chê cha mẹ khó...» (trả lời phóng viên đài truyền hình ABC năm 2003), và Tôn Nữ Thị Ninh, nguyên Đại sứ Đặc mệnh Toàn quyền của VN tại Châu Âu : «Trong gia đình chúng tôi có những đứa con, cháu hỗn láo, bướng bỉnh thì để chúng tôi đóng cửa lại trừng trị chúng nó, dĩ nhiên là trừng trị theo cách của chúng tôi. Các anh hàng xóm đừng có mà gõ cửa đòi xen vào chuyện riêng của gia đình chúng tôi» (tuyên bố tại Câu lạc bộ Báo chí Quốc gia Hoa Kỳ tháng 10-2004, khi bị chất vấn về tình trạng vi phạm nhân quyền ở VN). Chính vì nãi trạng «đảng cha mẹ-dân con cái» như thế mà trong thời gian gần đây, cộng đồng hay chức sắc tôn giáo nào xin đất thì được cho, đòi đất thì bị đánh ; tập thể công dân nào âm thầm góp ý cho đảng thì ỏn, nhưng muốn công khai phản biện thì bị bịt mồm (Quyết định 97-CP) ; tự giải thể để phản đối quyết định cha chú đó như Viện Nghiên cứu Phát triển thì sẽ bị xử lý không nương tay (Thông báo số 309/TB-VPCP) ; dám cãi lời «cha mẹ» mà động đến gia đình «bác Mao» thì lãnh những án tù dài ; dám đơn kiện «bố» Thủ tướng thì bị trả đơn lui, còn được bảo là «gia pháp» không có quy định !!!

2- Con ở : Được coi là con cái khi đảng có việc cần sửa dạy, toàn dân lại bị xem là con ở khi đảng có việc cần đối xử, đối xử một cách vô nghĩa vô tình. Điển hình là thái độ im lặng của Hà Nội từ năm 2005 đến nay trước việc ngư dân bị Trung Cộng sách nhiễu, chặn đường, cướp bóc, bắn chết trên Nam Hải (việc lên tiếng gần đây của bộ ngoại giao CSVN, một tháng sau vụ đồng bào Quảng Ngãi bị cướp tài sản khi trú bão hôm 30-09, chỉ là hãn hữu, do sức ép của dư luận và chỉ đòi bồi thường thiệt hại chứ không dám nhân cơ hội khẳng định chủ quyền Hoàng Sa). Đang khi đó, theo tờ Quân đội Nhân dân, hôm 14-10, lúc nghe hai tàu đánh cá Trung Cộng bị bão đánh chìm ở khu vực gần đảo Bạch Long Vĩ, bộ tư lệnh Hải quân VN đã lập tức điều động 4 tàu tích cực tham gia tìm kiếm.

Các công nhân đi lao động nước ngoài tại Đài Loan, Malaysia, Jordan..., khi bị giới chủ nhận bản địa bóc lột, lừa gạt, chạy đến đại sứ quán hay lãnh sự quán VN kêu cứu thì bị làm ngơ, thậm chí bị hãm dọa, khiến cả viên chức chính quyền sở tại cũng ngạc nhiên và cuối cùng chỉ có đồng bào hải ngoại là ra tay bênh đỡ, cứu giúp họ. Những phiên xử thường dân mấy năm gần đây cũng chứng tỏ điều đó. Như tại Long An, ba thanh niên đã bị tòa kêu án 21 năm tù giam vì trộm 22 con vịt (Tiền Phong online 26-10-2007) ; tại Lâm Đồng, 3 nông dân «ăn cướp» 2 con vịt đã bị tòa án tuyên phạt 13 năm (Pháp Luật online 10-08-2009) ; còn tại huyện Đông Anh của Hà Nội, hai thanh niên đi dự sinh nhật về đã bị công an và phó thôn cùng dân quân du kích đánh chết tại chỗ vì nghi trộm chó (VNExpress 30-05-2009)... Đang khi đó những «con yêu» của đảng -vì đảng vẫn có một thứ con yêu- thì luôn được nhẹ tay khi phải đối diện với pháp luật. Một Vũ Huy Hoàng, bộ trưởng Công thương, chủ quản trang mạng Hợp tác Kinh tế Thương mại Việt-Trung, chuyên để mặc Trung Cộng trình bày quan điểm chính trị bất lợi cho đất nước suốt nhiều năm trời, vẫn cứ bình chân như vại sau khi báo chí phanh phui vụ việc tháng 5-2009. Một Đào Duy Quát, phụ trách trang mạng của Đảng, thì chỉ phải nộp 30 triệu sau khi bị phát giác đăng bài của Trung Cộng mô tả cuộc tập trận «bảo vệ biên cương trên biển phía nam Tổ quốc» của họ là Hoàng Trường Sa. Một Huỳnh Ngọc Sĩ, quản lý dự án đại lộ Đông Tây tại Sài Gòn, dù đòi Nhật bản hồi lộ gần cả triệu đô la, khi ra tòa cũng được cải tội danh «lợi dụng chức quyền» với bản án 3 năm tù nhẹ bổng. Một Đoàn Văn Kiên, Tổng giám đốc Tập đoàn Than-Khoáng sản VN, dù đã để cho gần 10 triệu tấn than Quảng Ninh bị xuất lậu, gây thất thu cho Nhà nước khoảng 4.500 tỷ đồng, rồi sai phạm về quản lý tiền bạc lên tới hơn 270 tỷ và gần 600.000 đôla (Tiền Phong online 03-09-2009), thế mà vẫn chỉ bị kỷ luật đảng và buộc thôi việc. Một Chu Văn Thường, nguyên giám đốc Sở Nông nghiệp & Phát triển Nông thôn Hà Tây, dù không có bằng lái nhưng lại điều khiển xe hơi sau khi nhập, gây tai nạn làm chết 2 hai người, vẫn chỉ bị phạt 36 tháng tù treo (Người Lao động online 22-10-2009).

3- Con nợ : Trong khoảng hơn thập niên sau biến cố 1975, để trả nợ chiến phí cho các quốc gia CS Đông Âu, hàng trăm ngàn công nhân đã được đưa sang đó làm việc với đồng lương rẻ mạt, không đủ gởi về nuôi gia đình ; trong nước →

**GIẢI NHÃN
QUYỀN VN
2008**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Phận thằng dân trong chế độ**
- Trg 03 ► **Thư chung của thân nhân các nhà Dân chủ bị kết án...**
- Trg 04 ► **Bản Lên tiếng về các Nhà văn phẫn kháng VN bị...
-Văn bút Quốc tế**
- Trg 05 ► **Tuyên cáo về chiến dịch dân áp bắt bớ các Chiến sĩ DC.
-Đảng Thăng Tiên VN**
- Trg 06 ► **Hạ viện Hoa Kỳ thông qua Nghị quyết 672 về quyền sử dụng Internet tại Việt Nam**
- Trg 07 ► **Thượng tọa Viên Định ký Thông bạch kêu gọi hưởng...
-Phòng Thông tin PGQT**
- Trg 08 ► **Thỉnh nguyện thư gửi Tòa thánh Vatican về chuyện viếng thăm của N.M.Triết**
- Trg 11 ► **Biết hổ thẹn là dấu mỗi đạo Nghĩa
-Ngô Nhân Dụng**
- Trg 13 ► **Chế độ CS độc quyền trước Đại hội XI: Tường thành...
-Bùi Tín**
- Trg 15 ► **Cộng nô dân áp+Đảng còn độc tài, dân còn khổ (thơ)
-Hồ Công Tâm+Vntvnd**
- Trg 15 ► **Lệ thuộc TQ từ bao giờ?
-Ngô Nhân Dụng**
- Trg 16 ► **Về nguồn hay về hùa?
-Đỗ Thái Nhiên**
- Trg 17 ► **"Cũng bởi thằng dân ngu quá lộn" (Tân Đà)
-Shinra**
- Trg 19 ► **Thời nghịch lý!
-Phạm Đình Trọng**
- Trg 22 ► **Mối tương quan mất dạy!
-Đình Tấn Lực**
- Trg 25 ► **Quốc hội giả điếc trước "quốc nạn" bauxite
-Phạm Trần**
- Trg 28 ► **Đã đến lúc phải kiện các Công an gian ác
-Văn Chu**
- Trg 29 ► **Bão, chính sách&nhân tâm
-Trần Văn**
- Trg 31 ► **Tình hữu nghị và nghĩa đồng bào
-Trần Văn**

**TƯỜNG NHỚ CHÍ SĨ
NGÔ ĐÌNH DIỆM, VỊ
TỔNG THỐNG YÊU DÂN**

cũng có chính sách lừa cả triệu thanh thiếu nữ (chủ yếu miền Nam) vào các hợp tác xã thêu ren, ngày đêm cặm cụi thêu những tấm ra, mặt gối xuất cảng qua các nước ấy, với số tiền còm chỉ đủ ăn hai bữa. Còn hiện nay, hàng triệu nông dân trong nước đang sống trên nợ, nợ hợp tác xã nông nghiệp, vì lúa gạo họ làm ra không đủ để mua lại phân bón, lúa giống, nộp hàng chục thứ thuế khác và trả tiền dẫn nước vào ruộng... Học sinh cấp ba và sinh viên thì phải đóng học phí quá khả năng của gia đình nên đành phải vay mượn chính phủ, sau khi tốt nghiệp sẽ làm việc trả lại. Cả hai hạng này, một hạng đông đảo về lực lượng và một hạng có tiềm lực về tri thức, đương nhiên trở thành con nợ triền miên của nhà cầm quyền và đảng dùng chính dây thòng lọng này để khống chế họ về mặt quan điểm chính trị.

Cơ chế «Xin-cho» áp dụng vào việc cấp đất đai, cấp giấy phép xây dựng, tổ chức, xuất ngoại cũng biến người dân, đặc biệt là các tập thể tôn giáo, các lãnh đạo tinh thần thành kẻ mắc nợ ân nghĩa với nhà nước. Rốt cuộc là họ phải im lặng, để mặc cho đảng tung hoành, tiếp tục phạm sai lầm và tội ác. Hiện nay, theo ước tính của các chuyên gia, nợ nước ngoài của VN là từ 20 đến 30 tỷ đô-la. Nhà cầm quyền lúc nào cũng thấy bận rộn đi mượn tiền của các cơ quan tài chính quốc tế đem về thực hiện các dự án quốc nội mà ai cũng biết một phần không nhỏ chi phí cho các dự án này chạy vào túi cán bộ đảng viên. Và người nai lưng ra trả các món nợ khổng lồ này chính là nhân dân, thế hệ hôm nay hoặc mai ngày. Đó là chưa kể món nợ giang sơn (đất, biển, đảo) đã và đang phải trả cho Trung Quốc vì đã giúp xâm lược miền Nam, gây tai hại cho vận mệnh Tổ quốc, tiền đồ Dân tộc.

4- Con bài : Đầu năm 2005, Thiền sư Thích Nhất Hạnh ung dung dẫn hơn 100 đệ tử pháp môn Làng Mai từ Pháp trở về VN, rảo khắp cả nước để hoằng pháp. Ông đâu có hay rằng mình đã trở thành một con bài giúp giải cứu đảng và nhà cầm quyền CS khỏi danh sách CPC (năm 2006). Mới đây, nghe biết bộ ngoại giao Hoa Kỳ chuẩn bị danh sách CPC mới, trong đó VN phần chắc sẽ dính vào vì bao cuộc đàn áp tôn giáo khốc liệt từ sau hội nghị APEC 2006 tới nay, nhà cầm quyền CS lập tức cấp giấy phép hoạt động hôm 19-10-2009 cho Hội thánh Phúc âm Ngũ tuần, một hệ phái Tin lành hạng lớn tại Mỹ từ lâu bị xem là bất hợp pháp và thường xuyên bị đe dọa, tiếp đó là cho phép Liên Hội đồng Giám mục Á Châu được tổ chức hội thảo tại Việt Nam từ 22 đến 26-10 tại Sài Gòn, cuối cùng là để cho một linh mục, hôm 24-10, lên thành phố Sơn La cử hành mục vụ cho một cộng đồng đoàn giáo dân mà từ bao năm nay vẫn bị đàn áp cách khốc liệt. Tất cả đã trở thành những con bài giúp cho VN lại thoát khỏi danh sách CPC do bộ Ngoại giao Hoa Kỳ đưa ra hôm 26-10 mới rồi.

Với một nền pháp luật vô nguyên tắc của một chế độ vô nhân đạo, Cộng sản thường xuyên có trong tay những con bài để mặc cả với thế giới dân chủ đầy tiềm lực kinh tế, đó là các nhà đối kháng đang bị tổng giam trong ngục. Họ bị bắt, bị kết án rồi được tha tù không bao giờ theo tiêu chuẩn công lý, nhưng theo những tính toán chính trị, nhằm giúp đảng CS thoát khỏi sự trừng phạt của thế giới, đạt được những hợp đồng béo bở hay thiết lập những mối bang giao có lợi.

Cư xử với nhân dân, đồng bào như con cái, con ở, con nợ và con bài từ mấy chục thập niên qua như thế, chính là vì Việt Cộng -cụ thể là Hồ Chí Minh và đảng Lao động- từng là **con cờ của Quốc tế Cộng sản**, bị Liên xô dùng để bành trướng chủ nghĩa độc hại và chế độ bạo tàn xuống Đông Nam Á. Nay thì lại vì Việt cộng đang là **con ở của Trung Cộng**, nhắm mắt làm theo lệnh ông chủ Bắc triều, bắt chấp nỗi nhục của dân tộc, nỗi khổ của đồng bào, nỗi nguy của Tổ quốc, tất cả chỉ để mong ông chủ bảo vệ ghế ngồi của một tên nô lệ !

BAN BIÊN TẬP

(Babui - DCVOnline)

THƯ CHUNG CỦA THÂN NHÂN

các nhà Dân chủ vừa bị kết án 10-2009

gởi Liên Hiệp Quốc và các Nguyên thủ Quốc gia

Việt Nam 15-10-2009

Kính gửi: Ông Ban Ki Moon -
Tổng Thư ký Liên Hiệp Quốc

Đồng kính gửi:

- Nguyên thủ các quốc gia yêu
chuộng dân chủ trên thế giới
- Chủ tịch các Tổ chức Nhân quyền,
Truyền thông quốc tế

**Đề mục: Kêu gọi Liên Hiệp
Quốc cùng các nước quan tâm và
can thiệp để chấm dứt tình trạng
áp dụng pháp luật tùy tiện của
chính quyền Việt Nam.**

Kính thưa quý vị,

Chúng tôi ký tên dưới đây là
thân nhân của các người Việt Nam
yêu nước, bao gồm:

- Nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa.
- Nhà giáo Vũ Hùng.
- Kỹ sư Phạm Văn Trội.
- Sinh viên Ngô Quỳnh.
- Ông Nguyễn Văn Tính.
- Ông Nguyễn Văn Túc.
- Ông Nguyễn Kim Nhân.

Thân nhân của chúng tôi đã bị
bắt giam từ tháng 9 năm 2008, chỉ
vì họ đã lên tiếng kêu gọi bảo vệ
toàn vẹn lãnh thổ, lãnh hải và hải
đảo cho VN, tố cáo tham nhũng và
đòi tự do, dân chủ, nhân quyền.
Trong 4 ngày vừa qua, từ ngày 6
đến ngày 9 tháng 10 năm 2009, họ
đã bị đưa ra tòa xét xử với tội danh
"tuyên truyền chống lại chế độ"
theo điều 88 của luật hình sự VN và
đã bị kết án một cách nặng nề.

Qua lá thư này, chúng tôi xin
chân thành cảm tạ Quý quốc, Quý Tổ
chức đã quan tâm đến thân nhân của
chúng tôi, đã thăm hỏi và cử người
đến tham dự các phiên tòa để tận
mắt nhìn thấy và nhận định đúng
đắn về bản chất của tòa án hiện nay
ở VN. Chúng tôi cũng muốn qua lá
thư này tố cáo sự phi nhân bản, sự
bất bớ, áp dụng luật pháp tùy tiện
của chính quyền VN.

**1. Tính chất phi nhân bản của
chế độ giam giữ và xét xử tại VN.**

Trong suốt thời gian giam giữ
thân nhân của chúng tôi, nhà cầm
quyền đã gây nhiều khó khăn trong
việc thăm nuôi, gặp mặt. Như
trường hợp nhà giáo Vũ Hùng, gia
đình đã không hề được thăm viếng
sau hơn một năm trời giam giữ. Hay
trường hợp ông Nguyễn Văn Tính,
gia đình cũng không hề được gặp,
ngay cả khi nghe tin ông bị bệnh
nặng muốn vào thăm nuôi cũng bị
từ chối.

Trong ngày xử án, mặc dù các
phiên tòa đều nói là xử công khai,
mở rộng cho mọi người đến tham
dự, nhưng tại Hà Nội, trong các
phiên xử hai ông Vũ Hùng và Phạm
Văn Trội, chỉ có 2 người thân được
tham dự. Tại Hải Phòng, phiên tòa
xử 6 người, nhưng mỗi người chỉ có
một người thân được vào. Tuy
nhiên trong phòng xử án thì đầy áp
người và chúng tôi tin chắc đó là
những công an mặc thường phục
giả dạng. Trong khi đó ở bên ngoài,
cả trăm thân nhân, bạn hữu, người
quan tâm chẳng những không được
vào, mà còn bị công an xua đuổi, đe
dọa.

Chúng tôi cực lực lên án tính
chất phi nhân bản của chế độ tòa án
tại Việt Nam.

**2. Những lý do được đưa ra
trong các phiên tòa này để buộc
tội thân nhân của chúng tôi mang
tính tùy tiện, không qui định
trong luật pháp Việt Nam.**

Trong phiên xử, tòa án Việt Nam
đã đưa ra những tang chứng sau đây
để buộc tội thân nhân chúng tôi:

- Các biểu ngữ tuyên nhận Hoàng
Sa, Trường Sa là của VN, vận động
toàn dân chống tham nhũng và yêu
cầu VN được đa nguyên, đa đảng.
- Các bài viết phổ biến trên
internet tố cáo tham nhũng, đòi
công lý cho những người bị hành
hung trái phép mà cơ quan an ninh

nhà nước Việt Nam không hề can
thiệp nhằm bảo vệ an ninh cho nạn
nhân và lại có những thái độ bao
che một cách bất công.

- Qua những vấn đề nêu trên,
chúng tôi tha thiết yêu cầu Quý Vị
quan tâm và yêu cầu nhà nước và
tòa án Việt Nam làm sáng tỏ những
điều sau đây :

- Yêu nước, bảo vệ đất nước, đòi
chủ quyền của đất nước có phải là
một tội hay không, vi phạm điều
lệnh nào trong Luật pháp và Hiến
pháp Việt Nam ?

- Tố cáo tham nhũng, bênh vực
cho những người thế cô có phải là
là một tội hay không, vi phạm điều
lệnh nào trong Luật pháp và Hiến
pháp Việt Nam ?

- Xử dụng internet để thông tin và
tiếp nhận thông tin có phải là là một
tội hay không, vi phạm điều lệnh
nào trong Luật pháp và Hiến pháp
Việt Nam ?

Kính thưa Quý vị,

Khi tình nguyện trở thành thành
viên của Liên Hiệp Quốc và WTO,
Việt Nam phải tuân thủ những điều
lệnh Nhân quyền căn bản. Đặc biệt,
điều 19 của bản Tuyên ngôn Quốc
tế Nhân quyền khẳng định, công
dân bất kể ở quốc gia nào, đều có
"**quyền tìm kiếm và thu nhận
thông tin, quyền bày tỏ quan
điểm ở bất cứ đâu và không phụ
thuộc vào ranh giới, bất kể hình
thức phát biểu, viết, in ấn hay phổ
biến bằng những phương tiện
thông tin đại chúng**", và điều 9
của văn bản này cũng xác định:
"**không ai là nạn nhân của chính
sách giam cầm, truy tố hay truy
bức một cách tùy tiện**".

Chúng tôi rất phẫn nộ và cực lực
lên án những bản án phi lý, phi
nhân bản mà tòa án Việt Nam đã áp
đặt cho thân nhân chúng tôi. Chúng
tôi khẩn thiết kêu gọi ông Tổng Thư
ký Liên Hiệp Quốc và các vị
nguyên thủ quốc gia can thiệp trực
tiếp với ông Nguyễn Minh Triết,
chủ tịch nước CHXHCN Việt Nam
để yêu cầu chính phủ Việt Nam tôn
trọng nhân quyền, chấm dứt chế độ
tòa án tùy tiện và trả tự do tức khắc
cho thân nhân của chúng tôi.

Chân thành cảm ơn sự quan tâm
của Quý vị.

Đồng ký tên

- 1- Nguyễn Thị Nga, vợ ông Nguyễn Xuân Nghĩa, Hải Phòng, Việt Nam
- 2- Lý Thị Tuyết Mai, vợ ông Vũ Hùng, Hà Tây, Việt Nam
- 3- Nguyễn Thị Huyền Trang, vợ ông Phạm Văn Trội, Hà Tây, Việt Nam
- 4- Ngô Quyền, anh của sinh viên Ngô Quỳnh, Bắc Giang, Việt Nam
- 5- Dương Thị Hải, vợ ông Nguyễn Văn Tính, Hải Phòng, Việt Nam
- 6- Bùi Thị Rê, vợ ông Nguyễn Văn Túc, Thái Bình, Việt Nam
- 7- Ngô Thị Lộc, vợ ông Nguyễn Kim Nhân, Bắc Giang, Việt Nam

văn dân chủ đối kháng Ngô Quỳnh, và nhà văn Nguyễn Mạnh Sơn đã bị truy tố tội hoạt động tuyên truyền chống phá nhà nước theo Điều 88 BLHS VN vì họ đã hoạt động và viết bài ủng hộ Dân chủ, đặc biệt là việc họ đã gia nhập Khối 8406. Những người này đã bị kết những bản án từ 2 đến 6 năm trong hai ngày xét xử ở Hà Nội kết thúc vào ngày 9 tháng 10. Năm 2006, Khối 8406, một liên minh bao gồm các tổ chức chính trị và hội đoàn vận động cải cách chính trị, đã thảo một bản "Tuyên ngôn Tự do Dân chủ cho VN".

Tên gọi của Khối liên minh này được đặt theo ngày bản tuyên ngôn được thảo. Bản tuyên ngôn này đã chính thức được 118 nhà bất đồng

2009/08/19/vietnam-release-peaceful-democracy-advocates

- Trang cảnh giác và báo cáo về quyền tự do phát biểu ở Việt Nam của tổ chức Trao đổi Quốc tế về Quyền Tự do Phát biểu IFEX: <http://www.ifex.org/en/content/view/full/164/>
- Sơ lược về Việt Nam ở trang BBC: http://news.bbc.co.uk/2/hi/asia-pacific/country_profiles/1243338.stm

Xin gửi kháng nghị thư đề:

Đánh tiếng cảnh giác đối với chiến dịch đàn áp các nhà đối kháng đang diễn ra ở Việt Nam, một chiến dịch mà trong đó có ít nhất 9 tác giả đã bị kết những bản án tù dài đằng đẳng đối với những hoạt động và bài viết ôn hòa của họ.

Kêu gọi nhà cầm quyền Việt Nam hãy lập tức trả tự do vô điều kiện cho tất cả những người bị bắt giữ vì họ đã ôn hòa thực thi quyền tự do phát biểu của mình dựa theo Điều 19 của Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị mà nhà cầm quyền CSVN đã ký kết.

Hãy gửi kháng nghị thư đến:

- Ông Nguyễn Minh Triết
- Chủ tịch nước CHXHCNVN
- Số 1 Hoàng Hoa Thám
- Hà Nội, Việt Nam
- Thủ Tướng Nguyễn Tấn Dũng
- Số 1 Hoàng Hoa Thám
- Hà Nội, Việt Nam
- Ông Lê Doãn Hợp
- Bộ trưởng Bộ Th. Tin & Truyền Thông
- Số 1 Hoàng Hoa Thám
- Hà Nội, Việt Nam

Xin lưu ý rằng các nhà lãnh đạo Việt Nam không có các số fax, cho nên bạn có thể cần phải nhờ đến các đại diện của sở ngoại vụ VN ở quốc gia bạn cư ngụ chuyển kháng nghị thư của bạn đến họ. Việc liên lạc các đại diện của bộ ngoại giao của nước bạn cư hiện đang ở Việt Nam nhờ họ can thiệp các bản án này cũng rất hữu ích.

Danh sách các lãnh sự quán của Việt Nam trên thế giới có thể tìm thấy ở đây: <http://www.embassiesabroad.com/embassies-of/Vietnam>

*** Hãy gửi kháng nghị thư ngay lập tức. Xin kiểm soát lại với PEN nếu kháng nghị thư được gửi sau ngày 31 tháng 10, 2009. ***

Để biết thêm chi tiết xin liên lạc bà Cathy McCann ở Ủy ban Văn bút Quốc tế Bênh vực Nhà văn bị Đàn áp và Cầm tù tại Brownlow House, 10/51 High Holborn, London WC1V 6ER, ĐT: +44 (0) 20 7405 0338 – Fax: +44 (0) 20 7405 0339 -

Điện thư: cathy.mccann@internationalpen.org.uk

●●●●●KD chuyển dịch●●●●●

VĂN BÚT QUỐC TẾ

UB BÊN H VỰC CÁC NHÀ VĂN BỊ ĐÀN ÁP VÀ CẦM TÙ

BẢN LÊN TIẾNG

về các Nhà văn phản kháng VN bị kết án

.....14-10-2009.....

Mạng lưới Hành động Cấp kỳ
14-10-2009
RAN 52/09
VIỆT NAM: Các nhà văn phản
kháng bị kết án

Ủy ban Bênh vực các Nhà văn bị cầm tù (WiPC) rất bức xúc bởi những bản án được ban hành đối với 9 nhà văn trong những ngày gần đây vì họ đã "tuyên truyền" chống chính quyền. Đó là các bản án từ 2 đến 6 năm. Tất cả 9 nhà văn này bị bắt giữ vào tháng 9-2008 và trong đó có cả nhà văn kiêm nhà báo Nguyễn Xuân Nghĩa, một thành viên lãnh đạo của Nhóm tranh đấu Dân chủ bị cấm cản, Khối 8406. Ông Nghĩa cũng là biên tập viên của tạp chí Tổ Quốc, một tờ báo kín ủng hộ Dân chủ. Ủy ban Văn bút Quốc tế kêu gọi nhà cầm quyền Việt Nam lập tức trao trả tự do vô điều kiện cho tất cả những người đã bị bắt giam ở Việt Nam vì họ đã ôn hòa thực thi quyền tự do bày tỏ chính kiến của mình, dựa theo Điều 19 của Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị mà nhà cầm quyền CSVN đã ký kết.

Nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa, nhà thơ Nguyễn Văn Tính, nhà dân chủ đối kháng Nguyễn Kim Nhân, nhà thơ Nguyễn Văn Túc, sinh viên và nhà

chính kiến đồng ký tên, số người ký tên sau đó gia tăng đến hàng nghìn người. Nổi bật nhất là ông Nguyễn Văn Lý, một linh mục và tác giả đã bị bắt vào tháng 2 năm 2007 và đã bị kết án 8 năm tù giam vì đã liên hệ với Khối 8406.

Sáu người bị kết án vào ngày 9-10-2009 là một số trong những nhà hoạt động đã bị bắt giữ kể từ tháng 9-2008 trong một cuộc đàn áp các nhà đối kháng ôn hòa. Người dẫn đầu của nhóm, ông Nguyễn Xuân Nghĩa, đã bị kêu án nặng nhất. Bản cáo trạng ghi ngày 3-7-2009 liệt kê 57 bài viết của ông Nghĩa được viết vào khoảng thời gian kể từ năm 2007 cho đến khi ông bị bắt vào năm 2008 với nhiều hình thức như thơ, văn, truyện ngắn, và các bài báo bị xem là "phỉ báng ĐCS VN, xuyên tạc tình hình đất nước, nói xấu và bôi nhọ lãnh tụ đất nước, đòi đa nguyên đa đảng... và kích thích kêu gọi người khác tham gia phong trào đối kháng." Xin liên lạc WiPC để có thêm chi tiết về việc bắt giữ ông Nguyễn Xuân Nghĩa và nhiều nhà văn, tác giả và nhà báo khác bị bắt giam tại Việt Nam.

Để biết thêm chi tiết, tham khảo:
 - Bài viết của Tổ chức Giám sát Nhân Quyền: <http://www.hrw.org/en/news/>

ĐẢNG THẮNG TIẾN VIỆT NAM

TUYÊN CÁO

về chiến dịch đàn áp bắt bớ các Chiến sĩ dân chủ nhân quyền tại VN

.....Đức Quốc ngày 16-10-2009.....

Trong những năm gần đây, tập đoàn cộng sản Hà Nội sau khi mở chiến dịch đàn áp, vu khống, bắt giam, xét xử bất công nhiều người tranh đấu bắt bạo động cho tự do, dân chủ, nhân quyền tại Việt Nam như nhà báo Nguyễn Vũ Bình, Linh mục Nguyễn Văn Lý, Luật sư Nguyễn Văn Đài, Luật sư Lê Thị Công Nhân và các thành phần sinh viên học sinh yêu nước. Đảng csvn đã công khai hóa con đường bán nước, phản bội dân tộc Việt Nam qua các thỏa ước nhượng vùng Tân Rai, Đắc Nông thuộc tỉnh Lâm Đồng cho Trung cộng mở đặc khu dưới danh nghĩa khai thác quặng mỏ Bauxite. Và cho Đào Duy Quát, phó ban tuyên giáo trung ương đảng, kiêm tổng biên tập báo điện tử, cơ quan ngôn luận chính thức của cộng sản công bố Hoàng Sa, Trường Sa thuộc chủ quyền của Trung cộng. Những việc làm phản phúc này đã gây ra công phần trong tất cả mọi giới, từ trí thức đến lao động trên toàn cõi Việt Nam, tạo ra một đời sống hoang mang bất ổn cho toàn thể dân tộc.

Đứng trước nguy cơ đất nước Việt Nam một lần nữa rơi vào nền móng đô hộ của Tàu cộng do chính tập toàn cộng sản Hà Nội chủ trương, biến Việt Nam thành phiên thuộc của Trung cộng. Mà kết quả trước tiên là, ngày nay, trên bình diện cả nước không một nơi nào không có người Tàu nhập cư bất hợp pháp sinh sống dưới sự bảo vệ của công an Việt cộng. Tệ hơn thế, thành phần nhập cư bất hợp pháp này còn được nhà nước Việt cộng bảo vệ an sinh hơn chính người dân bản xứ. Rồi không có một giờ nào trên các đài phát thanh, các hệ thống

truyền hình từ trung ương cho đến địa phương mà không trình chiếu những phim ảnh từ thời sự cho đến xã hội, hay kiểm hiệp của Trung cộng. Rồi trong các cửa hàng văn hóa phẩm thì sách vở, tài liệu, truyện, tranh ảnh viết bằng chữ Tàu có khi còn nhiều hơn là chữ Việt. Nên người người trong khắp nước đã cùng nhau chuẩn bị ngày chổi dậy tiêu diệt tập đoàn buôn dân bán nước Việt cộng để đem lại Tự do, Dân chủ, Công lý và Độc lập cho toàn dân.

Nhưng với khẩu hiệu: “Đảng cộng sản Việt Nam tuyệt đối trung thành với nhân dân Trung Quốc” do Hồ Chí Minh chủ trương, tập đoàn và nhà nước cộng sản Hà Nội mới đây lại ra tay đàn áp dã man các phong trào đòi tái lập Dân chủ và Độc lập cho Việt Nam. Chúng đã ra tay bạo hành và bắt giam, kết án những nhà văn, nhà báo, nhà giáo và những người dân yêu nước của Việt Nam như: Vũ Hùng, Nguyễn Xuân Nghĩa, Phạm Văn Trội, Ngô Quỳnh, Nguyễn Văn Tính, Nguyễn Văn Túc, Trần Đức Thạch, Nguyễn Kim Nhân, Nguyễn Mạnh Sơn...

Đảng Thắng Tiến Việt Nam nhận định rằng:

Những người bị bạo quyền Hà Nội buộc tội đều là những công dân ưu tú của đất nước Việt Nam. Những chiến sỹ vì dân này chỉ đơn giản đòi lại những quyền căn bản của con người, trong đó có quyền tự do tư tưởng, tự do phát biểu, tự do tôn giáo mà các dân tộc khác trong cộng đồng thế giới đã được hưởng từ lâu và chính nhà cầm quyền tại Hà Nội cũng đã cam kết thi hành khi ký tên chấp nhận và tôn trọng bản Hiến chương Liên Hiệp Quốc

cũng như bản Tuyên ngôn Quốc tế về Nhân quyền.

Xét rằng, chính đảng cộng sản là kẻ có tội, vì đã cưỡng đoạt đất nước Việt Nam và tước bỏ quyền tự do của người dân Việt Nam bằng bạo lực. Tệ hại hơn thế, đảng csvn đã dùng hệ thống công an, tòa án tay sai để duy trì một thể chế chuyên chính tập quyền, phản động, đi ngược lại trào lưu dân chủ trên thế giới. Đã thế, chúng còn ngoan cố bám lấy chủ thuyết đã bị hủy diệt và bị loại bỏ ngay tại chính nơi mà nó đã được phát sinh để di hại cho dân tộc Việt Nam, và đìm dập Việt Nam vào vòng nô lệ làm phiên thuộc cho ngoại bang.

Chúng tôi, toàn thể các thành viên Đảng Thắng Tiến Việt Nam long trọng tuyên cáo

1/ Không dung dưỡng chế độ cộng sản trên toàn cõi Việt Nam. Hoàn toàn tán dương và quyết sát vai với mọi thành phần dân tộc không cộng sản, đặc biệt là những chiến sỹ dân chủ đang đứng lên đòi lại quyền sống, tranh đấu trong ôn hòa, nhưng quyết liệt đòi lại tự do, dân chủ, nhân quyền, công lý và một đất nước độc lập cho người dân Việt Nam.

2/ Cự lực lên án trước công luận quốc tế những hành động hung tàn, bạo ngược, phi luân của bạo quyền cộng sản Hà Nội đang dùng hệ thống công an và tòa án tay sai để triệt hạ mọi ước mơ được sống trong tự do dân chủ và độc lập của người dân Việt Nam.

3/ Vì Tự do và Độc lập của tổ quốc và dân tộc Việt Nam, thiết tha kêu gọi mọi thành phần công dân trong nước cũng như ngoài nước, mạnh dạn trút bỏ thói quen thờ ơ, sợ hãi, đứng lên cùng với những người đã dấn thân đi trước để tạo sức mạnh quần chúng, ngõ hầu giải phóng dân tộc Việt Nam thoát khỏi ách gông cùm của một tập đoàn tội phạm, núp dưới một chủ thuyết điên rồ, tàn bạo đã kìm hãm dân tộc ta trong bóng đêm lạc hậu suốt nửa thế kỷ qua.

4/ Vì sinh mệnh và an ninh của toàn dân, đòi buộc bạo quyền Hà Nội phải ngưng ngay tức khắc các chiến dịch đàn áp, vu khống, bắt

giam những người bất đồng chính kiến. Phải trả tự do, phục hồi danh dự ngay tức khắc cho những người đã bị truy tố, tù tội vì tranh đấu cho lý tưởng tự do, dân chủ và độc lập cho quê hương Việt Nam.

5/ Để tránh cuộc đổ máu của người dân, đòi buộc đảng cộng sản Việt Nam phải tự giải thể hoặc phải chấm dứt độc quyền chính trị. Phải chấm dứt trò bầu cử dân chủ trá hình và phải trả lại Tổ quốc Việt Nam cho nhân dân Việt Nam. Vì đó chính là con đường duy nhất để chấm dứt thảm họa bị nô lệ cho ngoại bang. Và đó cũng là con đường duy nhất để Tổ quốc Việt Nam có thể vươn lên góp mặt bình đẳng trong cộng đồng thế giới.

Làm tại Đức Quốc 16-10-2009

Thay mặt Ban Điều hành Trung ương Đảng TTVN

Thái Thanh Thủy

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày 1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

witness2005@gmail.com

Muốn đọc tờ báo trên mạng,

xin mời ghé:

<http://www.tdongonluan.com>

www.luongtamconggiao.com

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

<http://www.viet.no>

Trong trang mạng thứ 1, thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên đây, Quý vị có thể tìm thấy nhiều tài liệu đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam

**Đấu tranh hoà bình, bất bạo động.
Vạch trần mặt thật
Hồ Chí Minh.
Giải thể chế độ
Cộng sản độc tài.**

HẠ VIỆN HOA KỲ thông qua Nghị quyết 672 về Quyền sử dụng Internet tại Việt Nam Washington D.C 21-10-2009

Hôm 21-10-2009, Hạ viện Liên bang Hoa Kỳ đã thông qua Nghị quyết 672 kêu gọi nhà cầm quyền Việt Nam phải thả các nhà dân báo (bloggers) và hủy bỏ các luật lệ bóp nghẹt quyền sử dụng mạng Internet tại Việt Nam.

Đây là một nghị quyết được sự ủng hộ rộng rãi từ cả 2 đảng Dân chủ và Cộng hòa. Với công sức vận động của cộng đồng người Việt trên toàn nước Mỹ, 22 dân biểu đã cùng đứng tên bảo trợ cho nghị quyết này trước khi đệ trình lên toàn Hạ viện.

Trong phần giới thiệu trước các đồng viện, Dân biểu Loretta Sanchez, tác giả và cũng là người khởi động Nghị quyết 672, tuyên bố: "Rất tiếc, thay vì được cải thiện, thì tình trạng nhân quyền tại Việt Nam lại ngày càng tệ hại hơn. Tôi quan ngại là Hoa Kỳ chưa có thái độ đủ cứng rắn đối với sự xem thường nhân quyền quá trắng trợn của nhà nước Việt Nam".

Bà Sanchez cũng nhận định: "Việc cứu xét để thông qua Nghị quyết này rất đúng lúc bởi vì nhà nước Việt Nam vừa mở chiến dịch đàn áp một số nhà dân báo cũng như các nhà hoạt động đã dùng Internet làm phương tiện quảng bá ý niệm dân chủ". Bà liệt kê tên tuổi 18 nhà hoạt động đang bị cầm tù hoặc bị tù đập tại Việt Nam.

Bà khẳng định: "Một nhà nước dùng bạo lực đối với công dân của mình, chỉ vì họ thực thi các quyền tự do căn bản, thì nhà nước đó không xứng đáng là một thành viên của Tổ chức Mậu dịch Thế giới (WTO); và cũng không có quyền đóng vai Chủ tịch Hội đồng Bảo an Liên Hiệp Quốc như đang diễn ra".

Dân biểu Hoa Kỳ gốc Việt, ông Joseph Cao Quang Ảnh cũng nhận định: "Việc Hoa Kỳ chọn thái độ cứng rắn đối với cách hành xử hung bạo của nhà nước Việt Nam là điều vô cùng hệ trọng và sẽ giúp thúc đẩy tiến trình dân chủ tại đây cũng như trên khắp thế giới một cách hiệu quả hơn". Ông cũng kêu gọi hành pháp Hoa Kỳ hãy đưa nhà nước Việt Nam trở lại danh sách "các nước cần đặc biệt quan ngại (CPC)".

Nghị Quyết 672, tiếp theo sau bản lên tiếng của Sứ quán Hoa Kỳ tại Hà Nội, là một phần phản ứng của chính giới ngoại quốc từ nhiều nơi trên thế giới sau các phiên tòa bất công và vô lý vào đầu tháng 10 vừa qua ở Hà Nội và Hải Phòng. Tại các phiên tòa này, 9 nhà yêu nước đã bị kết án tổng cộng 59 năm tù và quản chế chỉ vì các vị này kêu gọi hãy bảo vệ lãnh thổ và cải thiện xã hội. Công luận quốc tế cũng mạnh mẽ phản đối các thủ thuật đàn áp của công an CSVN để hành hung và giam giữ nhà dân chủ Trần Khải Thanh Thủy khi bà đang vận động cho 9 nhà yêu nước nêu trên.

Ngay lập tức hôm sau, ngày 22-10, Phát ngôn viên bộ Ngoại giao Cộng sản VN đã phản đối quyết định của Hạ viện Hoa Kỳ, khi tuyên bố rằng tại Việt Nam không có ai bị bắt, giam giữ và xét xử vì bày tỏ chính kiến. Trong cuộc họp báo thường kỳ tại Hà Nội, bà Nguyễn Phương Nga lên tiếng phản đối Nghị quyết 672 về tự do Internet do Hạ viện Mỹ thông qua, và đưa ra những nhận định y như những lần trước là tin nêu trong Nghị quyết là thiếu khách quan và sai lệch, rồi sau đó trách móc rằng việc Hạ viện Hoa Kỳ thông qua Nghị quyết về một vấn đề thuộc công việc nội bộ của Việt Nam là không phù hợp với thông lệ quan hệ giữa các nước, không phù hợp với quan hệ đang phát triển giữa Việt Nam và Hoa Kỳ.

Bà này cũng lập đi lập lại những lời tuyên truyền của CSVN là nước này luôn tôn trọng và đảm bảo các quyền tự do cơ bản của công dân, trong đó có quyền tự do báo chí, tự do ngôn luận. Theo bà Nga, Internet được tạo điều kiện thuận lợi và chưa bao giờ phát triển mạnh mẽ ở VN như hiện nay với gần 22 triệu người sử dụng, chiếm hơn 25% dân số, cao hơn mức trung bình ở châu Á tức khoảng 18%. Còn việc VN kiểm soát Internet được cho là để bảo đảm lãnh vực này hoạt động theo đúng pháp luật, phát triển lành mạnh mà thôi.

(Tổng hợp Viettan.org và FreeViet News)

Kêu gọi Chính phủ Cộng hòa Xã hội CN Việt Nam thả các nhà dân báo bị giam cầm và...

Hạ Viện Hoa Kỳ
21-10-2009

Xét rằng Internet là một dụng cụ để thực thi quyền tự do phát biểu và lập hội, cả hai đều là những nhân quyền căn bản;

Xét rằng Internet là một phương tiện để chia sẻ tin tức cách tự do, cổ súy phát triển xã hội lẫn kinh tế, và kết nối công dân Việt Nam ở quốc nội lẫn hải ngoại;

Xét rằng Chính phủ Việt Nam đã lập ra Cơ quan Hành chính cho Đài Phát thanh, Đài Truyền hình và Thông tin Điện tử vào tháng 10-2008 và ban hành Thông Tư số 07 vào tháng 12-2008 để hạn chế quyền tự do Internet, kiểm duyệt các trang blog cá nhân, và cưỡng buộc các công ty kỹ thuật thông tin phải cộng tác với các nỗ lực của chính phủ nhằm theo dõi thông tin cá nhân của những người sử dụng Internet;

Xét rằng Chính phủ Việt Nam từng bỏ tù các nhà dân báo (bloggers) và nhiều nhà hoạt động dân chủ vốn đã phát tán các quan điểm ôn hòa của họ trên Internet;

Xét rằng Chánh Phủ Việt Nam tiếp tục dựng tường lửa chặn các trang web cổ xúy dân chủ và nhân quyền ở hải ngoại; và

Xét rằng những hành động này vi phạm quyền cá nhân về tự do ngôn luận và phát biểu:

Do đó, nay quyết nghị rằng Hạ Viện Hoa Kỳ :

(1) yểm trợ quyền của công dân Việt Nam là được đi vào các trang mạng theo sự chọn lựa của họ và được tự do chia sẻ lẫn công bố thông tin qua Internet;

(2) kêu gọi Chính phủ Việt Nam hủy bỏ Thông tư số 07, Điều 88, và các luật lệ tương tự vốn giới hạn Internet, để phù hợp với Công ước Quốc tế về các Quyền Dân sự và Chính trị mà Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam đã ký tên vào;

(3) kêu gọi Chính phủ Việt Nam trở nên một quốc gia thành viên đầy trách nhiệm của cộng đồng quốc tế bằng cách tôn trọng quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, và tự do lập hội chính trị của cá nhân; và

(4) kêu gọi Chính phủ Việt Nam phóng thích mọi tù nhân chính trị, bao gồm nhưng không có giới hạn những nhà dân báo và nhà hoạt động mạng sau đây:

- (A) Lê Công Định;
- (B) Lê Nguyên Sang;
- (C) Lê Thị Công Nhân;

- (D) Nguyễn Văn Hải (Điếu Cày);
- (E) Nguyễn Xuân Nghĩa;
- (F) Ngô Quỳnh;
- (G) Nguyễn Ngọc Quang;
- (H) Nguyễn Thị Hồng;
- (I) Nguyễn Văn Đài;
- (J) Phạm Bá Hải;
- (K) Phạm Văn Trội;
- (M) Trần Huỳnh Duy Thức;
- (N) Trương Quốc Huy;
- (P) Vũ Hoàng Hải;
- (Q) Nguyễn Tiến Trung và
- (R) Vũ Hùng.

Chứng thực: Thư ký

(Bản dịch của TDNL)

liên lạc ngoài biển khơi trong cơn bão tố, có ghe chạy lạc vào tận cảng Qui Nhơn”.

“Năm 2005, 2006, ngư dân Thanh Hoá ra đánh cá trong vùng lãnh hải Việt Nam quen thuộc, nhiều lần bị lính Trung cộng bắn chết, bắt người bị thương, cướp ghe thuyền kéo về giam cầm tại đảo Hải Nam Trung Quốc. Năm 2009, Trung cộng cầm đánh cá 3 tháng trên biển Đông, bắt tàu thuyền, ngư dân Việt Nam, đòi tiền chuộc...”

“Trung Quốc đã xâm lăng Việt

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ

THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Thượng tọa Viên Định ký Thông bạch kêu gọi hưởng ứng "Lời Kêu gọi không dùng hàng hóa TQ" của HT Quảng Độ

❀ ❀ ❀ ❀ ❀ Paris 21-10-2009 ❀ ❀ ❀ ❀ ❀

Thừa ủy nhiệm Viện trưởng Viện Hóa đạo, Thượng tọa Thích Viên Định, Phó Viện trưởng kiêm Tổng Thư ký Viện Hoá đạo, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN), ký Thông bạch số 9/VHĐ/TB/VT ngày 14-10-2009 hưởng ứng “Lời Kêu gọi không dùng Hàng hóa Trung Quốc” của Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ nhân danh Hội đồng Lưỡng viện GHPGVNTN ban hành hôm 3-10-2009.

Thông bạch gửi tới 21 Ban Đại diện các miền, tỉnh, thành, quận, huyện GHPGVNTN trên toàn quốc để kêu gọi sự hưởng ứng. Qua Thông bạch, Thượng tọa Thích Viên Định báo động rằng:

“Trong trận bão số 09, ngày 27-9-2009, sau khi vào được cảng Hữu Nhật trên đảo Hoàng Sa thuộc chủ quyền Việt Nam để trú bão, 17 chiếc ghe đánh cá của 200 ngư dân thuộc huyện Lý Sơn, tỉnh Quảng Ngãi đã bị lính Trung Quốc, chiếm đóng trên đảo Hoàng Sa, bắn ghe tàu, đánh người, cướp tài sản. Tất cả máy móc, thức ăn, cá mồi trên ghe đều bị cướp sạch hết. May mắn lắm, ngư dân mới thoát chết, vì không còn phương tiện để định vị,

Nam toàn diện và khắp nơi, từ lãnh thổ phía Bắc, sang Tây nguyên, xuống các hải đảo Hoàng Sa, Trường Sa ở biển Đông; từ tư tưởng, văn hoá, chính trị, đến kinh tế. Họa mất nước đang đến từng ngày, từng giờ”.

Xin mời quý độc giả đọc dưới đây toàn văn bản Thông bạch. Chúng tôi cũng xin lỗi loan tải trễ Thông bạch này, vì hơn một tuần lễ qua mấy vi tính của Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế bị hỏng nên không nhận cũng như không gửi đi được các E.mail cần thiết.

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM THỐNG NHẤT VIỆN HÓA ĐẠO

Thanh Minh Thiên viện, 90 Trần Huy Liệu, Phường 15, Quận Phú Nhuận, TP Saigon
Phật lịch 2553- Số 09/VHĐ/TB/VT
Thông Bạch

(Trích yếu : V/v hưởng ứng Lời Kêu Gọi “Không Dùng Hàng Hóa Trung Quốc”)

Kính gửi :

Ban Đại diện các miền, tỉnh, thành, quận, huyện GHPGVNTN trên toàn quốc.

Kính Bạch chư Tôn đức cùng Quý liệt vị,

Ngày 03-10-2009 vừa qua, Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, thay mặt Hội đồng Lưỡng viện, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, ký thông bạch, đưa ra Lời Kêu gọi **“Không Dùng Hàng Hoá Trung Quốc”**. Lời Kêu gọi này là tiếp nối Lời Kêu Gọi **“Tháng 5 Bất Tuân Dân Sự, Biểu Tình Tại Gia”** công bố ngày 29-3-2009, trước nguy cơ mất nước của dân tộc. Nguy cơ này không giống với thời kỳ Bắc thuộc ở những thiên niên kỷ trước. Đây là một cuộc xâm lăng kiểu mới, rất tinh vi, quân dân Trung cộng đang đổ bộ vào chiếm đóng nước ta một cách nhẹ nhàng, êm thấm, qua hình thức trá hình là những công nhân, không tốn một viên đạn, không mất một giọt máu. Một cuộc xâm lăng toàn diện trên các lĩnh vực sinh tử như tư tưởng, chính trị, văn hóa, kinh tế, là trùng điệp vì khuôn độc hại hoành phá tinh não Việt Nam.

Lời Kêu gọi không dùng hàng hóa, tức tẩy chay hàng Trung Quốc, mà Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ kêu gọi đồng bào trong và ngoài nước hưởng ứng, **“không phải là biểu tỏ chủ nghĩa dân tộc hẹp hòi chống nhân dân Trung Quốc, chống công nhân Trung Quốc. Vì nhân dân Trung Quốc, công nhân Trung Quốc cũng là nạn nhân của đảng Cộng sản như nhân dân, công nhân và nông dân Việt Nam. Tẩy chay hàng Trung Quốc là tẩy chay chủ nghĩa bá quyền xâm lược của Nhà cầm quyền Cộng sản Bắc Kinh. Ngoài lý do chính trị mà tẩy chay, còn lý do hàng xấu và hàng độc Trung Quốc đang gây nguy hại cho cơ thể và môi sinh người tiêu dùng Việt Nam”**.

Trong trận bão số 09, ngày 27-9-2009, sau khi vào được cảng Hữu Nhật trên đảo Hoàng Sa thuộc chủ quyền VN để trú bão, 17 chiếc ghe đánh cá của 200 ngư dân thuộc huyện Lý Sơn, tỉnh Quảng Ngãi đã bị lính Trung Quốc, chiếm đóng trên đảo Hoàng Sa, bắn ghe tàu, đánh người, cướp tài sản. Tất cả máy móc, thức ăn, cá mắm trên ghe

đều bị cướp sạch hết. May mắn lắm, ngư dân mới thoát chết, vì không còn phương tiện để định vị, liên lạc ngoài biển khơi trong cơn bão tố, có ghe chạy lạc vào tận cảng Qui Nhơn.

Năm 2005, 2006, ngư dân Thanh Hoá ra đánh cá trong vùng lãnh hải Việt Nam quen thuộc, nhiều lần bị lính Trung cộng bắn chết, bắt người bị thương, cướp ghe thuyền kéo về giam cầm tại đảo Hải Nam Trung Quốc. Năm 2009, Trung cộng cầm đánh cá 3 tháng trên biển Đông, bắt tàu thuyền, ngư dân Việt Nam, đòi tiền chuộc...

Trung Quốc đã xâm lăng Việt Nam toàn diện và khắp nơi, từ lãnh thổ phía Bắc, sang Tây nguyên, xuống các hải đảo Hoàng Sa, Trường Sa ở biển Đông; từ tư tưởng, văn hoá, chính trị, đến kinh tế. Hoá mất nước đang đến từng ngày, từng giờ.

Lời Kêu gọi của Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ còn nhắm vào hai Quốc nạn song hành :

“Đồng bào trong và ngoài nước hãy có thái độ trước hai hiện trạng Trung Quốc xâm lấn và Nhà cầm quyền Cộng sản Việt Nam bó tay đầu hàng.

Ngư dân Việt không có các tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do hội họp, cũng không có chính quyền hay quân đội để trực tiếp và mạnh mẽ phản chống nạn xâm lăng quân sự, xâm lăng tư tưởng và xâm lăng

kinh tế. Vũ khí của người dân bị trị ngày nay là THÁI ĐỘ. Chúng ta cần biểu tỏ qua THÁI ĐỘ để chống hai quốc nạn Nội xâm và Ngoại xâm”.

Viện Hoá đạo yêu cầu Chư Tôn đức và các Ban Đại diện GHPG VNTN các miền, tỉnh, thành, quận, huyện, tích cực phổ biến, vận động Tăng, Tín đồ Phật tử và tất cả đồng bào Việt Nam hãy biểu tỏ lòng yêu nước, chống ngoại xâm, bằng cách, hưởng ứng Lời Kêu gọi của Đại lão Hoà thượng Thích Quảng Độ : **“Không Dùng Hàng Hoá Trung Quốc”**.

Công cuộc giải trừ Quốc nạn và Pháp nạn cùng vận động cho Tự do, Dân chủ, Nhân quyền cho Việt Nam còn gặp nhiều khó khăn. Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, đặc biệt là thành viên các Ban Đại diện địa phương, còn phải vượt qua nhiều gian nan, thù thách.

Kính chúc Chư Tôn đức, quý Ban Đại diện cùng đồng bào Phật tử, dũng mãnh, tinh tấn trên con đường phụng sự đạo pháp & dân tộc.

Chùa Giác Hoa, ngày 14 tháng 10 năm 2009

T.U.N. Đại lão Hoà thượng Xứ lý Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hoá đạo

Phó Viện trưởng kiêm Tổng thư ký Viện Hóa đạo, GHPGVNTN.

(ấn ký)

Thượng tọa Thích Viên Định

THỈNHNGUYÊNTHƯ gởi Tòa thánh Vatican về chuyển viếng thăm Vatican của ông Nguyễn Minh TriếtMột số Giáo dân hải ngoại 26-09-2009.....

Kính gởi
Đức Hồng Y Tarciso Bertone
Chủ tịch Văn phòng Quốc Vụ khanh Tòa thánh Vatican.

Cùng kính chuyển:
- Thánh bộ Công lý và Hoà bình,
- ĐGM Giáo phận Padova

Trọng kính Đức Hồng Y Tarcisio Bertone,
Chúng con, Nguyễn Học Tập, người đang viết những dòng này, cùng các anh em tín hữu Chúa Kitô ký tên dưới đây, xin được gởi đến Đức Hồng Y, Thánh bộ Công lý và Hoà bình và ĐGM Giáo phận Padova, bức thư này về một vài vấn đề có liên quan giữa Tòa thánh với Giáo hội Đất nước VN chúng con.

Theo tin chúng con được biết thì trong một thời gian ngắn sắp tới đây, ông Nguyễn Minh Triết, Chủ tịch Nhà nước Cộng hoà Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam sẽ đến thăm Tòa thánh.

Ông là người mà trên hai năm trước đây, nếu Văn phòng Quốc Vụ Khanh và các Văn phòng hữu trách Tòa thánh còn nhớ, đã khẳng định rằng Tòa thánh đã đồng thuận với Chính quyền Cộng sản Việt Nam bắt và xử án "bịt miệng" Cha Tadêô Nguyễn Văn Lý một cách dã man (không được tự biện hộ) và cũng không được tự biện hộ), đến nỗi bị nhốt tù mà cho đến nay, ngài là một Linh mục, vẫn không được phép có được sách Kinh Nhật tụng để chu toàn phận vụ kinh nguyện Linh mục hằng ngày của mình (và tình trạng sức khoẻ của Cha Lý hiện nay rất nguy ngập trong tù, từ lúc vào tù đến nay, sức khoẻ của ngài càng ngày càng tệ hại, ngài đang bị bệnh tim ngưng đập (infarto), bị ngắt đi nhiều lần, có thể chết bất cứ lúc nào).

Biến cố đó và thái độ gán cho cách hành xử của Tòa thánh, mà ông Triết cho là có sự đồng thuận, con đã viết thư tường trình cho T.T. lúc đó.

Chúng con cũng biết được, theo lời tuyên bố mới đây của Đức Cha Nguyễn Văn Nhơn, Giám mục giáo phận Đà Lạt và Chủ tịch Hội đồng Giám mục Việt Nam, rằng chuyện Đức Thánh Cha sẽ đến thăm Việt Nam, đối với Nhà Nước, "không có vấn đề gì cần phải đặt ra".

Như vậy trong một thời gian không lâu tới đây, ông Nguyễn Minh Triết sẽ đến thăm Tòa thánh và có lẽ, "không có vấn đề gì cần phải đặt ra", Đức Thánh Cha sẽ đến thăm VN.

Thật là vinh hạnh cho Đất nước Việt Nam chúng con nói chung và người Công giáo Việt Nam nói riêng, lần đầu tiên sau trên bốn thế kỷ truyền giáo, Đất nước chúng con được đón rước Đấng kế vị Thánh Phêrô đến với chúng con, nói lên đức tin tông truyền của chúng con.

Nhưng điều được đặt ra là, như Tòa thánh biết từ trên ba năm nay, Chính quyền Cộng sản Việt Nam đang thẳng tay dùng vũ lực dã man và dọa nạt đàn áp Giáo hội Công giáo Việt Nam, sai Công an, An ninh - đập phá tượng Đức Mẹ Sầu Bi ở giáo xứ Đồng Đình, TGP Hà Nội, - tháo gỡ dẹp bỏ đi Thánh Giá và tượng Đức Mẹ trong khuôn viên Toà Khâm Sứ Hà Nội,

- đánh đập giáo dân Thái Hà, giáo phận Hà Nội, khi anh chị em họp lại cầu nguyện để phản đối sự việc vừa kể cũng như việc xâm chiếm cơ sở tài sản của Dòng Chúa CT sở tại,

- chiếm đoạt nhà dòng và cơ sở từ thiện của các Nữ tử Bác ái Saint Vicent de Paul ở Sài Gòn,

- chiếm đoạt tu viện của dòng Mên Thánh Giá ở giáo phận Vĩnh Long, Long Xuyên,

- đang chiếm đoạt tu viện dòng Mên Thánh Giá và dẹp bỏ thánh đường ở Thủ Thiêm, giáo phận Sài Gòn,

- đánh đập giáo dân, gây thương tích cho 30 giáo dân và trọng thương cho 2 Linh mục không ai cứu cấp, cũng như bắt nhốt 19 giáo dân của giáo xứ Tam Toà, giáo phận Vinh.

- và cách đây mấy ngày, khi con viết thư này cho Tòa thánh, Chính quyền đã cho Công an và xe công chánh đến đánh đập, đả thương giáo dân và cả trẻ em, chiếm đoạt trường học của giáo xứ Loan Lý (TGP Huế), khi các nữ tu mới vừa khai giảng lớp giáo lý đầu năm cho trẻ em. Họ chiếm luôn cả sân trường, khiến cho các em không còn nơi nào để học giáo lý.

Đó là những điều chúng con biết được vừa xảy ra và chắc chắn còn nhiều điều khác đã xảy ra ở những giáo phận khác nữa, cũng như hằng ngàn vụ lớn nhỏ trong quá khứ mà CSVN đã cướp từ các giáo xứ lẻ tẻ khắp 3 TGP thuộc GHCGVN.

Một sự kiện quan trọng đáng lưu ý Đức Hồng Y Chủ tịch là vừa rồi Thủ tướng CS Nguyễn Tấn Dũng đã khẳng định tại Budapest là chính quyền CSVN sẽ không chấp nhận yêu cầu của Tòa thánh Vatican đòi giao hoàn cho Giáo hội Công giáo VN những tài sản đã bị tịch thu !!

Trước tình thế như vậy, chúng con

- không biết đây có phải là lúc thích hợp để Tòa thánh tỏ tình thân thiện tiếp đón ông Nguyễn Minh Triết, Chủ tịch của Đảng và Nhà nước Cộng sản, Đảng đang có chính sách đàn áp dã man và bạo lực trên anh em chúng con ở VN hay không ?

- và cũng không biết đây có phải là lúc thuận tiện mà Đức Thánh Cha đến thăm Việt Nam, để tay bắt mặt mừng với Đảng Cộng sản Việt Nam hay không ?

Trong cái nhìn hạn hẹp và tình cảm tự nhiên con người của chúng con, chúng con nghĩ không lẽ bọn lưu manh, đã và đang đánh đập, mắng nhiếc, đối xử với con cái mình như súc vật, mà cha mẹ mình lại thản nhiên, đón tiếp, bắt tay thân thiện, thăm viếng bằng hữu, có lẽ ăn uống tiệc tùng với bọn chúng. Cha mẹ mình có còn thương mình nữa hay không?

Tình cảm tự nhiên đó của con người làm cho chúng con tự đặt câu hỏi: "Như vậy, cha mẹ mình có còn

đáng được tin cậy nữa hay không ? Và không tin cậy được cha mẹ nữa, cũng có thể làm cho mình không còn tin lời cha mẹ giảng dạy mình từ bé.

Hậu quả thứ hai của việc giao tế giữa Tòa thánh và Cộng sản Việt Nam có thể làm cho Cộng sản lấy làm bình phong, che mắt trước thế giới cho rằng ở Việt Nam không có vấn đề bách hại, đàn áp tôn giáo. Bằng chứng hiển nhiên là họ đã thăm viếng Tòa thánh và chính Đức Giáo Hoàng cũng giao tiếp, viếng thăm thân hữu tốt đẹp với họ.

Trọng kính Đức Hồng Y,

Chúng con biết rằng những tin tức và suy tư tình cảm vừa kể, chúng con có nói lên cũng bằng thừa. Bởi lẽ Tòa thánh có thừa khôn ngoan hơn bao nhiêu lần đối với đầu óc nhỏ hẹp của chúng con.

Nhưng với tư cách là con cái của Giáo hội, trước những sự kiện khách quan đã và đang xảy ra, cũng như những hậu quả mà hai sự việc kể trên có thể đưa đến, việc ông Nguyễn Minh Triết đến viếng Tòa thánh và chuyến viếng thăm Việt Nam của Đức Giáo Hoàng, chúng con cảm thấy có bổn phận phải cho Tòa thánh biết, để Tòa thánh là Cha Mẹ có đủ dữ kiện để quyết định bằng trí óc khôn ngoan của mình, được ơn Chúa soi sáng.

Nguyện xin Chúa chúc lành cho Đức Hồng Y và Văn phòng Quốc Vụ Khanh, để luôn được đầy ơn Chúa, sáng suốt có những quyết định thích đáng cho lợi ích Giáo hội, và như là cho Giáo hội Việt Nam chúng con đang cần.

Trọng kính Đức Hồng Y
Con, Nguyễn Học Tập

và các Kitô hữu đồng kỳ:

1- Matthew Trần, Hoa Kỳ. 2- Việt Sĩ, Hoa Kỳ. 3- Nguyễn Thế, Hoa Kỳ. 4- Nguyễn Phúc Liên, Thụy Sĩ. 5- Nguyễn Hữu Đông, Đức Quốc. 6- Maria Cao Thị Tình, Hoa Kỳ. 7- Micae Lê văn Ý, Hoa Kỳ. 8- Micae Lê văn Trang, Hoa Kỳ. 9- Maria Trần Thu Khoa, Hoa Kỳ. 10- Maria Christine Phạm, Hoa Kỳ. 11- Anna Gloria Phạm, Hoa Kỳ. 12- Micae Travis Lê, Hoa Kỳ. 13- Lorensô Đặng Đình Hiền, Hoa Kỳ. 14- Teresa Đặng Kim, Hoa Kỳ. 15- Vũ Đình Vịnh, San Jose, Hoa Kỳ. 16- Maria Trần Xuân Thu, SJ, Hoa Kỳ. 17- Gioan B. Vũ Tùng, SJ, Hoa Kỳ. 18- Vũ Khánh, Hoa Kỳ. 19- Vũ Phong, Hoa Kỳ. 20- Mathêô Trần Quý, San Jose, Hoa Kỳ. 21- Anna Trần Thị Phương, SJ, Hoa Kỳ. 22- Giacôbê Trần Bình Điền, SJ, Hoa Kỳ. 23- Mathia Trần Bình Thành Hạnh, SJ, Hoa Kỳ. 24- Tadêô Trần Tường Quang, SJ, Hoa Kỳ. 25- Micae Lê Văn Ấn, San Jose, CA, Hoa Kỳ. 26-

Maria Trần Thị Thanh Chấn, SJose, CA, Hoa Kỳ. 27- Dominic Hoàng và gia đình, Úc Châu. 28- Lý Thanh Trục, Đức Quốc. 29- Ngô Túy Phương, và gia đình. 30- Đặng Công Thanh. 31- Thomas Đặng Tiến. 32- Catherine Đặng Thuyên. 33- Alexander Đặng Thiên, Hoa Kỳ. 34- Nguyễn Thanh Hà và gia đình. 35- Nguyễn Ngọc Thụ. 36- Nguyễn Ngọc Bích. 37- Nguyễn Ngọc Hiếu, Úc Châu. 38- Vũ Duy Minh, Đức Quốc. 39- Nguyễn Quang Hiệp, Hoa Kỳ. 40- Phạm Thị Đạm, Thụy Sĩ. 41- Nguyễn Thị Liễu, Đức Quốc. 42- Nguyễn Thị Đạm, Thụy Sĩ. 43- Nguyễn Diệu Thảo, Hoa Kỳ. 44- Trương Mộng, Hoa Kỳ. 45- Nguyễn Thị Diệu Hương, Hoa Kỳ. 46- Nguyễn Văn Bằng, Hoa Kỳ. 47- Nguyễn Quát, Hoa Kỳ. 48- Ngô Kim Bình, Hoa Kỳ. 49- Lê Triều, Hoa Kỳ. 50- Nguyễn Hồng Đức, Hoa Kỳ. 51- Nguyễn Văn Truyền, Hoa Kỳ. 52- Hoàng Lộ, Hoa Kỳ. 53- Phạm Hữu Cẩm, Hoa Kỳ. 54- Phạm Hữu Sách, Canada. 56- Nguyễn Hữu Thành, Hoa Kỳ. 57- Nguyễn Văn Thanh, Hoa Kỳ. 58- Nguyễn Thị Trinh, Hoa Kỳ. 59- Nguyễn Thị Thiên Thu, Hoa Kỳ. 60- Nguyễn Công Thiện, Hoa Kỳ. 61- Nguyễn Thị Bích Trúc, Hoa Kỳ. 62- Nguyễn Đăng Ky, Hoa Kỳ. 63- Nguyễn Bảo Trí, Hoa Kỳ. 64- Hồ Thị Mẫn, Hoa Kỳ. 65- Vũ Thiên Khoa, Hoa Kỳ. 66- Vũ Ngọc Kim Ngân, Hoa Kỳ. 67- Võ Hạnh Dung, Hoa Kỳ. 68- Võ Sao Mai, Hoa Kỳ. 69- Maria Cao Thị Tĩnh, Hoa Kỳ. 70- Trần Quang Dũng, Đức Quốc. 71- Lương Thị Lan, Đức Quốc. 72- Alphonse Ngô Trọng Bình, Pháp Quốc. 73- Anne Nguyễn Thùy Huyền và gia đình, Pháp Quốc. 74- Nguyễn Hoàng Long, Na Uy. 75- Phạm Chiếu, Úc Châu. 76- Vũ Duy Thanh, Úc Châu. 77- Phạm Thị Hồng Hà, Úc Châu. 78- Vũ Duy Giáng Hương, Úc Châu. 79- Vũ Duy Liên Hương, Úc Châu. 80- Vũ Duy Hồng Thái, Úc Châu. 81- Vũ Duy Hồng Tâm, Úc Châu. 82- Phạm Văn Long, Hoa Kỳ. 83- Dr. Hồng Lĩnh, Pháp Quốc. 84- Giuse Phạm Kim Long, Hoa Kỳ. 85- Dân biểu Trần Đình Ngọc, Hoa Kỳ.

TÂM THƯ GỬI ĐỨC CHA NGÔ QUANG KIỆT VỀ VIỆC TỪ CHỨC

Trọng kính Đức Cha Giuse Ngô Quang Kiệt, Tổng Giám mục Hà Nội
 Con là một giáo dân Việt Nam đang sống ở Hoa Kỳ, con muốn gửi đến Đức Cha một thư riêng, nhưng con biết lúc này liên lạc với Ngài

không dễ. Vậy con xin mượn Internet này để gửi đến Đức Cha vài dòng tâm tư, và cũng là vài dòng hiệp thông với những ai quan tâm đến Giáo hội Việt Nam và thương mến Đức Cha.

Kính Thưa Đức Cha,

Gần đây có dư luận cho là Đức Cha đã làm đơn từ chức vì lý do sức khỏe và chính thức sẽ nghỉ hưu vào cuối tháng 11 năm 2009 này. Nghe nói là vì lý do sức khỏe, nhưng bên trong và đằng sau lý do ấy, con nghĩ là có nhiều áp lực khác nhau đè nặng trên Đức Cha. Những sự kiện xảy ra cho Đức Cha gần một năm qua, nhất là những ngày gần đây, bắt buộc con phải nghĩ như vậy.

Đĩ nhiên quyết định một sự việc vô cùng hệ trọng cho Giáo hội Việt Nam như việc này là quyền của Đức Cha sau khi đã suy nghĩ và cầu nguyện nhiều đêm ngày, con hoàn toàn tôn trọng, nhưng dù vậy, con cũng mạo muội khẩn xin Đức Cha đừng từ chức trong lúc này vì sẽ có nhiều hậu quả không tốt cho Giáo hội Việt Nam.

1) Giáo dân Việt Nam trong và ngoài nước, đặc biệt là Giáo dân Hà Nội, sẽ hoang mang không biết con đường nào là đường phải theo vì cho đến giờ này họ vẫn một lòng theo chân Đức Cha trong mọi công việc lớn nhỏ. Vậy tại sao Đức Cha lại 'ra đi'. Lý do sức khỏe bắt Đức Cha phải từ chức không hề thuyết phục.

2) Từ đó con thấy, nếu Đức Cha ra đi lúc này thì không dễ dàng có một vị nào thay thế cho Ngài được vì chính quyền chắc chắn sẽ không chấp nhận một vị Tổng Giám mục Hà Nội 'Giống Như Ngài' về làm việc ở Hà Nội. Và từ đó Giáo phận Hà Nội sẽ trống ngôi một thời gian khá lâu và Dân Chúa sẽ bị thiệt thòi nhiều.

3) Dù muốn dù không, Giáo dân và nhiều người thân thiện với Công giáo sẽ nghi ngờ Hội đồng Giám mục Việt Nam (vì cho đến giờ phút này vẫn có một sự im lặng khó hiểu), nghi ngờ điều gì thì chắc chắn Đức Cha và mọi người đều đã biết. Dù không phải tất cả mọi người đều nghi ngờ, nhưng chắc chắn sẽ có một số rất đông, và từ đó giáo dân sẽ có nhiều phe nhóm. Và như thế là Giáo hội Việt Nam khó tránh được sự chia rẽ trong tương lai.

4) Với cái nhìn của một người sống ở hải ngoại, con tin chắc nếu Đức Cha từ chức trong lúc này thì Giáo dân Việt Nam ở hải ngoại sẽ có phản ứng rất tiêu cực với Hội đồng Giám mục Việt Nam. Nếu họ không phần uất thì cũng đổi sang thái độ lạnh lùng dửng dưng. Và một khi niềm tin và sự ủng hộ đã mất đi thì rất khó lấy lại lắm.

5) Và có thể những hiệu quả tiêu cực khác nữa mà mắt thường có không thấy được hoặc trí mọn của con nghĩ không tới.

Với những suy tư thô thiển như thế, con kính xin Đức Cha hãy ở lại với Giáo phận Hà Nội, ở lại với các Linh mục Hà Nội, và ở lại với Giáo dân Hà Nội. **Họ đang cần sự hiện diện của Đức Cha ở đó và ngay lúc này, 'Hic et Nunc'.** Con nghĩ đây là một việc khó, rất khó. Nhưng xin Đức Cha bình tâm vì **con cũng biết sự 'ra đi' (nếu có) của Đức Cha là một sự can đảm rất lớn, nhưng sự 'ở lại' của Đức Cha cũng là một can đảm khôn lường.**

Biết mình chỉ là một giáo dân tầm thường nên tiếng nói của mình cũng chỉ là tiếng kêu trong đêm vắng. Vì vậy nên con ước mong các vị trong Hội đồng Giám mục Việt Nam, nhất là Đức Cha Chủ tịch Phêrô Nguyễn Văn Nhơn sẽ thay con nói với Đức Cha rằng: Xin hãy ở lại với Hà Nội và ở lại với chúng tôi. Được như vậy thì chắc Đức Cha sẽ dễ nghe hơn và nhiều nghi ngờ cùng nhiều khúc mắc khác sẽ được xóa tan đi. Con tha thiết xin các Ngài nói thay cho con.

Một lần nữa, xin Đức Cha hãy ở lại Hà Nội cho dù sức khỏe không cho phép Đức Cha làm việc như xưa nữa, nhưng hãy ở lại đây như người già yếu vẫn luôn hiện diện trong gia đình với đàn con, mặc dù ông không còn ra đồng cấy cày hay chèo thuyền đi buôn bán nuôi gia đình được nữa vì **Người cha già trong một gia đình cho dù không còn 'làm việc' được nữa, thì ông vẫn có 'việc làm'.** Việc làm ấy chính là sự hiện diện, hiện diện như một ánh đèn luôn sáng cả ngày và đêm.

Sau cùng, con cũng mạo muội lặp lại lời Chúa Giêsu đã dạy mà Đức Gioan-Phaolô II đã khai triển, và cũng là lời mà chính Đức Cha đã dùng để an ủi chung con trước đây trong những lúc gặp khó khăn: **"ĐỪNG SỢ."**

Con sẽ tiếp tục cầu xin Chúa ban cho Đức Cha luôn được hồn an xác mạnh.

**Kính chào Đức Cha
 Giuse Tâm Nguyễn,
 USA, California 17-10-2009**

**Xin vui lòng tiếp
 tay phổ biến bán
 nguyệt san này
 cho Đồng bào tại
 quốc nội**

Biết hồ then Đầu mỗi đạo Nghĩa

.....*Ngô Nhân Dụng 15-10-2009*.....

Tại sao chúng ta đều xúc động trước những chuyện người đi tìm mộ chồng, mộ cha ở các trại tù “cải tạo” hay đi tìm những ngôi mộ rải rác ở các hòn đảo đã bao dung người tị nạn? Chắc bởi vì chúng ta đều tìm thấy trong những mẩu chuyện đó cách ăn ở có tình có nghĩa của con người đối với nhau. Bởi vì chúng ta đều mang sẵn trong lòng ước muốn sống có đạo nghĩa. Cho nên khi thấy có người sống đúng đạo nghĩa thì chính mình cảm thấy vững tin hơn.

Khi cô Carina Oanh Hoàng tìm thấy mộ của thân nhân mình rồi, cô đi tìm thêm những ngôi mộ khác để săn sóc, cô còn trở lại chụp hình và ghi chép tên tuổi trên các ngôi mộ bị lãng quên trong rừng rú ở các đảo Le Tung và Kuku. Cô ghi lại những thông tin đó để gửi đi bốn phương trời, như những thủy thủ viết những lá thư bỏ vào chai lọ đóng kín rồi thả theo dòng nước biển. Cô không ngờ có nhà báo Người Việt đã nhặt được một lá thư trong chai thủy tinh cô thả theo thủy triều. Và không ngờ có người đọc tờ báo này đã tìm thấy tên người em vắng số của mình trên hình mộ bia đá, 30 năm sau khi em qua đời trên đảo. Người đọc những chuyện trên không biết nên nói những lời chia vui, hay chia buồn? Dù nói gì chẳng nữa, chúng ta chia sẻ với tất mọi người một niềm vui chung khi thấy tình nhân loại có thật, có những con người sống thật theo các quy tắc đạo nghĩa.

Và nhà thơ Lê Giang Trần đã có dịp cảm ơn công khai Alizar Acin, một người cảnh sát Indonesia tốt bụng! Vì họ chỉ quen nhau một thời gian ngắn trên đảo Pinang, mặc dù anh ta tự coi như một người con trong gia đình. Và chỉ sau khi gia đình đã định cư ở Mỹ, thân phụ Lê Giang Trần mới viết thư nhờ anh

cảnh sát làm giúp cái bia đá thay cho tấm gỗ trên mồ cô con gái. Ba mươi năm nay, gia đình vẫn không biết anh Acin đã giúp làm bia mộ hay chưa, đến địa chỉ của anh cũng đã bị mất! Muốn giúp làm bia mộ, anh Acin phải đi từ đảo Pinang nơi anh đóng tới hòn đảo Le Tung, mất 24 giờ đi thuyền. Tại sao anh lại tốt bụng bỏ bao công sức giúp một người cha làm mộ bia cho con như vậy? Anh có cùng tôn giáo với gia đình này để cảm thấy có nghĩa vụ đó hay không? Không, anh Acin đã hết lòng giúp, vì dù theo tôn giáo nào anh cũng được dạy rằng con người phải đối xử với nhau hết lòng như vậy. Khi được ai tin cậy, nhờ một việc gì, thì chúng ta phải làm hết sức mình giữ trọn lời hứa.

Cô Oanh Hoàng đã cho chúng ta thấy mỗi từ tâm của cô trước những nấm mồ trên đảo hoang thiếu người săn sóc. Anh Alizar Acin đã cho chúng ta thấy tấm lòng trọng nghĩa khinh tài của một cảnh sát viên người Indonesia. Trong một ngày, trên một tờ báo, mà chúng ta được đọc truyện của hai con người sống có tình, có nghĩa; chúng ta phải cảm ơn Trời Phật!

Một xã hội có đạo nghĩa khi nào người ta sẵn sàng giúp đỡ người khác, dù biết không bao giờ gặp lại. Nghĩa là làm ơn nhưng không đợi sẽ có ngày được đền ơn. Trong một xã hội có đạo nghĩa, mọi người được sống an vui hơn, mà trên mặt kinh tế thì đời sống cũng đỡ tốn kém hơn. Người ta không cần gấn hệ thống báo động khắp nơi, có khi không cần khóa nhà, khóa xe mà vẫn không lo mất. Tháng trước, chúng tôi đã kể chuyện cháu bé Emily mất cái mũ trong sở thú ở Madison, Wisconsin. Ngày hôm sau khi bố cháu gọi đến hỏi, nhân viên sở thú đã hứa sẽ gửi bưu điện về tận nhà cho cháu, ở thành phố New

York, bố mẹ cháu không phải trả đồng nào cả. Câu chuyện đó kết thúc với câu hỏi: Tại sao người ta có thể đối xử tử tế với nhau như vậy nhỉ? Bao giờ thì trẻ em ở nước Việt Nam được sống với toàn những người tử tế ở chung quanh như vậy?

Giáo Sư Nguyễn Tư Mô đã kể cho chúng tôi một câu chuyện chứng tỏ người Việt Nam cũng đã sống tử tế với nhau như vậy.

Năm 1955, cụ Nguyễn Tư Mô đã cùng Bác sĩ Bùi Kiến Tín dẫn một đoàn vài chục sinh viên y khoa, nha khoa và dược khoa đi làm công tác chẩn bệnh và phát thuốc giúp đồng bào tại vùng Châu Đốc. Buổi trưa khi mới tới, cả đoàn công tác vào chợ Hồng Ngự ăn uống và thăm sinh hoạt của người địa phương. Sau đó, phái đoàn đến một trụ sở bắt đầu công tác y tế. Khoảng một tiếng đồng hồ sau khi họ rời chợ, có một người đàn ông khoảng 30 tuổi tìm tới trụ sở tạm của phái đoàn, để đem trả một cặp kính mát. Anh ta nhận được cặp kính loại tốt này ở ngoài chợ, và anh nghĩ chỉ có những người Sài Gòn mới dùng thứ “đồ xa xỉ” đó chứ không phải người địa phương mất, nên anh đem tới trả.

Cụ Nguyễn Tư Mô, cựu khoa trưởng Đại học Nha khoa Sài Gòn, không bao giờ quên kỷ niệm đó. Khi chúng ta trông thấy tận mắt cảnh những con người sống tử tế với nhau, chúng ta cũng không bao giờ quên được. Chúng ta thấy tin tưởng có thể làm sống lại nền nếp đạo nghĩa của người Việt Nam. Vì chúng ta biết chắc trong truyền thống của dân tộc đã có sẵn những hạt nhân đạo nghĩa, chỉ cần mưa thuận gió hòa thì những hạt giống tốt đó sẽ nảy mầm rồi lớn lên mãi.

Đó là điều Mạnh Tử đã dạy từ hơn hai ngàn năm trước. Con người ta ai cũng có lòng thương xót, cho nên ai cũng có đầu mối của đạo Nhân. Ai cũng có tấm lòng biết xấu hổ và ghét cái xấu là đầu mối của đạo Nghĩa” (*Mạnh Tử, Cáo Tử thượng, VI, 7: Trắc ẩn chi tâm, Nhân chi đoan dã. Tu ó chi tâm, Nghĩa chi đoan dã*).

Tấm lòng trắc ẩn của người Việt Nam không bao giờ mất, dù trải qua bao nỗi khổ cũng không bị hao

mòn. Một trận bão đánh vào miền Trung, bao nhiêu người ở trong và ngoài nước chuẩn bị cứu giúp các nạn nhân.

Nhưng tấm lòng tu ố, biết xấu hổ, thì hiện nay có phần giảm sút. Nhiều người không còn biết hổ thẹn nữa, cho nên họ có thể thân nhiên làm điều xấu mà không phải che mặt, không cần trốn lánh. Quý vị có thể hỏi thăm ông Huỳnh Ngọc Sỹ hiện giờ sống ra sao? Ông có bao giờ che mặt khi bị nhà báo chụp hình hay không? Ông có cảm thấy hổ thẹn khi cả nước Nhật biết ông được hối lộ hàng triệu đô la Mỹ hay không? Ông có lo con cháu ông sau này sẽ xấu hổ khi bị người ta hỏi đến tông tích hay không?

Chúng ta có thể đoán là ông Huỳnh Ngọc Sỹ không có những phản ứng kể trên. Không phải vì ông phi đạo đức, mà vì ông không chia sẻ cùng một nền đạo nghĩa với đa số người Việt Nam hoặc các dân tộc Á Đông. Ông Huỳnh Ngọc Sỹ được huấn luyện nên đạo đức khác. Trong cuốn “Vi độc lập tự do, vì chủ nghĩa xã hội” ông Hồ Chí Minh đã giảng giải đạo đức cho những người theo ông làm cách mạng như sau: “*Nói tóm tắt thì đạo đức cách mạng là: Quyết tâm suốt đời đấu tranh cho đảng, cho cách mạng. Đó là điều chủ chốt nhất. Ra sức làm việc cho đảng, giữ vững kỷ luật của đảng, thực hiện tốt đường lối, chính sách của đảng.*”

Hai điểm đầu tiên trong định nghĩa đạo đức của Hồ Chí Minh nhấn mạnh đến lòng trung thành với đảng. Nếu ông Huỳnh Ngọc Sỹ đã “thi hành tốt” chính sách của đảng khi đưa tay ra nhận tiền của người Nhật, thì trong lòng ông không cảm thấy hổ thẹn nữa. Vì ông làm đúng theo lời dạy của Hồ Chí Minh. Một đảng viên có thể ăn cắp, giết người, buôn phụ nữ bán cho người nước ngoài, lấy của công làm của riêng, nhưng nếu lúc nào cũng sẵn sàng theo lệnh đảng thì không cần phải hổ thẹn.

Cho nên chúng ta không ngạc nhiên khi một “sư gia” như Trần Huy Liệu đã bịa chuyện anh hùng Lê Văn Tám để dựng lên một thần tượng làm mẫu cho bao nhiêu thanh

niên Việt Nam khác theo gót, nghĩ mình hy sinh chết cho Tổ quốc nhưng cuối cùng chỉ có đảng Cộng sản được hưởng. Trần Huy Liệu vốn là đảng viên Quốc Dân Đảng Việt Nam, sau đi theo Cộng sản. Vào cuối đời, có lẽ ông đối diện với lương tâm, cảm thấy bên trong những quyền lợi của đảng, còn có những giá trị cao quý khác. Do đó, ông đã ủy thác cho sử gia Phan Huy Lê sau này hãy xóa bỏ cái thần tượng giả trá đó đi. Giống như Chế Lan Viên, vào cuối đời cũng để lương tâm sống lại, tự hỏi mình đã viết bao nhiêu câu thơ xúi giục bao thanh niên Việt Nam đi chết ở dãy Trường Sơn! Bây giờ, có thi sĩ đã viết bài “Tạ lỗi với Trường Sơn” thì bao nhiêu mạng người đã chết. Người đã chết không thể sống lại. Như kịch tác gia Lưu Quang Vũ viết: Có những cái sai không thể sửa được.

Đối với các ông Trần Huy Liệu và Huỳnh Ngọc Sỹ, họ đã nói dối để phục vụ đảng, đã đòi ăn hối lộ theo chính sách của đảng, hệ thống đạo đức của họ cho phép các hành động đó, vì Hồ Chí Minh đã biện minh rất rõ ràng.

Nhưng đối với những người Việt Nam khác thì đây là một tai họa. Vì khi những người nắm quyền cai trị một nước, mỗi lời nói mỗi hành động đều ảnh hưởng tới hàng triệu người khác, mà nói dối trắng trợn quá thì mọi người sẽ lấy đó làm gương. Nhất là các thiếu niên còn bé dại. Khi một đảng lãnh đạo không giữ được tấm lòng “biết hổ thẹn” thì mọi người dân khác cũng dần dần mất đi cái tính biết hổ thẹn. Nghĩa là bỏ mất một nguồn gốc của đạo nghĩa.

Kể từ khi ông Phan Huy Liệu công bố lời dặn của Trần Huy Liệu hãy xóa bỏ thần tượng Lê Văn Tám, từ năm 2005 đến nay, cả guồng máy cai trị và tư tưởng, văn hóa của đảng Cộng Sản vẫn không nhấc một ngón tay lên để cải chính với lịch sử. Tất cả những em bé đang được học chuyện Lê Văn Tám trong trường đều biết đó là chuyện dối trá. Những người đi qua công viên Lê Văn Tám đều biết đó là một nhân vật giả. Nếu có cặp tình nhân vào

công viên Lê Văn Tám mà thề thốt với nhau thì họ có tin nhau hay không?

Có phải người Việt Nam đã mất cảm ứng, không còn thấy chướng tai khi nghe những lời giả dối nữa hay không?

Nhưng chúng ta biết gần một thế kỷ cộng sản hóa cũng không làm mất được tính thiện của con người Việt Nam. Người Việt Nam vẫn còn biết xấu hổ trước những lời dối trá. Bữa trước một người Việt ở trong nước điện thoại cho biết anh nghe những lời giải thích của “phát ngôn viên chính phủ” về vụ tăng ni ở Bát Nhã thì cảm thấy nghẹn ở cổ họng, tức thở. Vì anh không thể tưởng tượng tại sao người ta có thể nói dối một cách trắng trợn và thân nhiên, chối bỏ những sự thật ai cũng biết như vậy?

Điều đó chứng tỏ anh bạn, ngoài 50 tuổi, vẫn còn giữ được “Tu ô chi tâm, Nghĩa chi đoan giả,” biết xấu hổ là nguồn gốc của nghĩa khí. Mai một công an cộng sản sẽ bịa ra những câu chuyện, hình ảnh để vu oan, kể tội lỗi của các thiên sinh trẻ này. Hy vọng anh bạn tôi sẽ được chuẩn bị trước, không nghẹn hơi tức thở nữa! Hãy coi đó là một cuốn phim Lê Văn Tám mới!

Tình hình “Lực lượng phản động chống phá Việt Nam”

(lời báo động của Cộng sản trong Chỉ thị 34-CT-TW)

“Chúng huy động tới đa các phương tiện thông tin đại chúng và tăng cường liên kết giữa các tổ chức phản động người Việt lưu vong ở nước ngoài để chống phá Việt Nam. Theo báo cáo của Bộ Công an, hiện có 413 tổ chức phản động; 62 đài phát thanh và truyền hình, 390 báo và tạp chí phản động và 88 nhà xuất bản ở hải ngoại chống phá ta. Từ sau đại hội X, ta phát hiện thêm 2 đài (đài Tiếng nói Thanh niên và đài Hồn Việt), 5 tổ chức phản động mới và 20 chiến dịch tuyên truyền phá hoại tư tưởng đối với Việt Nam. Cơ quan an ninh đã ngăn chặn 4.879 tài liệu chiến tranh tâm lý và 44.030 thư ân xá quốc tế.”

Sau 34 năm thống trị đất nước mà như thế thì đảng Cộng sản phải tự hỏi mình có chính danh và thu phục được nhân tâm hay không!

hế độ CS độc quyền trước Đại hội XI **Bức tường thành đang vỡ**

Bùi Tín, Paris, 18-10-2009

I- Bức tường Berlin của Bộ chính trị Hà Nội:

Lãnh đạo Cộng sản Việt Nam đang ráo riết chuẩn bị cho Đại hội đảng XI, sẽ họp vào đầu năm 2011. Trong cả năm 2010 sẽ họp đại hội cấp cơ sở, cấp huyện, tỉnh, đại hội các đảng bộ quân đội, công an, các ngành và cơ quan trung ương.

Các văn kiện chính đang được dự thảo, trong đó quan trọng nhất là Báo cáo chính trị của nhiệm kỳ X, Cương lĩnh xây dựng đất nước trong thời kỳ quá độ lên chủ nghĩa xã hội (!), Chiến lược phát triển kinh tế-xã hội 10 năm 2010-2020. Báo cáo về sửa đổi, bổ sung điều lệ đảng. Kế hoạch 5 năm phát triển kinh tế-xã hội 2010-2015...

Ý đồ bao trùm của lãnh đạo, của bộ chính trị hiện nay trong chuẩn bị và tiến hành Đại hội XI là dùng mọi thủ đoạn chính trị từ tinh vi đến lộ liễu để **phòng ngự** và **cố thủ**, bảo vệ bằng mọi giá **bức tường thành** ọp ẹp: chế độ **độc quyền đảng trị, một mình một chiếu**, mua thêm thời gian để thu lợi riêng cho bản thân, gia đình, phe cánh... bất chấp **bất công xã hội**, chênh lệch giàu nghèo lên đến cực điểm, vượt xa thời kỳ phong kiến và thực dân.

Hơn 10 năm trước Linh mục Nguyễn Văn Lý đã cho rằng chế độ "Việt Nam Dân chủ Cộng hòa" thật ra là "Việt Nam Độc chủ Cộng sản", với 3 tiêu đề: "Thiếu độc lập, Mất tự do, Không hạnh phúc". Họ thâm thù Lm. Lý, bịt mồm ông, bòn tù ông vì ông chỉ ra một sự thật, trúng vào **chỗ yếu chí mạng**, gót chân Asin của họ.

II- Cán nguyên của mọi tai họa

Hiện nay, khi chuẩn bị cho Đại hội XI, tình hình không còn như 5, 10 năm trước. Đông đảo đồng bào trong nước, đông đảo trí thức và tuổi trẻ, kể cả đồng đảo đảng viên và đoàn viên cộng sản ngày càng nhận rõ sự **tệ hại, xấu xa, nguy hiểm của độc quyền đảng trị**, cái hay, **tiến bộ, lợi ích** to lớn của một chế độ **dân chủ đích thật**, dựa trên quyền **tự do** của toàn dân, trong một **xã hội dân sự** phát triển.

Lãnh đạo cộng sản hiện coi dân chủ là **kẻ thù**, là **nguy cơ số một** của họ. Họ coi các chiến sỹ dân chủ yêu nước dẫn thân cho tự do của nhân

dân là kẻ tội phạm cần trừng trị, vu cáo và tiêu diệt. Họ thâm thù luật sư Lê Thị Công Nhân vì cô gái chân yếu tay mềm này dám công khai tuyên bố "dù cho chỉ **còn một mình tôi, tôi vẫn tiếp tục đấu tranh cho tự do** của đồng bào tôi".

Họ thâm thù nhà giáo Vũ Hùng vì ông khảng khái nhận trước tòa án chính ông viết biểu ngữ : "**Tham nhũng là hút máu dân, để mất đất mất biển là có tội với Tổ tiên...**", không hề ân hận vì đó là sự thật toàn dân ta cần biết rõ.

Họ run sợ dân chủ đến mức cấm tư nhân, có nghĩa là cấm toàn dân, cấm mọi công dân **ra báo và viết báo**, tự xoá bỏ điều then chốt trong Hiến pháp về quyền tự do tư tưởng và ngôn luận của mọi công dân; họ ngang nhiên cấm công dân, trí thức **không được phản biện**, vu cáo 4 ngàn trí thức ký kiến nghị ngừng khai thác mỏ-xit ở Tây nguyên là không hiểu biết gì (!), bị phân động (!) lời kéo, là phá rối (!)...

Họ sợ hãi dân chủ trong xã hội cũng như trong đảng, vì khi dân chủ được thực hiện thì làm sao họ còn có thể ém nệch được vụ án siêu nghiêm trọng **Tông đực 2**, liên quan đến các vụ án Năm Châu, Sáu Sửu, đến vụ án **T4**... đã được điều tra và sơ bộ kết luận bởi một Ban kiểm tra Liên ngành được thành lập ngay trước Đại hội X năm 2006. Họ kinh hoàng trước xu hướng đòi dân chủ nội bộ đảng có thể trở dậy, chất vấn họ về các vụ án trên đây, khi họ trót hèn về công khai, minh bạch, về xây dựng chế độ pháp quyền, còn thế thốt "**đảng không làm thay chính quyền, từ nay đảng chỉ đề nghị, gợi ý và nêu gương**" (trong Báo cáo của Tổng bí thư Nguyễn Văn Linh tại Đại hội VII tháng 6-1991). Nói đó rồi lại nuốt lời như không !

III- Từ Leipzig đến Berlin 20 năm trước:

Năm nay là kỷ niệm chẵn 20 năm **Bức tường Berlin sụp đổ**. Ngày 9-10-2009 vừa qua nhân dân Đức đã tổ chức tại thành phố **Leipzig** kỷ niệm lớn đánh dấu 20 năm cuộc biểu tình của **70 ngàn dân Đức ngày 9-10-1989**, một cuộc biểu tình hoà bình, thấp nền đòi dân chủ và tự do, đòi kết thúc chế độ độc quyền đảng trị của

đảng Cộng sản (mang tên đảng Xã hội Thống nhất Đức), đòi phá bỏ bức tường ô nhục Berlin. Cuộc biểu tình cực kỳ căng thẳng, hùng hực khí thế, đối diện với xe tăng, quân lính, cảnh sát, công an dày đặc của chính quyền cộng sản đã chuẩn bị nổ súng, đàn áp; nhưng khi nhân dân hô lớn : "**Chúng tôi là nhân dân đây !**", "**Tự do là quyền sống !**", "**Không bán vào nhân dân !**"... thì một số binh lính, công an, cảnh sát bắt đầu nhận những bó hoa của các em nhỏ, chị em sinh viên, các bà nội trợ, và thế là súng không nổ, mọi người hân hoan, chan hoà, cùng hát những bài hát dân gian, thánh ca công giáo, bài hát hoà bình. Cảnh sát, binh lính chĩa súng xuống đất, xe tăng quay lui...

Ngay hôm sau, biểu tình hòa bình lan nhanh đến Plauen, Dresden và Đông Berlin, từ 50 ngàn đến 80 ngàn dân xuống đường, đòi dân chủ, tự do, kết thúc chế độ độc đảng, phá bỏ bức tường Berlin; họ ca hát, nhảy múa, tay cầm nến và hoa, lấp lại lời hô: "**Chúng tôi là nhân dân!**", "**Nhân dân muốn sống tự do**" và nhân dân toàn thắng !...

Chỉ sau sự kiện Leipzig một tháng, **bức tường Berlin sụp đổ** tan tành vào sáng **9-11-1989**, Ngày Lịch sử vào loại lớn nhất của Thế giới trong thế kỷ XX.

Phong trào đòi dân chủ ở Đức được tiếp sức bởi phong trào dân chủ ở Tiệp, Ba Lan, Hungari, Rumania cũng như từ Liên xô, nên **Bức tường Berlin** kiên cố, dài 155 kilômét, xây dựng từ tháng 8-1961, bảo vệ chế độ độc quyền cộng sản ở Đông Đức, Đông Âu và Liên Xô, tường như vững bền, đã tan vỡ chỉ trong một buổi sáng 9-11, trước khát vọng tự do của hàng triệu con người, trong tay chỉ có truyền đơn, biểu ngữ, **ngọn nến** và **cành hoa**, với tình cổ kết **cộng đồng dân tộc**. Sáng 9-11-1998 ấy cả dân tộc Đức ôm nhau, cười và khóc. Sướng quá! bất ngờ quá !

IV- Thế cùng tất biến! Tinh thế không còn có thể cầu nổi:

Vậy thì từ lịch sử và từ thực tế nước ta, trước mắt, người Việt yêu nước, yêu tự do sẽ làm gì để phá đổ bức **tường thành độc đảng** ? Xin được bàn như sau :

- Hãy nhận rõ **thời cơ** giành tự do và dân chủ cho toàn dân đã đến. Chế độ độc đảng đã tự phơi bày rõ bản chất tệ hại của nó. **Độc đảng Liên Xô** đã giết hại 60 triệu sinh mạng do thanh trừng phe phái, tiêu diệt Trôskít, tập thể hoá nông thôn, tận diệt trí thức, tôn giáo, đẩy ai người chống đối trong các trại tập trung Goulag ở Siberi. **Độc đảng Trung**

quốc đã giết chết 37 triệu 55 vạn sinh mạng trong "Đại nhầy vọt", giết chết 522.877 trí thức, đảng viên trong cách mạng văn hoá vô sản, trong đó người bị tra tấn khủng khiếp nhất là chủ tịch nước Lưu Thiểu Kỳ (cùng vợ Vương Quang Mỹ bị bỏ đói sau những trận đánh đập thể thâm, ông chỉ còn 7 chiếc răng lung lay, ông bà chết như kẻ ăn mày kiệt sức...) và các nguyên soái Bành Đức Hoài, Chu Đức, Hạ Long... chết trong đau đớn kinh hoàng và ô nhục (theo Giáo sư Trung quốc Tấn Tử Lăng trong cuốn "Ngàn Năm Công Tội"). **Độc đảng Việt Nam** đã giết hàng **ngàn người yêu nước** thuộc Quốc Dân đảng, Đại Việt, Duy Dân, Đồng Minh hội, Duy Tân, Tân Việt, Dân xã, Lập hiến, Trôskít...; **giết oan 20.493** địa chủ "cường hào gian ác" (theo thống kê của trung ương đảng CS) là địa chủ thường, trung nông thành thạo nghề nông và là đảng viên - trí thức trong **Cải cách ruộng đất**; bắt giam, tra hỏi, đầy đọa hàng loạt sỹ quan QĐND trong vụ án không xét xử mang tên **"Xét lại chống đảng"**; giết, giam cầm, đầy đọa hàng ngàn văn nghệ sỹ, nhà văn, trí thức, sinh viên, học sinh trong vụ **Nhân văn - Giai phẩm** (với đầu tố, truy lùng Nhân văn trung ương, NV tỉnh, NV huyện, NV xã, từ Hà Nội, sang Hải Phòng, xuống Nam Định, vào Thanh Nghệ Tĩnh...); sau 30-4-1975, đầy đọa hơn **20 vạn viên chức, sỹ quan**, đảng viên các đảng phái của Việt Nam Cộng hòa trong các trại giam tàn bạo (mang tên trại cải tạo). Sau đó do chính sách trả thù, phân biệt đối xử, chính sách hợp tác hoá, kinh tế mới và cải tạo cưỡng bức, tạo nên **2 triệu thuyền nhân** bị thảm, trong đó hàng chục vạn đồng bào chết thể thâm trong biển cả.

Những năm gần đây, tuy trong các tài liệu chính thức, Bộ chính trị nói khá nhiều về "đổi mới cơ chế chính trị" (?), về "thực hiện dân chủ" (!), về xây dựng "xã hội công bằng, dân chủ, văn minh" (!), nhưng trong **việc làm thì ngược lại**. Họ một mực duy trì chế độ độc quyền đảng trị, đàn áp các nhà dân chủ một cách tàn bạo với những phiên tòa tiền chế, không kể gì đến biện hộ của luật sư, không cần gì chứng cứ, chụp mũ bừa các nhà dân chủ gan góc là xâm phạm an ninh (!), là nói xấu chế độ (!), trong khi chính những việc làm phi pháp, thất nhân tâm của họ, hà hiếp dân oan, bao che tham nhũng, vơ vên hèn cúi đầu trước bọn bành trướng mới thật sự là **bội xấu chế độ, xâm phạm an ninh quốc gia** một cách nghiêm trọng nhất.

Sự **lạc hậu triển miên** của nước ta về sản xuất, đời sống, về y tế, giáo dục, về tự do báo chí, về nhân quyền, về cách biệt giàu nghèo, về thực thi luật pháp, đều ở mức dưới hơn 100 nước khác theo thống kê quốc tế, đều bắt nguồn sâu xa từ chế độ **độc quyền đảng trị**, không thể đổ lỗi cho chiến tranh đã chấm dứt từ lâu.

Thiếu vắng dân chủ là thiếu vắng tệ hại nhất, nguy hiểm nhất, là thiếu vắng dưỡng khí cho xã hội ta hơn nửa thế kỷ nay, đang trong tình trạng ngột ngạt, ngẹt thở, toàn dân **không còn chịu đựng nổi!**

Các nhà lãnh đạo cộng sản hãy ghi nhớ điều này : theo thống kê của Liên Hợp quốc, Việt Nam không có mặt trong số 44 nước đã có **dân chủ đầy đủ**, cũng không có mặt trong số 72 nước **dân chủ từng phần**, chỉ có mặt trong số nước **độc đoán**, không có dân chủ, không có bầu cử tự do, không có tự do báo chí, không có tự do tôn giáo. Việt Nam được xếp **hạng cuối**, bên cạnh Cuba, Trung Quốc, Bắc Hàn, Miến Điện, Somalie, Angola, Zimbabwe, Nigieria... về quyền dân chủ. Nhật đẹp mặt cho Bộ chính trị ở Hà Nội !!!

Thế mà họ vẫn rêu rao về mục tiêu xây dựng xã hội công bằng (!), dân chủ (!), văn minh (!). Độc đảng, độc quyền đảng trị đối lập với dân chủ như nước với lửa, là thù địch dân chủ, coi dân chủ là thù địch. Dân chủ độc đảng chỉ là dân chủ kiểu ban ơn, bố thí, dân chủ kiểu "xin-cho", dân chủ bị thiếu, giả dân chủ ở cơ sở (!) độc tài ở bên trên, dân chủ bịt miệng (!), cấm phân biện (!), một nền "dân chủ" quái dị.

Vậy thì mọi lực lượng lành mạnh của dân tộc, mọi người Việt yêu nước thật lòng, thương dân thật lòng, trong và ngoài nước, giang tay **kết đoàn**, lấy mẫu số chung là **"xóa bỏ chế độ độc quyền đảng trị, xây dựng nền dân chủ đích thật theo chế độ dân chủ đa đảng"**, như Cam Bốt, Thái Lan, Nam Dương, Đài Loan, Đại Hàn, đều vốn là những nước độc quyền đảng trị ở châu Á, đã sớm sửa chuyển hẳn sang chế độ đa đảng trong ổn định và hoà bình, hòa nhập trọn vẹn với thế giới dân chủ.

Không phải ngẫu nhiên mà nhiều nhà bình luận sắc sảo, bút pháp thận trọng, dẫn đo từng câu từng chữ, phải nói đến **"quá đáng** ngang ngược", **"quá thể** hung bạo ", **"tận cùng** vô liêm sỹ", **"cực kỳ** vơ vên", cho đến cả : **"việc làm phản quốc"**, **"thái độ Việt gian"**, **"bất nhân, thất đức, bán nước cầu vinh, quá bảo nân tiên"**, **"dân không còn chịu nổi"**... để nói về Bộ chính trị và cái trung ương

đảng hiện nay. Đó là vì chống tham nhũng thì qua loa, phù phép, diệt dân chủ thì thẳng tay, còn liên kết với mafia-xã hội đen; sang Tàu thì công lưng, khúm núm, về nhà thì hung hăng bịt mồm người nói điều ngay thật; miệng leo lẻo nói tôn trọng tự do tôn giáo nhưng lệnh cho công an - xin lỗi bạn đọc - "bóp dái" mục sư, đánh trọng thương linh mục, hành hung đọa đầy các em tu sỹ Bát Nhã bị bỏ đói giữa đêm mưa to gió lạnh trong rừng sâu núi thẳm. Chính Bộ chính trị độc đảng đổ dầu vào lửa, có những hành động cực kỳ quá đáng, gây nên **"thế cùng tác biến!"**.

V- Lực lượng đòi dân chủ tự do là vô tận :

Một lực lượng công dân ngày càng đông đã đứng dậy đòi tự do dân chủ, nhân quyền, chống độc quyền đảng trị với một khí thế tự tin, công khai. Cùng với **các thiến sỹ dân chủ** gan góc được bà con trong nước, hải ngoại và dư luận quốc tế ngưỡng mộ, được các tổ chức nhân quyền quốc tế tôn vinh bằng các giải thưởng lớn, là cả một đội ngũ **các nhà luật sư** từ cụ Trần Lâm, anh Cù Huy Hà Vũ đến cô Lê Thị Công Nhân, Tạ Phong Tần..., rồi một loạt các **nhà báo, blogger** gan góc mang tên ngộ nghĩnh: Mẹ Nấm, Điều Cày, Người Buôn Gió, Bồ Cu Hưng, Blog Beo..., một loạt **văn nghệ sỹ** như các nhạc sỹ Tô Hải, Tuấn Khanh, các nhà văn Võ Thị Hào, Phạm Đình Trọng, Tô Đức Chiêu, Nguyễn Quang Thân, Trần Huy Quang, Lê Phú Khải, Nguyễn Khắc Trường, Nguyễn Trọng Tạo..., nhà thơ Bùi Chí Vinh, họa sỹ Trần Nhưong... Rồi các **dũng sĩ khoa học** lớn tiếng đòi ngừng ngay việc khai thác bô-xít, toàn là trí thức đầu ngành khai khoáng, luyện kim, công nghệ, môi trường, am tường chuyên môn, nói có sách, mách có chứng, lời cuốn 3 ngàn trí thức trong và ngoài nước cùng công khai ký tên, lập ra mạng **bauxite Vietnam.info** được người vào đọc hàng ngày gấp trăm lần mạng của đảng CSVN. Rồi lại còn cái túi khôn (hay bể chứa khôn) duy nhất ở Việt Nam mang tên Viện nghiên cứu phát triển **IDS** do 16 trí thức tự do cầm đầu bị bức tử bởi lệnh trâng tráo cấm phân biện, chỉ làm bật dậy ý chí quật cường của kẻ sỹ dân tộc trước hiểm hoạ nội gián và xâm lược. Gần đây, ông thủ tướng Dũng còn đòi "xử lý" (!) các trí thức của IDS "vì thiếu tinh thần xây dựng" (!), nhưng ông có biết chỉ thị 97 cấm phân biện là ngang nhiên **chà đạp Điều lệ đảng CS** ghi rõ tự phê bình, tiếp thu phê bình là nguyên tắc xây dựng đảng, là nguyên lý sinh hoạt

đảng, hay không ? Vậy ai phá hoại đảng ?!

Gần đây, khi 400 em **tu sinh Bát nhã** bị khủng bố thể thảm, lập tức nhà văn Hoàng Hưng bật dậy được 300 công dân yêu nước hưởng ứng công khai ngay, cũng là một nghĩa cử mới mẻ, quật khởi rất đúng hướng.

Quốc hội sắp họp hãy trả lời cho cử tri về bức tranh bi thảm trên đây. Hội nghị **Trung ương ĐCS thứ 12** để thông qua các văn kiện lớn hãy phân tích và giải đáp tình hình chưa hề có như trên ở nước ta. **Đại hội XI** của đảng CS có dám nhìn thẳng vào sự thật như trên để tìm ra nguyên nhân hay không ?

Bộ chính trị hiện tại có dám lại kêu gọi - như các đại hội trước - toàn dân và toàn đảng ngay thật **góp ý** với đảng về các văn kiện sẽ được công bố hay không ? Cả nước sẽ không chịu nổi những văn kiện nói lấy được, ba hoa giáo điều, đẹp tí chút thì phở ra, xấu xa cả đồng thì đậy chặt lại, cả nước nhân đó mở to mắt và **phản biện** quyết liệt thì họ sẽ làm gì ?

Ở VN hiện nay, bức tường vô hình nguy hiểm là **chế độ độc quyền đảng trị**, nguyên nhân của muôn vàn đau thương, ô nhục suốt hơn nửa thế kỷ của dân ta, đã rệu rã, sứt mẻ từng mảng lớn. **Uy tín** của lãnh đạo không còn. Tính **chính đảng** của chính quyền chỉ còn mong manh, hoàn toàn giả tạo vì không do cử tri lựa chọn, do đảng tư túi kén chọn rồi ép dân bầu. Gót chân Asin của nó là ở đó.

Một cuộc **thay đổi so sánh lực lượng** đang diễn ra, ngấm ngấm nhưng rõ rệt.

VI- Những sự kiện Leipzig của Việt Nam :

Có thể nói Việt Nam đã có những **Leipzig** của mình, và đang có thêm những Leipzig mới. Vụ **Thái Hà** là một Leipzig nhỏ của Việt Nam. Giáo dân thấp nền cầu nguyện, còn kiện lại nhà nước bịa đặt là giáo dân đã nhận tội. Báo chí vu cáo Ngài Ngô Quang Kiệt bằng thủ đoạn cắt xén tuyên bố của Ngài, bị công luận chỉ mặt vạch tội, cả thành uỷ CS ê mặt vì báo *Hà Nội mới* là cơ quan ngôn luận chính thức của thành uỷ. **Ba ngàn trí thức** kiến nghị đòi ngừng khai thác bê-xít và Mạng Bê-xít là một **Leipzig** nữa. Cuộc **hội luận về Biển Đảo** do 400 trí thức dân tộc tự tổ chức không cần xin phép ai cũng là một **Leipzig** Việt. Cuộc xuống đường của **200 ngàn giáo dân** vùng Xã Đoài, mang cờ đạo, thấp nền, yên lặng, trang nghiêm nghe rao giảng về tình thương thay cho oán thù, yểm trợ giáo dân Tam Toà bị công an và lưu manh hành hung cũng là một **Leipzig Việt Nam**,

với nghĩa là cuộc tập dượt, biểu dương, độ sức, thúc đẩy phong trào đấu tranh không bạo động nhưng căng thẳng, quyết liệt, không nhân nhượng với bạo quyền phân dân chủ. Mỗi cuộc Leipzig-Việt Nam lớn nhỏ, là một mảng tường của chế độ độc quyền đảng trị sập đổ, vỡ nát...

Cuối năm 2009 và suốt năm 2010, lực lượng dân chủ Việt Nam với **dự trữ sức lực vô tận**, bắt nguồn từ lòng dân, từ hồn thiêng dân tộc, từ thể lực dân chủ quốc tế, sẽ phò trợ sức mạnh của mình, với nhiều, rất nhiều Leipzig VN nữa.

Điều thú vị là nhiều **đảng viên CS cấp cao** như ông Mười Hương, ông Nguyễn Trung, ông Vũ Khoan, trung tướng Đặng Quốc Bảo... cũng đòi thực thi dân chủ trong đảng và ngoài xã hội. Cả một loạt **đảng viên ngừng sinh hoạt, trả thẻ đảng** vì chọn dân chủ cho nhân dân, không còn chịu nổi chế độ đảng trị. Và cả nhóm chuyên viên Đại học Harvard tại Hà Nội cũng 2 lần khẩn thiết khuyến cáo Bộ chính trị Hà Nội phải **thay đổi hẳn thể chế** (từ độc đoán sang dân chủ; từ kinh tế quốc doanh là chủ đạo sang bình đẳng các loại sở hữu), nếu không mọi đổi mới chỉ là xoa bóp để chữa một căn bệnh hiểm nghèo !

Để rồi nhân dân Việt Nam ta sẽ có một buổi **sáng lịch sử 9-11-1989** (ngày bức tường Berlin sụp đổ) của mình, khi bức tường thành toàn trị

Việt Nam là chế độ độc đảng lạc lõng, tẻ hại, đã từ lâu thuộc về dĩ vãng tối tăm, nhưng vẫn gượng gạo tồn tại, sẽ sụp đổ tan hoang trước sức mạnh và ý chí quật khởi của toàn dân.

Ngày nào ? Tuy ở mỗi một chúng ta, tùy ở toàn dân ta. Xin nhớ : ngày 7-10-1989 Quốc khánh chẵn 40 năm Cộng hoà dân chủ Đức, thủ lãnh cộng sản Honecker ba hoa : "Bức tường Berlin sẽ tồn tại sang thế kỷ sau", thì nó chỉ tồn tại thêm có 33 ngày đêm (!), để đổ sập vào sáng **9-11-1989**, dẫn đến sự rã chết của chế độ độc đảng, đảng trưởng Honecker bị kết án tử hình, được hạ xuống chung thân do trọng bệnh, để chết ở tận Chilê xa xôi, quê hương của con rể ông ta. Lịch sử là thế. Cuối cùng công bằng là thế. Sức dân là thế.

Ngày chế độ độc quyền đảng trị ở Việt Nam biến mất sẽ đến. Bộ chính trị Hà Nội lo sợ chỉ còn biết gờ lên con ngáo ộp "rối loạn, hỗn loạn, máu chảy..." để hù dọa.

Lực lượng hùng hậu dân chủ, yêu nước, trong sạch, tinh hoa dân tộc hiện tại có thừa **tâm huyết và mưu lược** để cùng toàn dân **xây dựng nền dân chủ chân chính trong hòa bình và luật pháp** nghiêm minh, đưa nền chính trị - văn hoá - kinh tế nước VN lên một tầng cao văn minh mới, đưa lại phát triển và phồn vinh cho toàn xã hội, hoà nhập trọn vẹn với thế giới dân chủ hiện đại.

CỘNG NÔ ĐÀN ÁP

Huyện đội thừa sai lệnh bạo tàn:
Đuổi nhà cướp đất, đánh dân oan!
Dùi cui giáng xuống mềm xương cốt,
Roi điện quất lên thắt ruột gan!
Thân phận con sâu cùng cái kiến
Dưới tay ác quỷ với công an!
Con giun xéo lăm còn quần quại,
Hà huống con người chẳng oán than?!

Hồ Công Tâm 20-10-2009

ĐẢNG CÒN ĐỘC TÀI, DÂN CÒN KHỔ

Đảng vẫn gồng cùm với búa đao
Mang ra bách hại các đồng bào
Từ người tôn giáo bày mong mỏi
Đến kẻ nhân quyền ngỡ khát khao.
Áo ấm chia đều đâu nghĩ lại
Túi tham nhét nặng chỉ trông vào
Ngày nao bản chất chưa thay đổi
Ngục tối muôn đời xứ sở bao.

Vntvnd 21-10-2009

Về nguồn hay về hòa?

Đỗ Thái Nhiên 20-10-2009

Hãy nhìn một chú bé đang thả diều: cánh diều bay lượn trên không là ngọn, đoạn chỉ diều nằm trong tay chú bé là gốc, là nguồn. Về mặt thực tế dòng đời, con người dù cuộc sống buộc phải trôi dạt năm châu bốn biển, nổi niêm canh cánh bên lòng vẫn là tình đồng bào, nghĩa quê hương. Đó là tâm lý về nguồn. Bên cạnh về nguồn, tiếng Việt có chữ “về hòa”. Về hòa là hợp tác với một người hay một tập thể để làm điều phân đạo đức. Về hòa với bọn trộm cướp, về hòa với phường bán nước, về hòa với đám tham quan...

Tin từ Hà Nội cho biết: “**Hội Nghị Việt Kiều Toàn Thế Giới Lần Thứ Nhất**” sẽ diễn ra tại Hà Nội từ ngày 19 đến 24-11-2009. Guồng máy truyền thông của CSVN cho rằng hội nghị này được hình thành trên “tinh thần hòa hợp, đại đoàn kết dân tộc cùng hướng về cội nguồn”. Từ đó nhà cầm quyền Hà Nội gọi tắt: hội nghị tháng 11-2009 là *Hội nghị về nguồn*. Câu hỏi được đặt ra là: về nguồn hay về hòa? Muốn trả lời câu hỏi vừa nêu, chúng ta hãy khảo sát hội nghị Việt kiều 2009 trên hai lãnh vực chính trị và đạo đức.

Lãnh vực chính trị: Nói một cách chung nhất, chính trị bao gồm tất cả kỹ thuật và nghệ thuật thuyết phục người người hãy hòa hợp với nhau để cùng nhau phục vụ xã hội. Hòa hợp quan trọng hàng đầu chính là sự hòa hợp giữa nhà cầm quyền và quần chúng. Chế độ Hà Nội đã làm những gì để hòa hợp với quần chúng?

Điều kiện tiên quyết của hành động hòa hợp chính là mối giao tình thuận thảo giữa các thành viên trong cuộc hòa hợp. Tình của CSVN đối với người dân chỉ là tình phẫn: Trước 1975 biết bao bà mẹ Việt Nam được cán bộ CS tâng bốc lên hàng Mẹ Chiến sĩ. Ngày nay, Mẹ Chiến sĩ đã bị chiến sĩ CS cướp nhà

cướp đất, Mẹ Chiến sĩ đang cùng với đám dân oan sống vất vưởng trên các hè phố. Năm 1945 CS ngon ngọt mời người Việt yêu nước hãy tham gia Chánh phủ Liên hiệp. Sau đó chẳng bao lâu, những người Việt yêu nước kia đều bị CS thủ tiêu toàn bộ để Hồ Chí Minh độc quyền cai trị đất nước... Lịch sử CSVN là lịch sử của phản bội. Không phản bội, không phải là CSVN!

Mặt khác, hòa hợp để phục vụ. Vì vậy hòa hợp cần thực hiện theo mô thức hành chánh có tôn ti trật tự nhất định. Và dĩ nhiên, tôn ti trật tự kia phải được diễn ra một cách công bằng. Có như vậy, các bên trong cuộc hòa hợp mới cảm thấy hài lòng. Có như vậy công thức hòa hợp để phục vụ mới đạt kết quả cao. Thông thường, tài năng và đạo đức của một người qui định vị trí hành chánh của người đó. Thế nhưng, CSVN lại lấy tiêu chuẩn đảng viên để thay thế cho tiêu chuẩn tài đức. Một người giàu tài cao, đức trọng, nhưng nếu không là đảng viên, người kia chỉ có thể là công dân hạng hai, hay nói rõ hơn chỉ có thể là tôi tớ của giới đại gia CS.

Còn nữa, theo luận điệu tuyên truyền của CSVN: hòa hợp để về nguồn, để phục vụ quê hương đất nước. Trong thực tế, CSVN cưỡng bách mọi người Việt Nam phải phục vụ đảng CSVN. Làm trái ý đảng tức là tự sát. Đầu tháng năm 2007, tại Hà Nội, Nguyễn Minh Triết, chủ tịch nước của CSVN, tiếp đón Thiền sư Nhất Hạnh và phái đoàn Làng Mai. Sau đó, hưởng ứng lời dụ dỗ của CSVN, Thiền sư Nhất Hạnh hướng dẫn hàng trăm tu sinh Làng Mai từ Pháp về nguồn bằng cách xây dựng tại Lâm Đồng tu viện Bát Nhã. Tu viện này tập trung thực hiện hai công tác:

- 1) Tu học theo pháp môn Làng Mai.
- 2) Thành lập và điều hành Nhà

nuôi dạy trẻ, nhà chăm sóc người cao niên.

Một thời gian ngắn sau ngày “về nguồn”, tu sinh Làng Mai mới khám phá ra rằng CSVN mời Làng Mai về nguồn không phải để tu học và làm việc từ thiện mà là để kinh tài cho đảng CSVN. Kinh tài trong trường hợp này là tập thể tăng thân Làng Mai Bát Nhã Lâm Đồng phải đi khắp thế giới quyên một số tiền cực lớn để CSVN, bắt chước Trung Quốc, xây dựng tại Việt Nam, một trung tâm Phật Giáo vĩ đại nhằm thu hút đồng đảo du khách quốc tế. Trung tâm du lịch này sẽ là con gà không lồ đẻ trứng vàng cho CSVN. Dĩ nhiên tăng thân Làng Mai Bát Nhã từ chối thi hành mệnh lệnh của CSVN. Từ đó CSVN trở mặt đàn áp Bát Nhã.

Tóm lại, về mặt chính trị, “về nguồn” theo lời dụ dỗ của CSVN có nghĩa là:

- * Chấp nhận làm nạn nhân của một tập đoàn phản bội,
- * Chấp nhận làm tay sai cho giai cấp đại gia Hà Nội, mặc dầu chỉ được xem là công dân hạng hai.
- * Chấp nhận ngoan ngoãn phục vụ đảng CSVN, nếu không, sẽ đi vào con đường máu và nước mắt mà Bát Nhã đã đi.

Ba cái “chấp nhận” vừa kể dẫn đến nhận định rằng: Chỉ những người không hiểu biết gì về chính trị, những người có bộ óc không bình thường mới có thể quyết định tham dự hội nghị Việt Kiều tháng 11-2009, theo tiếng gọi về nguồn của Hà Nội

Lãnh vực đạo đức: Có ý kiến cho rằng chỉ cần tìm hiểu những người mà bạn thường giao dịch và kết thân, người đời có thể biết được một cách chính xác nhân cách của bạn. Hay nói cách khác: “Đi với Bụt, mặc áo cà sa. Đi với ma mặc áo giấy”. Chế độ Hà Nội là Bụt hay ma? Câu trả lời xin được giải bày như sau:

Cuối thập niên 1980 hệ thống CS thế giới đã vỡ vụn. Tư tưởng Marx Lenin đã rơi vào thùng rác của các loại suy nghĩ bệnh hoạn. Như vậy, về mặt tư tưởng, đảng CSVN không còn là một chánh đảng đi theo đường lối Marx Lenin

Một xã hội như Mỹ, Nhật là nơi mà con người luôn sống vì lợi ích riêng, nhưng không chà đạp lên lợi ích chung.

Người Nhật không bao giờ tằm thuốc kích thích vào rau quả vì họ biết làm như thế sẽ gây hại cho những người đồng bào của họ, họ cũng không xuất khẩu những đồ kém chất lượng vì nó sẽ gây hại đến những đồng loại của họ, dù là người nước ngoài.

Người Nhật có thể tự sát, kết thúc sinh mệnh của mình, để bảo toàn danh dự cho gia đình, cho dòng tộc của họ.

Một xã hội như Việt Nam, trung Quốc là nơi con người miệng thì nói rằng "vì lợi ích tập thể", "xã hội chủ nghĩa", nhưng tay và chân thì chà đạp giầy xéo lên người khác. Hãy nhìn thử một vụ tắc đường ở Việt Nam và một vụ tắc đường ở Thái Lan thì biết.

Vậy ở đâu mới xứng đáng là xã hội chủ nghĩa?

Đó là một điều mà tôi muốn nói với quý vị

Các vị nói rằng ngày xưa dù nghèo khổ nhưng Việt Nam vẫn kiên cường chống lại hai đế quốc to. Điều này là đúng và theo một nghĩa nào đó, thì đáng tự hào

Nhưng các vị lại nói ngày nay để được hoà bình, hay nói toẹt ra là để các vị được yên ổn làm ăn, yên ổn kiếm tiền, thì Việt Nam cần mềm dẻo với trung quốc, cho dù trên thực tế và trên tuyên bố, Trung Quốc đã và đang chiếm nhiều đất của chúng ta.

Vậy theo cái lý ngày xưa của quý vị thì đáng ra Việt Nam phải vùng lên đánh lại Trung Quốc, hoặc theo cái lý ngày nay của quý vị thì đáng ra ngày xưa Việt Nam không nên đánh lại Pháp và Mỹ mới phải.

Nhưng sự thực thì quý vị luôn tự hào về ngày xưa và đốn hèn về ngày nay. Chẳng có cái lý nào ngoài cái lý tiền. Các vị sợ đánh nhau với trung quốc thì con cái các vị phải ra trận, hoặc ít ra thì khi có chiến tranh, việc làm ăn kiếm tiền của các vị sẽ khó khăn hơn. Tóm lại các vị chỉ biết có bản thân mình, các vị cá nhân chủ nghĩa ở trình độ cao cấp.

Đó là cái thứ hai tôi muốn nói với các vị.

Các vị khi thì hô hào "Việt Nam là bạn với thế giới", khi thì hô hào "Việt Nam phải cảnh giác với Mỹ, Âu, Tàu, Nhật". Như thế là cái lý gì?

Vì cái tư tưởng lúc nào cũng thù với hận của các vị, nên các vị không bao giờ thật lòng giao hảo với bất cứ ai. Các vị bắt tay người nước ngoài khi họ đến mang theo đô la và các vật

dụng đất tiền cho các vị hưởng, nhưng các vị lại vênh mồm lên chửi khi họ chỉ ra những cái sai lầm của quý vị. Quý vị biện luận rằng trong quan hệ quốc tế thẳng nào cũng chỉ lợi dụng lẫn nhau thôi. Vậy thì người ta sẽ nghĩ về quý vị đúng như thế. Thụy Điển, na uy hàng năm cho không Việt Nam hàng triệu đô la và nhiều chương trình đào tạo phát triển, họ lợi dụng gì quý vị? Hay là quý vị nghĩ rằng họ chẳng qua muốn lấy lòng quý vị nên mới thế? Vậy nghĩ xem quý vị đã là cái thá gì mà người ta phải lấy lòng?

Quý vị thử chia tay ra cho một người, rồi biết được người ấy lúc nào cũng nhăm nhăm "cảnh giác cao độ" với cái chia tay của quý vị, thì quý vị sẽ nghĩ gì về người đó?

Đầu óc quý vị quá đen tối và nói thẳng ra quý vị cũng suốt ngày tìm cách lợi dụng người khác nên mới nghĩ cho người khác đen tối như thế.

Vì thế nên Việt Nam ta mới tụt hậu so với nước ngoài như hôm nay. Những quốc gia như Nhật, Hàn, Thái Lan vốn có điểm xuất phát không hơn ta là mấy nhưng nay họ đã vượt ta nhiều, đó là vì sao? Vì họ có tầm nhìn hơn chúng ta. Vì họ hiểu được một lý thuyết cơ bản nhất của thương mại đó là cả hai bên cùng có lợi, họ không bao giờ bắt tay với người khác mà trong bụng thì cứ nơm nớp lo người ta "lợi dụng" mình. Suy nghĩ kiểu như thế chỉ tồn tại trong những bộ óc chưa tiến hoá hết từ vượn sang người.

Nói thẳng ra, các vị là những kẻ háms tiền, lo cho lợi ích của cá nhân và cùng lắm là gia đình mình, là hết. Các vị ưa xiêm nịnh, khi báo Washington Post đưa tin rằng nền KT việt nam đang cất cánh thì quý vị tung hô tờ báo ấy như là chuẩn mực của sự trung thực, còn khi cũng báo Washington Post đưa tin về tham nhũng của Việt Nam thì các vị nói họ đưa tin không chính xác. Cái thái độ lá mặt lá trái ấy cũng đúng trong trường hợp người ta nói về "kẻ thù" của quý vị, ví như việc Ấn Xá Quốc Tế lên án Mỹ vi phạm nhân quyền và cũng lên án Việt Nam với tội danh tương tự.

Đây là điều thứ ba tôi muốn nói với quý vị

Điều thứ tư nghe sẽ hơi sốc: nói thẳng ra là quý vị cực ngu

Quý vị không tin vào các thông tin "lề trái", tức là những thông tin trái ngược với báo chí chính thống và những tuyên bố chính thức của Việt Nam. Nhưng bản thân quý vị đang sinh hoạt ở một diễn đàn có tên miền quốc tế, đã hoạt động được hơn 2

năm nhưng ngân khoản duy trì sự tồn tại của nó vẫn là từ tiền của cá nhân những con người đáng trân trọng đã lập ra website này. Tại sao website này không thể có đuôi .vn và cũng không thể đăng quảng cáo được, quý vị nếu đủ thông minh thì đã nghĩ ra từ lâu rồi.

Quý vị quy kết tất cả những lời nói, bài viết của người khác là "phản động" "chống lại Việt Nam", "bán rẻ tổ quốc" chỉ vì những người ấy không có tư tưởng giống như quý vị. Quý vị bỏ ngoài tai mọi lời phân tích không theo ý kiến của quý vị, quý vị biến một diễn đàn trao đổi tri thức thành một cái chợ để cãi nhau và sỉ vả nhau bằng những từ như "thằng chó", "con lợn", một cách tự nhiên không biết ngượng mồm. Nếu vậy quý vị mất thời gian lên diễn đàn làm gì? Sao không trùm chăn lại tự nói cho xong?

Quý vị gọi người khác là "chống lại đất nước" bởi vì họ chống lại suy nghĩ của quý vị, như thế khác gì quý vị tự coi mình là đại diện của nước Việt Nam? Quý vị tự cho mình là người phát ngôn của chính phủ Việt Nam, hay ngắn gọn, quý vị chính là Việt Nam?

Quý vị kêu gọi người ta "cảnh giác với những âm mưu gây chia rẽ", nhưng lại không nhận ra rằng chính cái lời kêu gọi ấy của quý vị là một âm mưu gây chia rẽ. Nếu quý vị muốn sống tốt với hàng xóm của mình, ắt quý vị không bao giờ bắc loa giữa phố mà rằng "hãy cảnh giác với thằng A, con B, hàng xóm của tôi, chúng nó đang âm mưu chia rẽ".

Quý vị ngu lắm.

Muốn đất nước phát triển được, hãy thôi mò mẫm và ảo tưởng trong cái thế giới độc tôn của quý vị, hãy tinh táo trước những khẩu hiệu, hãy đi vào bản chất thay vì hô hào bên ngoài, hãy lắng nghe xem người khác nói thế nào, và hãy chân thật trong mọi mối quan hệ.

Nhưng tôi không vọng tưởng rằng một ngày nào đó quý vị sẽ thay đổi. Quý vị sẽ mãi mãi là người dân của một đất nước tụt hậu, tham nhũng, ô nhiễm và không được bạn bè quốc tế coi trọng.

Đền đây chợt nhớ câu nói của cụ Tản Đà: "Cũng bởi thẳng dân ngu quá lợn..."

Gửi một số quý vị trong diễn đàn, ai đọc thấy không phải mình thì tức là không phải đối tượng mà tôi nói đến.

THỜI NGHỊCH LÝ

.....Phạm Đình Trọng 29-09-2009.....

Một trang web của Bộ Thương mại, nay là Bộ Công thương, mang tên miền nhà nước ta, gov.vn, đề cho phía Trung Quốc sử dụng đưa thông tin theo ý đồ Trung Quốc, khẳng định Hoàng Sa, Trường Sa là lãnh thổ Trung Quốc, đó thực sự là vụ việc xâm hại nghiêm trọng lợi ích quốc gia, tiếp sức cho tham vọng bành trướng của Trung Quốc thôn tính biển đảo của tổ tiên ta, gây tổn hại lâu dài đến pháp lí về chủ quyền của ta đối với Trường Sa, Hoàng Sa!

Báo điện tử Đảng Cộng sản Việt Nam sớt sáng đăng lại bài trên báo Trung Quốc đưa tin chi tiết về hoạt động của hải quân Trung Quốc ở quần đảo Hoàng Sa của ta mà Trung Quốc đánh chiếm từ năm 1974, đưa cả lời giáo huấn binh lính của người chỉ huy hải quân Trung Quốc rằng những hoạt động của họ ở Hoàng Sa là để bảo vệ biên cương phía nam của tổ quốc Trung Quốc. Đăng bài như vậy báo điện tử Đảng Cộng sản Việt Nam đã tiếp sóng tuyên truyền cho báo chí Trung Quốc, khẳng định Hoàng Sa là lãnh thổ Trung Quốc, như các đài truyền hình các tỉnh ở ta tối tối vẫn tiếp sóng chương trình Thời sự của đài truyền hình trung ương phát đi từ Hà Nội. Việc làm nô lệ vọng về Bắc triều này không những xâm hại nghiêm trọng lợi ích quốc gia, tiếp tay cho hành động cướp đất đai biên trời của ta mà còn xúc phạm vong hồn những người Việt Nam yêu nước đã ngã xuống để giữ gìn những nóm cát Hoàng Sa của tổ tiên. Máu của họ đã tan trong nước biển, xác cũng không còn nữa, chỉ còn hồn thiêng của họ ở lại với đất đai tổ tiên. Nay báo điện tử của đảng cầm quyền cũng nói theo báo Trung Quốc rằng đất đai của tổ tiên những hồn thiêng ấy đã là biên cương TQ rồi!

Hai sự việc gây nguy hại lợi ích quốc gia ở cấp nhà nước đã được cơ quan pháp luật bỏ qua! Nhưng

những người dân thường bộc lộ lòng yêu nước, nhà giáo, nhà văn treo băng chữ Trường Sa, Hoàng Sa là của Việt Nam, nhà báo viết trên báo của cơ quan nhà nước, người chơi blog viết trên trang mạng của mình nói lên tiếng nói của hàng triệu trái tim Việt Nam lên án hành động cướp biển của Trung Quốc, ngang ngược phong toả ngư trường ngàn đời của dân ta, xua đuổi, bắt bớ, bắn giết dân ta đánh cá thì liền bị pháp luật trừng trị, bị bắt khẩn cấp vì tội xâm hại lợi ích quốc gia!

Những nghịch lí trên bộc lộ nhiều điều chưa ổn về đường lối đối nội, đối ngoại, về bộ máy nhà nước, nơi thực thi pháp luật với người dân, về nhận thức và cách thực hiện mối quan hệ giữa dân tộc và đảng cầm quyền. Chỉ xin nêu ba nghịch lí, ba điều chưa ổn nổi cộm.

1. Mọi công dân VN không được bình đẳng trước pháp luật

Hiến pháp năm 1992 là hiến pháp hiện hành đã dành riêng một điều để làm nổi rõ nội dung: Mọi công dân đều bình đẳng trước pháp luật. Nhưng thực tế, bộ máy nhà nước thực thi hiến pháp, pháp luật đã xử sự theo cách: Mọi công dân không được bình đẳng trước pháp luật! Thành ngữ mới của dân gian đương thời có câu: “Tấm từ chân trở xuống” để đúc kết một thực tế là luật pháp được vận hành quá nghiệt ngã, tùy tiện với dân thường nhưng lại quá nương nhẹ, bỏ qua với quan chức. Quan chức càng cao thì sự nương nhẹ, bỏ qua càng lớn. Tham nhũng lộng hành tràn lan làm cho cơ thể xã hội Việt Nam quá lem luốc, bệnh tật, cần phải mạnh tay tắm rửa, kì cọ, sát trùng từ đầu trở xuống. Phải có chức quyền mới có thể tham nhũng! Cấp trên phải đồng thuận, cấp dưới mới có thể tham nhũng! Tôi xin phép Chủ tịch Quốc hội Nguyễn Phú Trọng mượn chữ “đồng thuận” của ông khi ông nói rằng dự án khai thác bauxite ở Tây

Nguyên được sự đồng thuận của xã hội! Thực tế khẳng định rằng hoàn toàn không có chuyện người dân đồng thuận với dự án khai thác bauxite ở Tây Nguyên, nhưng trong một số vụ án tham nhũng lớn phải có sự đồng thuận trên dưới!

Số tiền gần một triệu đô la phía Nhật Bản hồi lộ để trúng thầu dự án Đại lộ Đông Tây và môi trường nước ở Sài Gòn thì ông giám đốc dự án Huỳnh Ngọc Sĩ không dám và không thể nuốt một mình. Phải có sự đồng thuận của một cấp trên nào đó. Người đưa hồi lộ phía Nhật Bản đã khai rõ tên tuổi, chức vụ người nhận hồi lộ phía Việt Nam, đã khai rõ số tiền hồi lộ. Toà án Nhật Bản đã phán quyết. Người đưa hồi lộ đã chấp hành xong bản án. Sự việc rõ ràng, chứng cứ cụ thể đến thế, nếu bộ máy nhà nước Việt Nam thực sự quyết tâm chống tham nhũng, nếu không có uẩn khúc phía sau, không có vùng “kiêng tầm” thì cơ quan pháp luật Việt Nam phải chủ động, nhanh chóng và quyết liệt vào cuộc. Nhưng phía Việt Nam, nơi có người nhận hồi lộ lại nói rảo hoành, dùng để hoãn binh và phủi trách nhiệm: Cứ đưa chứng cứ đây, chúng tôi sẽ xử lí! Cho đến nay, ông Huỳnh Ngọc Sĩ, người bị phía Nhật Bản nêu tên nhận hồi lộ mới chỉ bị truy tố về tội mang nhà công vụ cho phía nhà thầu Nhật Bản thuê, lấy tiền chia chác nội bộ, chỉ là tội riêng của mấy thầy trò ông Sĩ, không dính dáng đến cấp cao nào. Còn vụ án chính nhận hồi lộ gần một triệu đô la thì hồ sơ vẫn đang nằm trên bàn các cơ quan có trách nhiệm để nghiên cứu và để chờ xin ý kiến cấp trên! Những diễn biến trên làm cho người dân dù vô tư, tin tưởng vào nhà nước Cộng hoà Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam đến đâu cũng phải nhận ra sự không bình thường, cũng phải nghi vấn về những sự đồng thuận ở phía sau và cũng phải nhận ra sự nương tay của pháp luật dành cho ông giám đốc nhận hồi lộ!

Chỉ tội nghiệp cho những dân đen chốn nhân gian, những Mẹ Năm, Người Buôn Gió... chỉ vì viết blog bày tỏ lòng yêu nước, bày tỏ sự bất bình trước việc Trung Quốc ngang ngược lộng hành cướp biển

của ta, bắt giết dân ta mà bị khép tội xâm hại lợi ích nhà nước! Lên án kẻ cướp đất, cướp biển, cướp đảo, khẳng định Trường Sa, Hoàng Sa là lãnh thổ thiêng liêng của tổ quốc Việt Nam mà xâm phạm lợi ích nhà nước thì lợi ích nhà nước ấy là bảo vệ kẻ xâm lược sao? Thì nhà nước ấy chối bỏ Trường Sa, Hoàng Sa không phải là biển đảo VN sao?

Hiến pháp ghi: Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí. Nhưng Mẹ Nấm buộc phải cam kết từ bỏ quyền công dân đã được Hiến pháp trao cho, cam kết không được viết blog nữa mới được công an Khánh Hoà trả tự do. Hiến pháp ghi: Công dân có quyền tự do đi lại và cư trú ở trong nước. Không có tội, không có lệnh của pháp luật cấm đi khỏi nơi cư trú, luật sư Lê Trần Luật từ Sài Gòn ra Hà Nội trợ giúp pháp lí cho giáo dân Thái Hà kiện cơ quan thông tin nhà nước nhưng luật sư Lê Trần Luật ra đến sân bay Tân Sơn Nhất thì bị công an Sài Gòn buộc phải quay về nhà!

Nương tay với những quan chức nhà nước hư hỏng và vi phạm pháp luật gây nguy hại lợi ích nhà nước và an ninh quốc gia nhưng bộ máy nhà nước đã vận hành thô bạo và tùy tiện tước đi quyền công dân, tước đi cả lòng yêu nước của người dân! Một nhà nước như vậy mà là NN của dân, do dân, vì dân sao?

2. Nhà nước VN không cùng tiếng nói yêu nước với nhân dân

Dân tộc nào cũng coi độc lập dân tộc là giá trị tối cao và giữ gìn sự toàn vẹn lãnh thổ là sự sống còn của dân tộc, là nghĩa vụ thiêng liêng của các thế hệ nối tiếp. Độc lập dân tộc và toàn vẹn lãnh thổ đã trở thành lẽ sống, thành ý chí của mọi dân tộc. Không có ý chí độc lập dân tộc và toàn vẹn lãnh thổ, dân tộc sẽ bị xoá sổ. Có những dân tộc đã để lại cả nền văn minh huy hoàng, để lại những đền tháp uy nghi mang triết lí rất sâu sắc, thâm trầm mà dân tộc đó nay chỉ còn cái tên, không còn không gian lãnh thổ, không còn cộng đồng dân cư cố định. Tên gọi dân tộc đó chỉ nhắc đến sai lầm của người đứng đầu dân tộc ở thời điểm lịch sử không được phép sai lầm.

Tên gọi dân tộc đó chỉ gọi một quá khứ đau buồn, tủi hờn, ngậm ngùi.

Ồ liền kề với nhà nước Trung Quốc khổng lồ, luôn lăm le lấn đất, thôn tính lân bang thì ý chí độc lập dân tộc và toàn vẹn lãnh thổ của dân tộc ta càng phải mãnh liệt, sắt đá. Ý chí ấy đã trở thành tài sản tinh thần vô giá, tạo nên khí phách Việt Nam “Thà làm ma nước Nam còn hơn làm vương đất Bắc” và là yếu tố quyết định nhất để núi sông biển trời Việt Nam còn lại đến hôm nay, để dân tộc VN tồn tại đến hôm nay.

Vừa kết thúc cuộc chiến tranh giữ nước ba mươi năm chống Pháp rồi chống Mĩ, cả dân tộc đã kiệt sức, như lá đổ, những người lính da còn tái xanh vì sốt rét, mặt còn hốc hác vì thiếu ăn, thiếu ngủ, hình hài xiêu vẹo vì thương tật nhưng khi phương Bắc đưa đại quân tràn qua biên giới nước ta, dân tộc ta lại đứng lên mạnh mẽ như Thần Phù Đông, lại trùng trùng đội ngũ hành quân từ bưng biển Nam Bộ, từ rừng núi Khu Năm, từ châu thổ sông Hồng lên biên giới phía Bắc chặn giặc. Hàng chục ngàn dòng máu con Hồng cháu Lạc lại tuôn chảy, hàng chục ngàn sinh mạng Việt Nam lại ngã xuống để bảo vệ biên cương. Đó là ý chí độc lập dân tộc và toàn vẹn lãnh thổ của dân tộc Việt Nam.

Khi Trung Quốc sáp nhập Hoàng Sa, Trường Sa, máu thịt của cơ thể Tổ quốc Việt Nam vào phủ huyện Trung Quốc thì thanh niên, học sinh, sinh viên Hà Nội và Sài Gòn lập tức tự động gọi nhau tập hợp kéo đến cơ quan đại diện của Trung Quốc thét vang: Trường Sa, Hoàng Sa là của VN. Đó là ý chí độc lập dân tộc và toàn vẹn lãnh thổ của dân tộc Việt Nam.

Khi Trung Quốc giăng tàu chiến phong toả biển của ta, đâm chìm tàu hải quân ta, không cho dân ta đánh cá trên biển của ta, cướp tàu, cướp cá của dân ta, bắt bớ, bắt giết dân ta, trong khi cả hệ thống gần ngàn cơ quan truyền thông của nhà nước chỉ thông tin sự việc dè dặt và nhỏ giọt như chỉ dám nói thảm trong cổ họng, bàng quan như sự việc xảy ra trên cung trăng, đôi mắt của gần ngàn cơ quan truyền thông nhà nước như nhắm tịt lại trước lãnh thổ

thiên liêng bị xâm phạm, trước số phận đất nước bị đe dọa, trước cuộc sống của nhân dân bị cướp giật, tính mạng nhân dân bị mất mát, thì hầu hết những trang blog của người dân VN, những tờ dân báo, những đôi mắt chong chong thức cùng số phận đất nước, thức cùng sinh mạng dân tộc, đã nhanh chóng thông tin đầy đủ hành động lục lâm thảo khấu của phương Bắc, bày tỏ ý chí quyết tâm bảo vệ Tổ quốc. Những trang blog đó bùng bùng một khí thế Sát Thát.

Đó là ý chí của nhân dân. Nhưng nhà nước lại không cùng ý chí với nhân dân!

Ngày 17-02 năm nay, kỉ niệm tròn ba mươi năm, 1979-2009, cuộc chiến tranh bảo vệ biên giới ở phía Bắc. Nhưng gần một ngàn cơ quan thông tấn báo chí của nhà nước không một lời nhắc đến hàng chục ngàn dòng máu con Hồng cháu Lạc đã đổ ra bảo vệ biên cương Tổ quốc. Đạo lí Việt Nam “Uống nước nhớ nguồn” đâu có dạy người Việt Nam vô ơn bạc nghĩa! Sao nhà nước bây giờ lại xử sự bạc bẽo với liệt sĩ, với lịch sử như vậy?

Ngày 3-12-2007, nhà nước Trung Quốc công bố quyết định sáp nhập hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam vào đơn vị hành chính Tam Sa của Trung Quốc. Lập tức Chủ nhật 9-12-2007 và 16-12-2007, thanh niên Việt Nam mang cờ Tổ quốc và băng chữ “Hoàng Sa, Trường Sa là của Việt Nam” tập hợp đông đảo trước cơ quan đại diện Trung Quốc ở Hà Nội và Sài Gòn. Đó là việc làm chính đáng và vô cùng cần thiết khẳng định ý chí độc lập dân tộc và toàn vẹn lãnh thổ của dân tộc Việt Nam. Nhà nước huy động lực lượng công an hùng hậu trấn áp bạo liệt sự tập hợp của lòng yêu nước, bắt giam những người mạnh mẽ phản kháng sự xâm lăng của Trung Quốc thì nhà nước ấy có còn đại diện cho ý chí độc lập và toàn vẹn lãnh thổ của dân tộc Việt Nam?

Cơ quan Chính phủ, cơ quan thông tin nhà nước nối tiếp nhau nói tiếng nói của Trung Quốc, phụ họa với TQ trong việc hợp thức hoá việc cướp biển, cướp đảo của ta thì được pháp luật dung túng bỏ qua. Người

dân nói tiếng nói yêu nước bảo toàn lãnh thổ thiêng liêng thì bị bắt bớ! Sao nhà nước ta bây giờ lại không cùng tiếng nói yêu nước với nhân dân, đi ngược lại lợi ích của nhân dân, của đất nước như vậy?

3. Đặt lợi ích của đảng lên trên lợi ích dân tộc

Từ những nghịch lí trên, người dân phải cay đắng nhận ra một sự thật là: Đảng lãnh đạo nhà nước và nhà nước đã đặt lợi ích của Đảng lên trên lợi ích của dân tộc!

Sau khi chính quyền cộng sản ở Liên Xô và một loạt nước Đông Âu sụp đổ, vài nước cộng sản còn lại trở thành những hòn đảo lẻ loi, khắc nghiệt bên cạnh những lục địa tư bản rộng lớn và tươi xanh. Nước cộng sản nhỏ bé như Việt Nam thì hòn đảo ấy càng mong manh.

Trước sự tan vỡ của cả khối cộng sản lớn, đáng ra phải bừng tỉnh về nhận thức để thấy rằng sự tan vỡ đó là sự phát triển tất yếu của cuộc sống, của tiến hoá, là sự vận động nội tại ngay trong lòng xã hội các nước cộng sản đó để phá vỡ sự kìm hãm phát triển, từ bỏ những nguyên lí giáo điều trái qui luật, trái tự nhiên, trở về đúng qui luật phát triển xã hội. Nhận thức được như vậy ắt sẽ phải hiểu rằng muốn tồn tại không phải là phải tìm đồng minh liên kết với một nước nào mà trước hết phải tự giải phóng khỏi những tư tưởng kìm hãm phát triển để hoà nhập với nhân loại, trở thành một phần hữu cơ của nhân loại, đồng thuận với nhân loại trong mọi sinh hoạt, trong mọi lo toan vì cuộc sống tốt đẹp của con người. Khi đó cả nhân loại lương thiện và nhân văn sẽ ở bên Việt Nam, là đồng minh lớn lao và tin cậy của VN.

Trong xã hội cũng như trong mỗi con người, sự giải phóng luôn đặt ra, luôn có tính thời sự. Giải phóng đất đai khỏi xâm lăng. Giải phóng con người khỏi nô lệ. Giải phóng những trái tim khỏi những cuộc hôn nhân không tình yêu... Quan trọng nhất là giải phóng tư tưởng khỏi những trói buộc phản tự nhiên, phản con người, phản tiến hoá. Năm 1945 châu Âu được giải phóng khỏi họa Phát xít nhưng một phần châu Âu lại vướng vào tư

tưởng triết lí vừa viễn vông vừa khắc nghiệt để rồi liên tục đấu tranh, liên tục bạo lực cách mạng, liên tục đổ máu mà xã hội thì triền miên trì trệ trong khi những cuộc cách mạng khoa học kĩ thuật liên tiếp đưa thế giới ào ạt phát triển mang lại phồn vinh cho xã hội và mang lại mức sống ngày càng cao cho người dân ở những nước không vướng vào tư tưởng triết lí giáo điều. Mãi đến 1990-1991 phần châu Âu trì trệ này mới tự giải phóng tư tưởng cho mình.

Cũng như một phần châu Âu sôi sục cách mạng, Việt Nam cũng bị cuốn vào cuộc cách mạng xã hội và cuộc đấu tranh giai cấp quyết liệt. Gần nửa thế kỉ đấu tranh cách mạng và chiến tranh, Việt Nam đã giải phóng đất nước khỏi những đội quân nước ngoài chiếm đóng. Cùng chung hoàn cảnh, cùng chung số phận, cùng chung hệ tư tưởng nhưng khi phần châu Âu trì trệ làm cuộc cách mạng thứ hai giải phóng tư tưởng thì Việt Nam lại làm ngược lại: Kiên định tư tưởng xã hội chủ nghĩa! Đây là thời điểm có cơ hội đột biến tạo bước ngoặt lớn, đòi hỏi trí tuệ, tài năng và sự dũng cảm, nhạy bén của người lãnh đạo đất nước. Nhưng những tư duy Việt Nam xơ cứng đã nhìn sự sụp đổ của thế giới cộng sản châu Âu không phải do sự vận động nội tại tất yếu trong lòng xã hội cộng sản mà là do: Mĩ và phương Tây muốn cơ hội này xoá cộng sản. Nó đang xoá ở Đông Âu. Nó tuyên bố là xoá cộng sản trên toàn thế giới. Rõ ràng nó là kẻ thù trực tiếp và nguy hiểm! (Lập luận của ông Lê Đức Anh, ủy viên Bộ Chính trị Đảng CSVN được dẫn trong hồi kí của Thứ trưởng Bộ Ngoại giao Trần Quang Cơ). Tư duy phe đảng còn nặng nề như vậy, ý thức hệ tư tưởng còn thít chặt như vậy, tất phải tìm đến sự cố kết ý thức hệ: Ta phải tìm đồng minh. Đồng minh này là Trung Quốc (Văn lời ông Lê Đức Anh được dẫn trong hồi kí Trần Quang Cơ).

Đề duy trì hệ tư tưởng cộng sản, để bảo đảm sự độc tôn thống trị xã hội của Đảng Cộng sản, từ năm 1990 Đảng Cộng sản Việt Nam đã chủ động cố kết liên minh với Đảng

Cộng sản Trung Quốc. Rõ ràng sự cố kết liên minh này chỉ vì hệ tư tưởng cộng sản, chỉ vì lợi ích của Đảng Cộng sản. Thật bất hạnh cho dân tộc Việt Nam khi nhà nước Việt Nam liên minh lép vế, bất bình đẳng với một nhà nước khổng lồ luôn rắp tâm thôn tính đất nước Việt Nam, nô dịch nhân dân Việt Nam. Sự thôn tính nô dịch này đã diễn ra từ hàng ngàn năm lịch sử, ngay từ khi có nhà nước. Những ngày gần đây sau khi có liên minh bất bình đẳng Việt-Trung, sự thôn tính, nô dịch đó càng ngạo ngược, dồn dập ở mọi mặt đời sống xã hội: Chính trị, Địa lí, Kinh tế, Văn hoá, Thông tin Tuyên truyền... Để che giấu, lấp liếm hành động thôn tính, nô dịch Việt Nam, họ vừa không muốn ai nhắc đến những hành động kẻ cướp của họ, họ vừa hào phóng ban phát những lời hào nhoáng nhưng giả dối. Từ mười sáu chữ vàng: Láng giềng hữu nghị, Hợp tác toàn diện, Ôn định lâu dài, Hướng tới tương lai. Đến tứ hảo đại ngôn: Láng giềng tốt, Bạn bè tốt, Đồng chí tốt, Đối tác tốt. Nay lại thêm mười sáu hạt xoàn: Sơn thủy tương liên, Văn hoá tương thông, Lý tưởng tương đồng, Vận mệnh tương quan! Có thể ai đó vì lợi ích cá nhân cục bộ, vì tầm văn hoá và nhân cách quá thấp nên cố tình bị những lời vàng, lời hạt xoàn này lừa phỉnh, song nhân dân VN thì không bị lừa.

Hệ tư tưởng, đảng phái chính trị chỉ là công cụ, là phương tiện để nhân dân thực hiện mục tiêu: độc lập dân tộc, toàn vẹn lãnh thổ, dân giàu nước mạnh, luật pháp nghiêm minh, người dân được hưởng đầy đủ quyền công dân. Mục đích là tối cao, bất biến, không thể thay đổi. Phương tiện thì vạn biến, thay đổi theo hoàn cảnh, tình thế. Phương tiện cũng rất cần phong phú, đa dạng để người dân được quyền lựa chọn. Vì mục đích có thể hi sinh phương tiện nhưng không thể vì phương tiện mà hi sinh mục đích. Trung Quốc cướp đất, cướp biển, cướp đảo của ta, bắn giết dân ta nhưng vì mối liên minh cố kết giữa Đảng Cộng sản VN và Đảng Cộng sản TQ mà nhà nước ta không dám tố cáo, phản kháng hành động kẻ

cướp đó và nhân dân bộc lộ sự phẫn nộ với kẻ cướp đất đai lãnh thổ thì bị bắt bớ, tù đầy. Đó là cách hành xử thiên cận vì phương tiện hi sinh mục đích, vì lợi ích của Đảng mà hi sinh lợi ích dân tộc, đặt lợi ích của Đảng lên trên lợi ích dân tộc.

Đó là nghịch lí lớn nhất của một thời đầy nghịch lí!

 Nhà văn Phạm Đình Trọng sinh năm 1944 tại Hải Phòng, hiện sống tại Sài Gòn. Tác phẩm đã xuất bản: *Rừng và biển* (1981), *Một sự nổi tiếng* (1987), *Sự tích đảo* (1993), *Cuộc gặp gỡ muộn màng* (1994), *Ve ve nói chẳng thềm nghe* (1995), *Niềm vui lớn của mẹ* (2004), *Một thuở* (2008)...*****

Tôn Nữ Thị Ninh, nguyên Đại sứ Đặc mệnh Toàn quyền của VN tại Liên hiệp Châu Âu (EU), Phó Chủ tịch Ủy ban Đối ngoại của Quốc hội Ba Đình, Ủy viên TƯ Hội Liên hiệp Phụ nữ VN, đã từng tuyên bố trong buổi họp báo tại Câu lạc bộ Báo chí Quốc gia Hoa Kỳ hồi tháng 10 năm 2004, khi bị chất vấn về tình trạng vi phạm nhân quyền ở VN, rằng: *"Trong gia đình chúng tôi có những đứa con, cháu hỗn láo, bướng bỉnh thì để chúng tôi đóng cửa lại trừng trị chúng nó, dĩ nhiên là trừng trị theo cách của chúng tôi. Các anh hàng xóm đừng có mà gõ cửa đòi xen vào chuyện riêng của gia đình chúng tôi"*.

Nghiệm Nhại Giẻ Rách

Immanuel Kant từng bảo: *"Vi thành niên là tình trạng không có khả năng vận dụng trí tuệ của chính mình mà không cần sự chỉ đạo của người khác"*. Điều này không thể ứng dụng

Thanh trừng. Tuyệt diệt "tư sản mại bán". Lao cải. Treo bút. Rút thẻ. Tù cải tạo. Đói. Rét. Sốt rét. Đầy kinh tế mới. Chèn xe. Ép xuống. Trộm bản thảo. Dọa tông lặt xe giữa đèo. Khai trừ. Bịt miệng linh mục. Xịt hơi cay vào giáo dân. Khám nhà. Còng thép. Cùm mồm. Ném phân. Bắt nguội. Bắt khẩn cấp. Lệnh triệu tập. Quan chế. Tịch thu máy vi tính. Cắt điện thoại. Cắt đường truyền nhập mạng. Phá sập nhà nguyện. Cởi trường bóp để mục sư. Bao vây kinh tế gia đình. Án "tuyên truyền chống nhà nước". Tội "lợi dòng nước ngược". Tội viết blog "xuyên tạc, nói xấu lãnh đạo". Án đập tường, "phá hoại tài sản". Án thiếu thuế. Dọa đâm kim tiêm HIV. Án tuần hành cầu nguyện "gây rối trật tự". Tội tụ tập trước đại sứ quán "lạ". Cưỡng hành. Trục xuất. Tội "ném đá gây thương tích". Tội đòi đất. Tội kêu oan. Cô lập. Không bố thân nhân/gia đình. Huy động xã hội đen hành hung. Đặt hàng bài viết mạt li. Nghị định 31CP. Chỉ thị 37Ttg. Pháp lệnh Tôn giáo. Điều luật 88. Quyết định 97. Tội "phát biểu thiếu tinh thần xây dựng". Tội yêu nước...

Còn "đóng cửa lại trừng trị chúng nó", bao gồm các lập luận cà lăm cà lạp lảm lảm là "chuyện nội bộ của VN". Nhưng cụ thể và chính yếu là các biện pháp cấm cửa phóng viên nước ngoài; từ chối cấp visa; hủy bỏ ngay tại sân bay hiệu lực visa đã lỡ cấp; dựng ngựa sắt, bảng cấm chụp ảnh, và khóa trái bên ngoài cổng rào/cửa cái tư gia các nhân vật đấu tranh dân chủ hóa mà ký giả nước ngoài có thể tìm gặp; lệnh cho người phát ngôn ngoại giao chối tất mọi câu hỏi về việc vi phạm nhân quyền; thậm chí, đập máy ảnh vào gây phóng viên nước ngoài lộ mọ đi săn ảnh nhà nước đàn áp giáo dân...

Hãy nghiệm thử: *"những đứa con, cháu hỗn láo, bướng bỉnh"* mà Tôn Nữ Thị Ninh (và cả đảng đang tự coi là cha chú) bảo cần phải đóng cửa trừng trị theo cách riêng đó là những ai? Người hỏi là các nhà báo, các tổ chức Quan trắc Nhân quyền quốc tế hoặc hiệp hội Ký giả Không biên giới... Câu hỏi bộc lộ sự quan tâm sâu sắc đến tình trạng vi phạm nhân quyền ở VN. Vậy thì, câu trả lời của phái đoàn công cử đi Mỹ "giải độc" ắt hẳn là phải nhắm tới những người đang bị trừ dập trong nước (mà dư luận thế giới quan tâm), cả trong tù nhỏ lẫn tù lớn, tức là bao gồm gần hết cả nhân dân ngoài đảng, kể cả cha mẹ ông bà chú bác có di cưu mợ của đảng viên. Tất cả đều là con cháu của đảng, và từng được phân loại

MỐI TƯƠNG QUAN ! mất dạy !

.....**Đình Tấn Lực 23-10-2009**.....

Adolf Hitler không thực sự để lại cho đời một gương sáng nhân bản nào, nhưng vẫn truyền thừa đó đây một vài câu nói bất hủ, lắm khi còn đúng cho cả nửa thế kỷ sau, ở một xứ sở xa lơ xa lắc: *"Thật may phước cho nhà cầm quyền nào có đám nhân dân không biết suy nghĩ!"*.

Chó Đại Có Mùa

Nguyễn Thị Hồng Ngát, nhà thơ, nhà biên kịch, nguyên là lãnh đạo quản lý ngành điện ảnh VN, Giám đốc Honda Film, tác giả tứ thơ Trái Mùa **"Cây đổ lâu rồi, gió vẫn reo"**, tác giả kịch bản phim truyện Canh Bạc..., trong 1 cuộc phỏng vấn của phóng viên Evan Williams đài truyền hình ABC bên Úc (lúc đó Hồng Ngát còn đương chức Cục phó Cục Điện ảnh VN), đã nêu bật một quan niệm chính quy về tương quan dân-đảng là: *"Con cái không chê cha mẹ khó..."* (cho nên không được hỗn hào phản biện?!).

Trương Ngọc Ninh, nhạc sĩ, tác giả Lời Ru Chia Đồi và Biển Khát, Phó Giám đốc sở VH-TT Hà Nội, vẫn thường xuyên lặp lại trong các hội nghị về văn hóa câu châm ngôn hải đăng của Bộ VH-TT (tiền thân của TT-TT): *"Con không chê cha mẹ khó, chó không chê chủ nghèo"*.

ở đây. Bởi cả ba tác giả những tuyên bố kể trên hẳn đều là những kẻ từng trải, từng kinh qua, và ắt là phải từng nhập vai "con" đến mức xuất thần, trước khi trình trọng khoác chiếc áo lãnh đạo để truyền bá cái ý niệm/định hướng/kết luận/chính sách/mô hình về tương quan chính trị hai chiều giữa đảng và dân, cũng ở mức xuất thần, như vừa dẫn.

Chiều thứ nhất, Cha-Con, là chiều quan điểm/ứng xử khép nép từ phía nhân dân mà chính quyền mong đợi. Nguyên tắc cốt lõi là nhân dân lo sợ nhà nước trừng trị.

Chiều thứ hai, Chủ-Chó, là chiều quan điểm/ứng xử trịch thượng của lãnh đạo (sau khi một bộ phận nhân dân nào đó đã giành/nắm/cướp được chính quyền) đối với đại khối nhân dân còn lại. Cũng là tiền đề của một thể chế gia trưởng chắc báp: nhà nước có toàn quyền trừng trị nhân dân.

"Trừng trị theo cách của chúng tôi", ở đây và xưa giờ, bao gồm từ các cách xử lý cá thể lên đến tầm chiến dịch tập thể lớn nhỏ đủ mọi kích cỡ: Bỏ bao bố nhận nước. Mời "đi họp" vĩnh viễn không về. Cuộc chim. Mã tấu. AK47. Đội ám sát. Lưỡi cày Cải cách Ruộng đất. Lưỡi hái Nhân văn-Giai phẩm. Lưỡi lê Xét lại. K54.

hỗn láo, bướng bỉnh... dựa trên độ mở miệng hay lý phân biện.

Giàu Chó- Khó Con

Phải chăng tương quan Cha-Con/Chủ-Chó đó chính là lý do mà các phần tử đảng tha hóa/ cường hào/ những lạm đến mức không thể bao che nữa thì tất yếu bị khai trừ, hạ tầng từ cấp cha chú xuống hàng con cháu, hoặc con chó, và trả về cho nhân dân?

Phải chăng tương quan Cha-Con/Chủ-Chó đó cũng là nền tảng của nguyên tắc/quy luật Xin-Cho truyền thống, ngay trong cơ chế đảng và nhà nước CHXHCNVN, và đương nhiên được áp dụng tăng cấp lũy thừa mọi kiểu những nhiều/cửa quyền khi ra đến dân?

Phải chăng tương quan Cha-Con/Chủ-Chó đó cũng chính là động lực chủ yếu xây dựng nên thể chế gia trưởng, giữa thủ trưởng với thuộc cấp/gia nô trong mọi cơ quan, lan ra ngoài thành phong cách “phụ mẫu chi dân” giữa đảng viên/cán bộ/công chức với nhân dân?

Phạm Quang Nghị, Tiến sĩ, Bí thư Thành ủy Hà Nội, Ủy viên Bộ Chính trị, nguyên Bộ trưởng VH-TT, tay đao văn bài “Không gian văn hóa cồng chiêng Tây Nguyên – Định hướng bảo tồn và phát huy”, đã từng đứng trên ý niệm nền móng của tương quan Cha-Con/Chủ-Chó đó mà phán một kết luận về trận mưa/lụt lịch sử ở Hà Nội rằng: “*Nhân dân ta bấy giờ so với ngày xưa ý lại Nhà nước lắm*”.

Nguyễn Thế Thảo, Thạc sĩ kinh tế, Kiến trúc sư, Chủ tịch UBND Hà Nội, Ủy viên TƯ đảng, đang bức xúc về tính vô hiệu của Pháp lệnh Thủ đô, và đang tự phấn đấu tại chức trước đề nghị nâng cấp quy hoạch chức Hà Nội lên mức 100% tiến sĩ, cũng từng dựa vào tương quan Cha-Con/Chủ-Chó đó mà hăng tiết đập bàn đòi chuyển ĐứC Tổng Giám mục Ngô Quang Kiệt ra khỏi tòa TGM Hà Nội hồi năm ngoái.

Cũng chính cái tương quan Cha-Con/Chủ-Chó đó mà giới lãnh đạo CHXHCNVN quen thói trích thượng/xác xược/vô phép/vô tác/vô nghi/vô trách nhiệm trong mọi tiếp cận. Điển hình xưa là một Ủy viên Bộ chính trị từng vỗ ngực: “Luật là Tao”. Điển hình gần là Đoàn Văn Kiên, Chủ tịch HĐQT Tập đoàn Than-Khoáng sản Việt Nam, và Nguyễn Xuân Hiến, TGĐ Vietnam Airlines... Điển hình gần nữa là: Nguyễn Tấn Dũng, Thủ tướng, nổi tiếng ba miền về một nhà thờ họ hoành tráng, tác giả một cụm từ giản đơn nhưng trị giá 150 triệu đô là “Chủ Trương Lớn”, tác giả bản kết luận về việc triển khai thực hiện

Quyết định 97 và xử lý việc tự giải thể của Viện nghiên cứu phát triển (IDS).

Ngay cả một tay lười/kiếm mạng, dù không hiển thị chức tước/hàm vị trên Net, chỉ ghi nick là nguyên huy tuong, cũng gắng sức chứng tỏ bản chất trung thành với giẻ rách trong một câu còm về bài viết của người khác: “*Cha Ông ta có câu : Con không chê cha mẹ khó, Chó không chê chủ nghèo. Nếu ai đó hoàn cảnh nhà nghèo, có đưa con trai quý tử chạy sang nhà hàng xóm nói rằng: ‘Tôi rất nhục nhã khi là con trai ông bà ấy’ thì họ sẽ nghĩ sao? và hàng xóm sẽ quay lại sửa vào mặt chủ thì số phận con chó ấy sẽ như thế nào chắc mọi người đều có thể đoán ra...!*”.

Chó Đá Vẩy Đuôi

Không ai rõ anh hàng xóm của gia đình cậu quý tử đó phản ứng ra sao. Người ta chỉ có thể, nhân chuyện “*con chó đang tự nhiên quay lại sửa vào mặt chủ*”, mà liên tưởng ngay đến một anh hàng xóm lựa khựa to xác từng tận tâm tận lực dạy cho VN một bài học Giáo dục, với biết bao “Chiến hữu Trưng phùng” trong lửa đạn, đã chớp nhoáng san bằng 6 tỉnh biên giới của ta chỉ vòn vẹn trong vòng 1 tháng để chuẩn bị di dời cột mốc. Bấy giờ, những tiếng gầm gừ của ta càng vang dội, đến nay vẫn còn âm vọng như những tiếng rên.

Mãi hơn chục năm sau, sau khi Quốc tế III tan rã, giới lãnh đạo anh hùng và thần thánh không thua gì Lê Văn Tám của ta... bỗng dựng muốn khóc, vì chỉ trong nháy mắt mà mất hết kinh viện lẫn quân viện từ Mát-xcơ-va, cũng không còn một điểm chống lưng nào cho ra hồn, mới lật đặt điều chỉnh các sách giáo khoa sử địa, rồi đàn đúm nhau qua Bắc Kinh khấu kiến, bái lãnh một hơi 16 chữ vàng, tăng cường phụ trội thêm cả 4 chữ tốt.

Hóa ra, cái mối tương quan Cha-Con/Chủ-Chó đó không chỉ giới hạn ở tầm đảng-dân trong nước, mà còn vượt cả biên cương, vươn ra biển rộng, như một ngọn hải đăng tư tưởng chỉ đạo đối ngoại có ảnh hưởng sâu sắc và sinh tử đến vận mệnh cả đảng.

Lại có người nghĩ ngược. Chính cái tâm tương Cha-Con/Chủ-Chó có sẵn trong lòng lãnh đạo (theo dòng sự kiện) từ đận nhập cảng chủ nghĩa, rập đúng quy luật mà dân Tây vẫn gọi là “đưa nào trả tiền, kẻ đó chỉ huy”, cộng thêm một mớ “Khổng trợn Lão” (chư hầu lệ thuộc vương triều/thần dân lệ thuộc vua quan/nhân viên lệ thuộc thủ trưởng...) nhặt nhanh trên đường về, nó mới biến tướng/quay

ngược/có đọng/kết tủa lại một cách sáng tạo và đậm đà màu sắc dân tộc thành bản đề cương văn tắt về mối tương quan Cha-Con/Chủ-Chó cực kỳ tiện dụng cho một nền chính trị “chăm lo-tuần phục” vô cùng cần thiết cho quy trình thống trị trong nước.

Không tin ư? Cứ đọc lướt một vài chương đầu của bộ lô-can toàn tập (do Nhà xuất bản Chính trị Quốc gia ấn hành năm 2000), tất rõ cái tâm thức đội trên đạp dưới đó rời Bến Nhà Rồng khi nào và bằng cách nào.

Vẫn chưa tin ư? Xin chịu khó đọc thêm quyển tự truyện duy nhất và để đời của tác giả Trần Dân Tiên (xuất bản lần đầu năm 1948 tại TQ, lần gần nhất vào tháng 4 năm 2005 bởi nhà xuất bản Trẻ, kích thước: 14x20 cm, trọng lượng: 170 gram, số trang: 159 trang, giá bán 18.500 đồng/cuốn), nhớ đặc biệt chú ý các trang 56, viết về mẫu quốc, và trang 113-114, viết về bối cảnh của một bài diễn văn lịch sử. Hoặc đọc thêm đoạn giữa Phần Năm của một quyển sách mỏng phiếm bình quyển tự truyện vừa nói, khác biết.

Hệ quả ra sao? Chí ít đã có 7 sách lược được đề ra (nhưng không nhất thiết là ...thất sách):

Một là: Cụm từ “con dân”, lẽ ra phải tương ứng với “tổ quốc” hay “đất nước”, thì đã bị bóp méo đi cho đúng theo định hướng cần thiết là phải tương ứng với “lãnh tụ” (cá nhân), với “lãnh đạo” (nhóm cá nhân), hoặc là với “đảng và nhà nước” (tập thể).

Hai là: Nhân dân không được chọn chính quyền/nhà nước, theo đúng quy luật vĩnh hằng của Tạo Hóa là không một con cái nào được quyền chọn cha mẹ, cũng không 1 chủ chó nào có quyền được chọn chủ nhà.

Ba là: Chính quyền không có chức năng phục vụ nhân dân, nên chẳng có trách nhiệm gì. Ngược lại, nhân dân có đầy đủ nghĩa vụ phải tuân thủ chính quyền vô điều kiện, nếu không muốn bị trừng trị. Bởi vì: Nòng súng để ra quyền lực, còn chính quyền thì để ra nhân dân. Không có chính quyền XHCN này thì không thể có nhân dân XHCN này!

Bốn là: Yêu nước là yêu CNXH, tất yếu là phải yêu luôn cả tập đoàn có công lao thần thánh nhập khẩu CNXH. Muốn yên thân, hãy yên chí và yên lặng mà yêu tất. Cấm cãi! Đồng chí sống sót của những liệt sĩ thời chiến, cho dù có trở thành các kẻ cướp thời bình, vẫn còn nguyên đó mọi hào quang xương máu của đám đồng đội liệt sĩ. Phải yêu họ. Kể cả bố mẹ liệt sĩ cũng phải yêu họ. Cấm cãi!

Năm là: Phải bảo vệ đảng và nhà nước XHCN như bảo vệ con người của chính mình/cha mẹ mình (luận văn tốt nghiệp, đề tài học tập các cấp, trên mặt báo, trên truyền tranh, trên loa phường, trên truyền hình...).

Sáu là: Bất kỳ ai đòi có ý kiến, đòi quyền kiến nghị, đòi minh oan, đòi nhà, đòi đất, đòi trường sở, đòi chỗ tự hành, đòi nơi thờ phượng, thậm chí đòi làm người... đều đương nhiên và đích thị là thuộc thành phần con, cháu hỗn láo, bướng bỉnh. John Stuart Mill từng bảo “*Sự tệ hại của việc đim hết một ý kiến chính là sự đánh cắp đối với loài người và với nhiều thế hệ...*”. Đảng ta từng tự hào đã cướp chính quyền, thì sá gì tiếng ăn cắp?

Bảy là: Như Voltaire từng nói: “*Con người, càng hiểu biết thì càng tự do*”, cho nên, đối sách với trí thức tất yếu có khác với thành phần công nhân vốn dĩ ít chịu suy nghĩ sâu xa. Tuy nhiên, vẫn phải khẩn cấp xử lý thích hợp/thích đáng/thích nghi đối với mọi trí thức “*lợi dụng chức năng phân biệt*” và có những phát biểu ngoài lề/ngoài luồng/thiếu tinh thần xây dựng/hỗn láo/bướng bỉnh, bất kể là ở Viện nào, bất kể là đã bị giải thể hay tự giải thể.

Đầu Đê – Móng Chó

“*Lấy theo ý riêng của một người hay là của một triều đình mà trị nước, thì cái nước ấy không khác nào một đàn dê, được no ấm vui vẻ hay là phải đói rét khổ sở chỉ tùy theo lòng của kẻ chăn*”. Cụ Phan Chu Trinh, từ thế kỷ trước, đã từng tiên liệu/mường tượng/hình dung ra một VN đổi mới như thế.

Nay, vẫn Tôn Nữ Thị Ninh, trong một dịp hỏi-đáp khác, đã trần tình: “*Điều mà chúng tôi biết, chúng tôi đang tìm một nền kinh tế thị trường với bộ mặt nhân bản, chú tâm đến chuyện công bằng xã hội, văn hóa và phát triển về mặt nhân văn... Còn chuyện khi nào chúng tôi mới tìm đến đó được, tôi cũng không rõ*”.

Chẳng phải chỉ mình người trần tình không rõ. Cả cái đang tìm mặt mũi ra sao còn chưa biết, giống như loại thuốc tiên trường sinh bất lão mà các đạo sĩ Tàu mãi miết đi tìm hàng nghìn năm qua chưa thấy, thì sao lại hỏi khó nhau là chừng nào tìm ra? Đã bao lần đại hội ngũ niên rồi mà các TBT lẫn ủy viên các thứ của đảng ta vẫn còn vô đầu bút tai thì sá gì Thị Ninh với chả Thị Nở!

Cụ Tây Hồ ỉm mà sống lại, có thắc mắc “*bao giờ cho đến tháng Mười*”, thì cũng sẽ bị khẩn cấp xử lý thích hợp/thích đáng/thích nghi, và lắm khi là thích thú nữa, y hệt như tình hình các trí thức thuộc đảng cấp cây đa

cây đề cả nước trong cái think-tank IDS vừa Tự Giải Thể và sắp sửa chuyển sang chế độ chính thức và chính xác Bị Giải Thể, căn cứ theo kết luận triển khai QĐ97 vừa mới đưa vào sử dụng.

Lý do?

1. Nhân dân không có quyền đặt câu hỏi về đường đi, điểm đến hay bao giờ đến. Nhân dân Liên Xô và Đông Âu cũ có bao giờ đặt những nghi vấn hoàn toàn thiếu tinh thần xây dựng thế đâu?

2. Think-tank các loại, dù ở cấp chiến lược cũng vậy, cũng chỉ được nghiên cứu trong lề, theo đúng những quy hoạch ưu việt của trên, và thể hiện rõ tính minh họa, sao cho có tiềm năng để ra/chiêu dụ/khuyến mãi/thu hút các đề án nhiều tỷ USD, chứ không phải là để thực thi/làm dụng/vượt ngưỡng quyền phân biệt để làm rõ hay nêu cảnh báo mọi điểm ưu/khuyết/đúng/sai/lợi/hại của đường đi/điểm đến/khi nào đến. Nguyên tắc cốt lõi của mọi nghiên cứu là phải đề cao ưu tiên ổn định chính trị lên trên các tiêu chí khác. Phản biện cần ký duyệt là bởi thế! Còn ngoài ra, đất nước có đi thụt lùi, hay mọi thiết bị đường dài chỉ là những thách thức đen của các thế hệ sau này, không liên can gì đến các nghị quyết đậm tính thời cơ vàng hôm nay.

3. Mọi phản biện lớn/nhỏ/trắng/xám/đen/vàng/đỏ... đều phải được đảm bảo trọng thị sự an toàn của tiến trình “*công bố công khai*”, tức là, trước khi qua khâu xét duyệt, không một ai được dựa trên sự thật cùng kết quả nghiêm chính mà tùy tiện tuyên bố ngang ngược/ngang ngữ/ngang dọc/ngang nhiên/ngang phè/ngang bướng/ngang tàng/ngang ngành... Quan trọng nhất là phải đảm bảo cho chúng nằm gọn trong khuôn khổ đạo đức cách mạng. Nguyên tắc cốt lõi của đạo đức XHCN là không phạm phạm húy/phạm thượng/phạm giới. Đặc biệt là không được làm hoen ố/nhòe nhoẹt/vấy bẩn/rạc ròi 16 chữ vàng và 4 chữ tốt trời ban.

4. Không có bất kỳ một Viện nghiên cứu nào, hay bất kỳ một cá nhân ở trong hay ở ngoài bất kỳ Viện nghiên cứu nào, có quyền/có thể công khai/kê khai/phân tích/vạch trần/phê phán/phơi bày/thách đố mọi đặc tính vi hiến/vi luật/sĩ nhục quốc thể đối với mọi văn bản của bộ chính trị, TƯĐ, ban bí thư, ban tuyên giáo, các ban ngành khác của đảng, chính phủ, văn phòng chính phủ, các bộ hay các cấp dưới bộ, không loại trừ nội dung các trang mạng của đảng hay của các bộ, nhất là bộ Công Thương. Kể cả việc chỉ trích những

lỗi nặng/nhẹ các cỡ của các “*cậu đánh máy*”, “*cậu chỉnh hình*”, hay các “*cậu pốt bài*”.

5. Không một cá nhân/tổ chức/đoàn thể/câu lạc bộ/hiệp hội/hội/nhóm/viện nào có quyền đặt lãnh đạo đảng/chính phủ/mặt trận/đoàn/ủy ban/hội đồng... vào tình trạng đuối lý/mất mặt/sĩ diện/ nhục nhã... bằng những phản biện/ý kiến/tranh luận/phát biểu bất kể là đủ hay thiếu tinh thần xây dựng. Lại càng không thể tự ý/tự tiện cướp/đoạt/giành/ chiếm/xóa mất cơ hội trừng trị của lãnh đạo đảng/chính phủ/mặt trận/ đoàn/ủy ban/hội đồng... bằng cách tự giải thể.

6. Không một tổ chức/đoàn thể/câu lạc bộ/hiệp hội/hội/nhóm/viện nào, kể cả trong hay ngoài quốc doanh, kể cả nội vi hay ngoại vi, có quyền tự giải thể/giải tán/giải nhiệm. Bởi trong chính thể bao cấp/bao biện/bao che của CHXHCN, hành động tự giải thể/giải tán/giải nhiệm đó đích thực và dứt khoát là một sự sỉ nhục toàn diện/toàn thời/toàn phương vị cho toàn đảng từng được lịch sử giao phó sứ mệnh lãnh đạo toàn quân/toàn dân với nhiệm tự hào là quang vinh muôn năm.

7. Mọi cá nhân/tổ chức/đoàn thể/câu lạc bộ/hiệp hội/hội/nhóm/viện đều phải nhất thiết quán triệt, hãnh diện và nhiệt liệt hoan hô nền “*dân chủ độc đảng*” ưu việt của ta. Qua đó, đảng ưu việt quang vinh muôn năm của ta đã/đang/sẽ càng đáng toàn bộ hoạt động chim/nổi mọi ban ngành ưu việt về lập pháp, hành pháp và tư pháp một cách có hệ thống, có liên hệ hữu cơ và thống nhất xuyên suốt. Có nghĩa là không một ai có quyền đặt vấn đề về những hệ thống độc lập, kể cả một hệ thống pháp luật độc lập hay những Viện Nghiên Cứu độc lập.

Xuống Chó – Lên Voi

Rõ ràng, các thứ Nghị định 31CP, Chỉ thị 37Ttg, Pháp lệnh Tôn giáo, Điều luật 88, Quyết định 97... đều tự thân là những bước thụt lùi tụt hậu của đất nước và con người VN, nhưng lại cực kỳ cần thiết cho sự ổn định của một chính thể độc tài toàn trị như chế độ CHXHCNVN.

Nó càng cần thiết hơn bao giờ hết trong thời đại liên mạng toàn cầu ngày nay. Bởi qua đó, lượng thông tin thời đại tràn như lũ, nhanh như chớp, đã giúp mọi người cùng rõ từ đâu nảy nòi cái mối tương quan mất dạy Cha-Con/Chủ-Chó đó.

Người ta hiểu do đâu nó được kéo dài, tất nhiên, sẽ nắm bắt ngay vì sao nó cần được chấm dứt. Nếu muốn đất nước VN cất cánh và con người VN thăng hoa.

Và người ta mừng là nó được xóa bỏ, chính thức và chính xác kể từ ngày Hội đồng Viện Nghiên cứu Chiến lược IDS tuyên bố giải thể.

Người ta mừng là nó còn xóa cả cái dấu chấm hết mà đảng và nước đã từng ưu ái cài tặng vào nhân cách của người VN, thông qua việc tiếp thu thụ động cái mối tương quan mất dạy Cha-Con/Chủ-Chó đó trong nhiều thập kỷ qua.

Người ta mừng là bởi biết rằng từ nay phải chủ động xóa sạch cái mối tương quan mất dạy Cha-Con/Chủ-Chó đó còn sót lại trong mọi sinh hoạt đời thường hàng ngày, kể cả trên truyền phiếm hay trong chuyện diều.

John Gardner từng bảo: "Chính những người Công dân phải đưa thể chế chính trị và bộ máy Chính quyền lại gần với thực tại cuộc sống, buộc nó có trách nhiệm và phải chịu trách nhiệm, đồng thời giữ cho nó trung thực. Không ai khác có thể làm được điều này".

Những Công dân của IDS cũ đã đi được bước đầu của những chuyển đổi, để khởi động cho cả nước cùng nhau làm được điều này.

Có thể không có nhiều người nhớ đến ngày hội tụ khai trương IDS. Nhưng 14-9-2009, với quyết định của IDS tự giải thể, để biểu thị thái độ dứt khoát của Hội Đồng Viện trước QĐ 97, quả xứng đáng được tuyên dương là Ngày lịch sử minh định mối tương quan Công dân-Chính quyền.

23-10-2009 – chuẩn bị 1 tuần tạc bia mừng sinh nhật kép 30-10 của cả Hồng Ngát lẫn Thị Ninh.

Nguồn: Blogger Đình Tấn Lực

**"Tôi tiên, hãy theo tôi ! Tôi lui, hãy bắt tôi !"
(Cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm †02-11-1963)**

QUỐC HỘI

giả điếc trước "quốc nạn" bauxite

Phạm Trần 22-10-2009

Kỳ họp lần 6 của khóa Quốc hội 12 đã khai mạc tại Hà Nội hôm 20-10-2009, nhưng trong lúc đang và nhà nước lạc quan đề đặt thì người dân lại hoàn toàn bị quan trước tất cả mọi vấn đề của đất nước.

Theo lời Nguyễn Phú Trọng, Chủ tịch Quốc hội, kỳ họp kéo dài một tháng có 5 nhiệm vụ:

Một là, "xem xét các báo cáo của Chính phủ về tình hình kinh tế - xã hội và ngân sách nhà nước năm 2009; quyết định kế hoạch phát triển kinh tế - xã hội, dự toán ngân sách nhà nước và phương án phân bổ ngân sách trung ương năm 2010"

Hai là, "thảo luận và thông qua 8 dự án luật: Luật người cao tuổi; Luật khám bệnh, chữa bệnh; Luật viễn thông; Luật tảo số vô tuyến điện; Luật dân quân tự vệ; Luật sửa đổi, bổ sung một số điều của Luật giáo dục; Luật thuế tài nguyên; Luật sửa đổi, bổ sung một số điều của Luật thuế giá trị gia tăng và Luật thuế thu nhập doanh nghiệp".

Cho ý kiến về 10 dự án luật: Luật Ngân hàng Nhà nước Việt Nam (sửa đổi); Luật các tổ chức tín dụng (sửa đổi); Luật thuế nhà, đất; Luật nuôi con nuôi; Luật thi hành án hình sự; Luật sử dụng năng lượng tiết kiệm và hiệu quả; Luật người tàn tật; Luật bưu chính; Luật trọng tài thương mại và Luật an toàn thực phẩm."

Ba là, "tiến hành giám sát việc thực hiện chính sách, pháp luật về quản lý, sử dụng vốn, tài sản nhà nước tại các tập đoàn, tổng công ty nhà nước. Xem xét một số báo cáo kết quả giám sát do Ủy ban thường vụ Quốc hội, Hội đồng dân tộc và các Ủy ban của Quốc hội thực hiện. Xem xét Báo cáo tổng hợp ý kiến, kiến nghị của cử tri; Báo cáo kết quả giám sát việc giải quyết kiến nghị từ sau kỳ họp thứ năm đến

nay, chất vấn và trả lời chất vấn của đại biểu Quốc hội; Báo cáo giám sát tình hình thực hiện Nghị quyết của Quốc hội về các công trình quan trọng quốc gia. Xem xét, thông qua Chương trình hoạt động giám sát của Quốc hội năm 2010".

Bốn là, "xem xét các báo cáo công tác của Ủy ban thường vụ Quốc hội, Hội đồng dân tộc, các Ủy ban của Quốc hội, của Chánh án Tòa án nhân dân tối cao, Viện trưởng Viện kiểm sát nhân dân tối cao; các báo cáo của Chính phủ và các ngành Tòa án, Kiểm sát về tình hình giải quyết khiếu nại, tố cáo của công dân; công tác thi hành án, phòng, ngừa, chống vi phạm pháp luật và tội phạm; phòng, chống tham nhũng, thực hành tiết kiệm, chống lãng phí; công tác đối ngoại của Nhà nước, tình hình quốc phòng, an ninh; quá trình và kết quả một năm thực hiện Nghị quyết của Quốc hội về việc điều chỉnh địa giới hành chính Thành phố Hà Nội và một số tỉnh có liên quan; và một số báo cáo chuyên đề khác".

Năm là, "xem xét, quyết định về chủ trương đầu tư dự án Nhà máy thủy điện Lai Châu và dự án điện hạt nhân Ninh Thuận".

Gác lại đề tài "bauxite"

Tuy nhiên, trong bài diễn văn khai mạc ông Trọng không nói gì đến quyết định của Ban Thường vụ Quốc hội hoãn yêu cầu Chính phủ báo cáo chi tiết lợi, hại và tiến trình của kế hoạch khai thác bauxite ở Tây Nguyên, như đề nghị của nhiều Đoàn Đại biểu và các Đại biểu Quốc hội.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi đảng Cộng sản Việt Nam đồng ý để cho Trung Hoa vào giúp Việt Nam khai thác bauxite ở Tân Rai (Lâm Đồng) và Nhân Cơ (Đắk Nông) năm 2008, nhiều Đoàn Đại biểu của

Tỉnh, Thành và nhiều Đại biểu của dân đã chính thức yêu cầu được thảo luận kỹ hơn vấn đề nóng bỏng này với Chính phủ.

Nhưng trước 4 ngày khai mạc Kỳ họp 6, Chủ nhiệm Văn phòng Quốc hội Trần Đình Đán cho báo chí hay là vấn đề bauxite “đã được Chính phủ báo cáo tương đối đầy đủ tại kỳ họp thứ 5 vừa qua, nên sẽ báo cáo tại kỳ họp sau của Quốc hội”.

Ai cũng biết trong Kỳ họp 5, kết thúc ngày 19-6-2009 chỉ có khoảng 10, trong tổng số 493 Đại biểu có dịp chất vấn các Bộ liên hệ, nhưng vì không được ghi vào Chương trình nghị sự và khi đó còn nhiều Đại biểu chưa nắm vững vấn đề nên dự án khai thác bauxite chưa được thảo luận rộng rãi.

Tuy nhiên sau Kỳ họp 5, phản ảnh chung của các Đại biểu Quốc hội là họ chưa hài lòng với các câu trả lời của các Bộ trưởng Công thương; Tài nguyên và Môi trường; Lao động, Thương binh và Xã hội, cũng như đối với báo cáo tổng quát về khai thác bauxite của Phó TT Thường trực Nguyễn Sinh Hùng.

Có 5 lĩnh vực còn vướng mắc đối với nhiều Đại biểu QH, đó là:

1) Tại sao một Kế hoạch kinh tế lớn như bauxite mà không đem ra thảo luận tại Quốc hội.

2) Tại sao Công ty Chalico của Trung Hoa lại trúng thầu một cách quá dễ dàng?

3) Tại sao lại để cho Công ty này tự do đem hàng ngàn Công nhân của họ vào làm việc tại hai Nhà máy Tân Rai (Lâm Đồng) và Nhân Cơ (Đắk Nông) trong khi nhiều người Việt Nam ở hai địa phương này không có việc làm?

4) Chưa hoàn toàn bảo đảm không nguy hiểm đến an ninh cho Quốc gia khi để cho người Tàu vào khai thác Bauxite ở Tây Nguyên.

5) Chưa bảo đảm an toàn vấn đề môi trường, nhất là kế hoạch chôn vùi Bùn đỏ có chất gây nguy hại cho tính mạng người dân và tài nguyên của Quốc gia.

Trong số 1687 ý kiến của Cử tri kiến nghị Chính phủ do Mặt trận Tổ quốc trình Quốc hội, người dân cũng đã yêu cầu Chính phủ phải: “Tăng cường công tác quản lý đối

với việc khai thác tài nguyên, khoáng sản nói chung, đặc biệt là khai thác rừng, khai thác than, bô xít, titan...”

Trước Kỳ họp 5 của Quốc hội hồi tháng 5-2009, các Cử tri Hà Nội đã đồng tình với hàng ngàn Trí thức, chuyên gia khoa học, khoáng sản và người dân trong và ngoài nước yêu cầu đảng phải đưa Dự án khai thác bauxite ra trước Quốc hội.

Nhưng Nhà nước lại lập luận rằng: vì chỉ tiêu cho mỗi dự án ở Tân Rai và Đắk-Nông chưa đến 600 triệu Dollars nên Chính phủ không phải xin phép Quốc hội. Các Đại biểu thì cáo buộc Chính phủ đã cố tình xé dự án lớn ra nhiều dự án nhỏ để không phải xin phép.

Sở dĩ quyết định của Đảng và Nhà nước CSVN để cho Tàu vào khai thác bauxite ở Tây Nguyên còn tiếp tục gây sôi nổi ở trong và ngoài nước vì càng ngày người dân càng thấy rõ âm mưu bành trướng lãnh thổ của Chính quyền Bắc Kinh, không những ngay trên lãnh thổ Việt Nam mà còn ở biển Đông.

Trong khi đó thì nhà nước Việt Nam lại tỏ ra yếu hèn trước các hành động ngang ngược của Hải quân Trung Hoa khi chúng công khai tấn công, bắt giữ và cướp tài sản của ngư dân Việt Nam đánh cá quanh vùng hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa.

Vì vậy, người ta đã không lấy làm lạ tại sao, trong Báo cáo về “Tình hình Kinh tế, Xã hội năm 2009 và Nhiệm vụ năm 2010” trước Quốc hội ngày 20-10-2009, Nguyễn Tấn Dũng, Thủ tướng đã cam kết với Quốc hội về việc: “Nâng cao nhận thức, trách nhiệm của cả hệ thống chính trị và của mỗi người dân về xây dựng nền quốc phòng toàn dân và an ninh nhân dân; tăng cường sức mạnh tổng hợp của các lực lượng vũ trang, chú trọng trang bị kỹ thuật và phương tiện tác chiến. Chăm lo đời sống của cán bộ, chiến sĩ; ưu tiên đầu tư cho các đơn vị tại các vùng trọng điểm, biên giới, hải đảo. Bảo vệ vững chắc độc lập, chủ quyền, thống nhất và toàn vẹn lãnh thổ”.

Ông Dũng còn kêu gọi cả nước “Chủ động phát hiện, kiên quyết

đấu tranh ngăn chặn làm thất bại mọi âm mưu, hoạt động chống phá của các thế lực thù địch”, nhưng các hành động gây hấn của người Trung Hoa đối với Việt Nam trong mấy năm gần đây ở biển Đông và kế hoạch ào ạt tự ý đưa công nhân, đa số là trai tráng khoẻ mạnh vào khắp nơi ở Việt Nam có nằm trong “âm mưu” của “thế lực thù địch” không?

Bộ Lao động, Thương binh và Xã hội cho biết họ chỉ xác nhận có khoảng 35 ngàn công nhân nước ngoài đang làm việc ở Việt Nam, nhưng Báo chí trong nước thì đưa ra con số trên 75 ngàn người, phần đông là người Tàu đã do các Công ty Tàu trúng thầu các Dự án kinh tế đưa vào làm việc không qua các thủ tục của Luật lao động.

Chính Nguyễn Tấn Dũng đã thừa nhận với Quốc hội rằng: «Quản lý nhà nước về lao động, nhất là lao động nước ngoài làm việc tại Việt Nam chưa tốt».

Khi nói về đường lối đối ngoại của Đảng và Nhà nước đối với các lân bang, ông Dũng thốt giục: “Đẩy nhanh tiến độ đàm phán và ký kết Nghị định thư về Phân giới cắm mốc, Hiệp định về quy chế quản lý biên giới và các văn kiện có liên quan khác với Trung Quốc, góp phần xây dựng khu vực biên giới hoà bình, hữu nghị, hợp tác cùng phát triển”.

Nhưng tại sao ông Dũng chỉ nói đến đàm phán trên đất liền mà không đả động gì đến vấn đề tranh chấp chủ quyền lãnh hải Biển Đông với Trung Hoa và một số nước khác trong khu vực?

Báo cáo về sự «tự hậu»

Về tình hình Kinh tế, nhận xét của Quốc hội phản ảnh qua lời nói của Nguyễn Phú Trọng: «Kỳ họp thứ sáu, Quốc hội khóa XII diễn ra vào thời điểm sắp kết thúc năm 2009, năm mà tình hình thế giới có nhiều diễn biến sôi động. Khủng hoảng tài chính, suy giảm kinh tế thế giới vẫn tiếp diễn, cùng với những biến đổi bất thường của thời tiết, khí hậu, gây ra những khó khăn, thách thức lớn đối với nhiều quốc gia. Những bất lợi đó đã tác động tiêu cực đến nước ta, làm cho tốc độ tăng trưởng kinh tế giảm

đáng kể, tình hình sản xuất kinh doanh, xuất khẩu, việc làm và đời sống của người lao động gặp nhiều khó khăn.... Nền kinh tế nước ta vẫn còn phải đối mặt với nhiều khó khăn, thách thức, ảnh hưởng đến sự phát triển bền vững không chỉ trước mắt mà cả những năm tiếp sau, nhất là nguy cơ về ổn định kinh tế vĩ mô và lạm phát cao trở lại...”

Về phần mình, ông Dũng cũng phác họa ra bức tranh kinh tế không mấy sáng sủa cho những năm sắp tới, nếu Nhà nước không đạt được các chỉ tiêu đề ra trong kế hoạch kinh tế năm 2010.

Ông Dũng nói với Quốc hội: “Tốc độ tăng trưởng GDP năm 2009 thấp nhất trong 10 năm gần đây... Các cân đối vĩ mô của nền kinh tế chưa thật vững chắc... Kết cấu hạ tầng, nguồn nhân lực và thể chế kinh tế thị trường chưa có bước cải thiện đáng kể, hiện vẫn là những điểm nghẽn của tăng trưởng ... Mạng lưới giao thông chưa hoàn chỉnh, chất lượng thấp. Hệ thống thủy lợi chưa đồng bộ, hiệu quả quản lý và sử dụng chưa cao. Nguồn và lưới điện chưa đáp ứng nhu cầu sản xuất và đời sống. Hạ tầng đô thị, hệ thống cấp thoát nước vừa thiếu, vừa kém chất lượng, bị quá tải. Tình trạng ngập úng ngày càng tăng. Quy hoạch xây dựng và quản lý đô thị vẫn còn nhiều yếu kém... Quản lý nhà nước về chất lượng giáo dục, đào tạo còn bất cập.

Do tác động của suy giảm kinh tế, việc bảo đảm an sinh xã hội và phúc lợi xã hội còn nhiều khó khăn. Chỉ tiêu tạo việc làm, xuất khẩu lao động không đạt kế hoạch, tỉ lệ lao động thất nghiệp thành thị tăng (4,66% so với 4,65% năm 2008). Quản lý nhà nước về lao động, nhất là lao động nước ngoài làm việc tại Việt Nam chưa tốt.

Đời sống nhân dân ở một bộ phận không nhỏ còn nhiều khó khăn, số hộ nghèo và tái nghèo còn nhiều, nhất là ở vùng núi, vùng đồng bào dân tộc thiểu số, vùng bị thiên tai, dịch bệnh. Một số chế độ, chính sách an sinh xã hội triển khai chậm, còn để xảy ra tiêu cực ở một số nơi. Tai nạn giao thông tuy có giảm nhưng vẫn còn nghiêm trọng.

Nạn ma túy, mại dâm, xâm hại trẻ em còn tăng ở một số địa phương... quản lý vệ sinh an toàn thực phẩm chưa tốt”.

Riêng trong hai lĩnh vực cải tổ hành chính và chống tham nhũng, ông Dũng không giấu giếm: “Xử lý ô nhiễm và bảo vệ môi trường chuyên biến còn chậm, vẫn là thách thức lớn trong quá trình phát triển... Kết quả cải cách hành chính vẫn còn thấp... Kết quả rà soát các văn bản hành chính cho thấy thủ tục hành chính của nước ta còn rất nặng nề, trong đó không ít những thủ tục phiền hà, không cần thiết, cần...Tham nhũng vẫn còn nghiêm trọng. Kỷ luật kỷ cương chưa nghiêm. Khiếu nại, tố cáo vẫn còn nhiều, số lượng khiếu kiện đông người tăng hơn năm 2008”.

Lòng dân

Trong khi đó người dân, qua báo cáo của Huỳnh Đàm, Chủ tịch Mặt trận Tổ Quốc, đã phê bình về công tác chống tham nhũng như thế này: “Các giải pháp để phòng ngừa tham nhũng hiệu quả chưa cao, nhất là các lĩnh vực đầu tư từ ngân sách, từ nguồn vốn nước ngoài thủ tục còn rườm rà dễ phát sinh tham nhũng; một số quy định về quản lý, sử dụng đất đai, về chi tiêu ngân sách, mua sắm tài sản công, về thuế chưa sát hợp với thực tế và yêu cầu phòng ngừa tham nhũng; một số vụ tham nhũng gây bức xúc trong nhân dân nhưng chậm được giải quyết; chưa phát huy được sức mạnh toàn dân trong quá trình đấu tranh phòng, chống tham nhũng”.

Người dân còn phản ánh bi quan: “Sự suy thoái của kinh tế thế giới đã tác động mạnh vào nước ta, sản xuất công nghiệp khó khăn, thị trường tiêu thụ bị thu hẹp cả trong nước và xuất khẩu, nhiều nhà máy, xí nghiệp phải sản xuất cầm chừng, có nơi phải ngừng sản xuất, hiệu quả sản xuất kinh doanh bị giảm sút, người lao động thiếu việc làm và mất việc làm gia tăng; lao động Việt Nam ở nước ngoài bị mất việc phải về nước trước thời hạn khá nhiều. Đời sống một bộ phận nhân dân, nhất là ở vùng sâu, vùng xa, vùng đồng bào dân tộc thiểu số,

vùng bị thiên tai, bão lũ gặp rất nhiều khó khăn.

Việc thu hồi đất nông nghiệp, lâm nghiệp để xây dựng các khu công nghiệp, khu đô thị, sân golf nhiều nơi chưa hợp lý; quỹ đất nông nghiệp ngày càng bị thu hẹp; việc đền bù, tái định cư chưa được quan tâm đúng mức, trong khi đó người nông dân bị thu hồi đất phần lớn chưa được đào tạo nghề, hoặc được đào tạo nhưng rất hình thức, chất lượng tay nghề không cao nên rất khó kiếm được việc làm dẫn đến tình trạng thất nghiệp gia tăng, đời sống gặp nhiều khó khăn. Nhiều sinh viên là người dân tộc thiểu số được cử đi học theo chế độ cử tuyển về địa phương cũng không có việc làm”. (Báo cáo của MT Tổ quốc)

Quốc hội rùa

Riêng trong lĩnh vực an toàn thực phẩm Quốc hội lần này chỉ quyết định sẽ “xem xét” rồi “cho ý kiến”, thay vì đem ra thảo luận ngay về “Luật an toàn thực phẩm” vì người dân rất bức xúc vấn đề có nhiều các sản phẩm, kể cả nhiều thực phẩm bày bán ngoài đường không rõ xuất xứ có chứa nhiều chất độc.

Báo cáo của Huỳnh Đàm nói: “Nhiều vụ việc vi phạm về vệ sinh, an toàn thực phẩm còn diễn ra, đặc biệt là các khu công nghiệp, khu vực nông thôn và vùng sâu, vùng xa... Đông đảo cử tri và nhân dân kiến nghị Chính phủ chỉ đạo các ngành chức năng tăng cường công tác thanh tra, kiểm tra và xử lý nghiêm những cá nhân, tổ chức vi phạm; làm rõ trách nhiệm của chính quyền địa phương để xảy ra tình trạng trên; đồng thời kiến nghị Quốc hội sớm hoàn thiện pháp luật về vấn đề vệ sinh an toàn thực phẩm và tăng cường hơn nữa công tác giám sát đối với lĩnh vực rất quan trọng này.

Về kế hoạch phát triển, Chính phủ dự trù Tổng sản phẩm trong nước (GDP) năm 2010, sẽ tăng khoảng 6,5% trong khi năm 2009 chỉ đạt từ 5% đến 5,2%. Nguyễn Tấn Dũng cũng xin Quốc hội cho mức bội chi của Ngân sách năm 2010 lên đến 125,5 nghìn tỉ đồng, bằng 6,5% GDP.

Đã đến lúc phải kiện các Công an gian ác

Văn Chu 09-10-2009

Tuy nhiên Ủy ban Tài chính - Ngân sách Quốc hội chỉ muốn cho phép tăng không quá 6% vì sợ nạn lạm phát sẽ trở lại. Ủy ban này cũng chỉ trích Chính phủ đã “ứng trước ngân sách” bừa bãi cho các Bộ, Cơ quan và địa phương lên đến mức báo động.

Chủ nhiệm Ủy ban Tài chính - Ngân sách Phùng Quốc Hiển báo cáo: “Đáng lưu ý, qua giám sát cho thấy, số vốn đã ứng lũy kể đến hết năm 2009 chưa có nguồn thu hồi khoảng trên 50.000 tỉ đồng; số vốn đến hạn năm 2010 khoảng 30.600 tỉ đồng, trong đó các bộ, cơ quan TƯ 14.600 tỉ đồng, các địa phương 16.000 tỉ đồng.

Ủy ban Tài chính - Ngân sách thấy rằng, số vốn cho các bộ, ngành, địa phương lũy kể qua các năm đến nay rất lớn, một số bộ, ngành, địa phương không có khả năng hoàn ứng kéo dài nhiều năm, tạo nên bức tranh thiếu lành mạnh trong cân đối ngân sách nhà nước”. (VietNamNet, 20-10-2009)

Như thế cho thấy Nhà nước đã chủ trương lấy tiền lao động của dân chia chác cho nhau để chỉ tiêu dù không hy vọng thu lại, trong khi cả nước còn tới 62 huyện nghèo khó và mức nghèo của dân, theo tiêu chuẩn của VN, hãy còn khoảng 11 phần trăm. Số thống kê nghèo, theo tiêu chuẩn của Liên Hiệp Quốc, cao từ 13 đến 15 phần trăm.

Đó là lý do tại sao trong khi dân không đủ ăn, thiếu tiền mua thuốc khi đau ốm, con dân nghèo không được đi học thì cán bộ ở nhà lầu máy lạnh, đi xe hơi và có tiền gửi con đi học ở nước ngoài!

Sự chênh lệch giàu-nghèo trong xã hội, vì vậy còn là cái thước để đo khả năng và lòng dạ lãnh đạo của Đảng CSVN.

Nguồn: Thông Luận

**Kính mời vào xem và
ghi tên gia nhập Khối
8406 ở trang mạng
của Khối :
[http://khoid8406vn.
blogspot.com](http://khoid8406vn.blogspot.com)**

Công an CSVN bị bắt quả tang ngay tạo chứng cứ là vấn đề đã làm xôn xao dư luận từ lâu, đặc biệt là vụ mới được phanh phui trên mạng gần đây. Sự việc bắt đầu từ lúc nhà văn nữ đấu tranh cho dân chủ, bà Trần Khải Thanh Thủy (TKTT), bị công an cản trở, không cho đến tham dự các phiên tòa được gọi là công khai vào ngày 7-9/10/09 vừa qua, xử 9 nhà dân chủ bị truy tố vì đã giảng những biểu ngữ khảng định Hoàng Sa Trường Sa thuộc chủ quyền VN, tố cáo tham nhũng và đòi hỏi nhà cầm quyền thi hành đa nguyên đa đảng.

Vào tối hôm mùng 8-10, hai vợ chồng bà TKTT bị công an bắt đi, sau khi bị hai người mặc thường phục đến trước nhà bà khiêu khích hành hung, làm bà TKTT bị thương nơi đầu. Công an đổ lỗi cho vợ chồng TKTT gây sự trước và ném gạch vào đầu và tay hai người mặc thường phục vừa kể. Theo báo An Ninh Thủ Đô, công an đưa ra lý do khởi đầu vụ ẩu đả là do ông Nguyễn Mạnh Điệp đi ngang, thấy chồng bà TKTT để xe máy ở lối đi trong ngõ, làm cản đường lưu thông nên dừng lại góp ý, thì bị đánh. Ông Nguyễn Văn Thịnh đi ngang qua thấy xô xát, nhảy vào can gián bị đánh luôn. Báo Dân Trí trước đó đã đăng tám hình một người đàn ông bị thương chảy máu ở đằng sau mang tai phải, với ghi chú là “anh Nguyễn Mạnh Điệp bị đánh vỡ đầu” và một tám hình khác chụp cây gậy và một cái mũ bảo hiểm, có tựa là “hung khí gây án bị công an Đống Đa thu giữ.” Nhưng lập tức sau đó, nhiều nhà dân báo trên mạng (*) đã khám phá ra hai tấm ảnh đó được chụp từ năm 2005 và được công an chỉnh sửa lại thành ngày 9-10-2009 để cho đăng báo. Sau phát giác này, báo Dân Trí ghi chú thêm đó là hình do công an cung cấp. Sự kiện này đã vạch trần sự gian trá của công an quận Đống Đa.

Dù công an cho rằng ông Tân (chồng bà TKTT) là người gây sự, nhưng năm hôm sau, ông Tân được thả ra, còn bà TKTT tiếp tục bị giam giữ. Điều này càng cho thấy, công an chỉ muốn kiếm cỡ giam giữ bà TKTT để không cho bà đi dự tiếp các phiên tòa và dùng ngòi bút sắc bén của

mình mà tường trình, phê phán các phiên tòa kết tù các công dân can trường yêu nước.

Bị vạch mặt gian dối ngay tạo, Công an Hà Nội, Đống Đa, Khâm Thiên, càng cố để thêm các chi tiết gian trá khác để ràng cứu vãn tình hình. Nhưng càng ràng cứu lại càng sa lầy. Theo lời giải thích quanh co, vết thương của ông Điệp cứ thay đổi vị trí, chạy từ đầu ra sau tai rồi lại xuống đến gáy. Nếu tiếp tục giải thích sẽ có lúc nó xuống tới lưng hay chân không chừng. Không chỉ vết thương biết chạy mà cả toàn thân nạn nhân cũng biến mất. Sau khi báo chí quốc tế xin các số điện thoại để tiếp xúc với các “nạn nhân”, thì thật bất ngờ, công an đưa ra lời giải thích là sau khi được băng bó, ông Điệp bỏ đi mất không biết tông tích. Đây là ông Điệp, mà theo báo chí, vừa mới mất quá nhiều máu, ngất xỉu tại hiện trường, phải chở đến nhà thương. Và tại đó, ông Điệp mê đến nỗi không đủ sức trả lời công an. Nhưng ngay khi được băng bó thì coi bộ sức lực của ông bắt ngờ phấn chấn. Máu của ông có lẽ là loại đặc biệt tái tạo cực kỳ nhanh giúp ông khoẻ lại và đi ra khỏi nhà thương nhanh đến độ không ai biết ông đã đi và đi đâu! Thế nhưng, nếu đúng như ngày công an ghi trên bức hình phổ biến trên báo mạng Dân Trí, thì một ngày sau khi bị đánh “trọng thương” ông Điệp vẫn chưa được lau chùi vết thương, máu me của ông vẫn còn chảy. Tuy chảy máu suốt một ngày như vậy, ông vẫn ngồi tỉnh táo cho y tá băng bó trong một bức hình khác. Riêng ông Thịnh thì có máu nghĩa hiệp đến độ nhảy vào chịu đòn để bị thương ở tay nhưng cũng đột nhiên biến mất, đến độ công an cũng không biết ông đi đâu, khi mà cả hai người đều mang thương tích. Dù rằng trên báo Dân Trí, chính đại tá **Vũ Công Long**, trưởng CA quận Đống Đa cho biết cả năm sinh và địa chỉ của ông Điệp. Còn báo An Ninh Thủ Đô thì ghi rõ cả hai người đều ngụ tại phường Trung Phụng, quận Đống Đa.

Rõ ràng cái gọi là “ông Điệp”, “ông Thịnh” bị thương là chuyện hoàn toàn tạo dựng. Chắc chắn đại tá Vũ Công Long, trưởng công an Quận Đống Đa, Hà Nội, nếu làm được thì đã không

ngần ngại để một ông nào đó xuống tặng cho một số vết thương giống trong hình, để đưa ra làm tang chứng. Nhưng kiếm ra được một người có khuôn mặt giống trong cái hình cũ đã lỡ đưa ra trong kịch bản vội vã này là điều quá khó.

Ông Vũ Công Long trước đây là thượng tá công an được thưởng huân chương chiến công hạng 3 vì đã chỉ huy "đẹp xong" vụ giáo dân Thái Hà tập trung cầu nguyện cho Công lý và Sự thật, với nhiều loại vũ khí sáng tạo như xã hội đen đóng vai "quần chúng bức xúc", chó nghiệp vụ, hơi cay, và có lúc cả rác rưởi dơ bẩn. Nhờ thành tích này, chưa đầy một năm sau, ông đã lên đại tá. Đây có lẽ là cách lập công "bảo vệ an ninh chính trị" một cách đặc lực nhất và dễ dàng được thăng cấp nhất, nên đại tá Vũ Công Long càng lúc càng "dạn dĩ nghiệp vụ", kể cả việc dựng đứng chứng cứ đối với cá nhân bà TKTT.

Trong chế độ CSVN, các quan chức thường núp sau cái bóng tập thể khi làm điều bậy, điều ác với dân để khỏi chịu trách nhiệm cá nhân. Nhưng khi biết rằng việc làm đó sẽ được tưởng thưởng, vì qua đó chứng tỏ lòng "trung với Đảng", thì họ không ngần ngại ra mặt nhận lãnh "công lao". Chính vì vậy mà đại tá công an Vũ Công Long là người xuất hiện trong bài báo đầu tiên về sự việc này trên tờ Dân Trí. Tuy nhiên, sau khi tin tức về vụ hình giả được loan truyền khắp nơi, thì kể từ đó đến nay đại tá Vũ Công Long cũng biến mất. Chỉ còn thấy phó công an quận Đống Đa và công an huyện Khâm Thiên khổ sở chống đỡ và sa lầy như đã nói.

Dù không cần biết lẽ phải hay công lý là gì, nhưng hẳn đại tá công an **Vũ Công Long** phải biết tội của ông rất nặng về mặt luật pháp. Khi chính kê áp dụng pháp luật lại trắng trợn vi phạm pháp luật, ngụy tạo chứng cứ để hãm hại người dân. Chẳng khác nào trường ban bài trừ tham nhũng lại là nơi nhận tiền chạy án; trường ban bài trừ buôn lậu lại bảo kê cho cả mạng lưới buôn lậu, v.v... **Chính vì thế mà đã đến lúc phải kiện những quan chức gian ác như đại tá V.C. Long ra tòa.** Dù biết chế độ chắc chắn sẽ bao che cho đương sự nhưng chính những vụ kiện như vậy mới đủ cho cả thế giới thấy thế nào là loại "nhà nước pháp quyền" đang hoành hành tại VN.

Ghi chú: (*) *Diễn đàn X Cafe, Vietland là những nơi phát giác và tố cáo sự ngụy tạo hình ảnh của công an trên tờ báo Dân Trí ngày ngày 9-10-2009*

.....

BẢO chính sách và nhân tâm

.....*Trần Văn, RFA, 21-10-2009*.....

Vài năm nay, sự phát triển của Internet đã trở thành tiền đề, giúp hình thành một mạng lưới báo chí độc lập so với hệ thống của nhà nước. Đó là các diễn đàn điện tử và blog, nơi người ta có thể tìm thấy thông tin cũng như chia sẻ với nhau những suy nghĩ khác hẳn với hệ thống truyền thông phụ thuộc chính quyền, bởi chúng phong phú hơn, và khách quan hơn.

Nhằm gửi đến quý thánh giả bức tranh về hiện tình Việt Nam qua cái nhìn của người dân, ban Việt ngữ giới thiệu một số thông tin, vấn đề đáng chú ý trên các diễn đàn điện tử và blog. Chuyên mục hàng tuần này do Trần Văn thực hiện...

Khoảng nửa tháng đã trôi qua kể từ khi trận bão thứ 9 của năm nay ở Việt Nam, tên quốc tế là Ketsana, đổ vào miền Trung. Trận bão này không chỉ làm 163 người chết, 17 người mất tích, tổng thiệt hại vật chất khoảng 14.000 tỷ đồng.

Thay vì nhận thì cần

Giống như nhiều trận bão khác, bão số 9 tiếp tục làm bật ra nhiều vấn đề tuy không mới nhưng nhức nhối.

Vấn đề đầu tiên là chuyện dự báo và chuyện phòng chống bão. Trước đây, Trung tâm Khí tượng Thủy văn quốc gia đã từng đưa ra một số dự báo sai, góp phần tạo ra thảm họa, nên từng phải xin lỗi, song lần này, sau khi bị Bí thư tỉnh Quảng Ngãi phê phán về chuyện dự báo bão số 9, họ đã phản bác kịch liệt, kèm theo nhiều dẫn chứng nhằm chứng minh, sở dĩ Quảng Ngãi bị thiệt hại nặng nề là vì chính quyền địa phương thiếu trách nhiệm.

Trong một bài viết ngắn có tựa là "Chuyện sau bão", blogger Trương Duy Nhất, cho rằng: Mấy ngày qua, báo chí đưa tin ông Bí thư tỉnh Quảng Ngãi và ông Dự báo thời tiết cãi tranh nhau chuyện

"thằng nào có lỗi"... Xem báo, đài, nghe các ông cãi nhau om tời mà buồn, bực và... điên tiết.

Dân đang đói khát, chết chóc tang thương, không phải là lúc để các ông ngồi ưỡn bụng trên ti vi cãi nhau xem "thằng nào chịu trách nhiệm" và "thằng nào thương dân hơn thằng nào". Làm quan cỡ ấy - vút! Nếu có quyền cầm gậy phang, tôi phang cả hai ông.

Cùng bàn về chuyện phòng chống bão, trong một bài viết có tựa là "Cách thức chống bão: Nhìn người nghĩ đến ta", gửi đến diễn đàn điện tử Bauxite Việt Nam, ông Nguyễn Thành Long nhận xét: Con bão Melor đổ vào nước Nhật với cường độ gió lớn hơn cơn bão Ketsana nhiều nhưng xem ra người dân Nhật chỉ việc đóng cửa ngói trong nhà và rung đùi uống trà đạo.

Họ không lo vất vả chẳng chống nhà cửa, cũng không lo hụt hơi, vất chân lên cỏ mà chạy như ở nước mình. Vì sao vậy? Đơn giản vì các cơ sở vật chất và các công trình dân sự của họ vững chắc... Cung cách phòng chống bão lụt thiên tai của họ khác xa với nước mình. Họ phòng chống bằng cách lo xa: xây dựng các cơ sở hạ tầng thật kiên cố và vững chãi.

Trong khi đó, tuy Việt Nam có hệ thống phòng chống lụt bão từ trung ương tới phường, xã nhưng theo ông Long: Sau cơn bão nào, hậu quả để lại cũng nặng nề. Sau cơn bão nào, người dân cũng phải oằn mình khắc phục thảm họa. Sau cơn bão nào, đồng bào khắp nơi cũng phải thắt lưng buộc bụng để quyền góp cứu trợ thiên tai. Ông Long cho rằng:

Tất cả chỉ vì cơ sở hạ tầng và các công trình dân sinh chất lượng quá kém. Nhà dân thì sơ sài, tạm bợ, ngay cả những khu vực nằm trong tâm ngắm thường xuyên của bão lụt. Có người bảo rằng giá mà nhà dân đều được xây dựng kiên cố như

nhà của các bác cán bộ nhà nước thì hậu quả của bão đầu đến nỗi thương đau như vừa qua!..

Trời nghiệm thu

Trên thực tế, trận bão thứ 9 của năm nay tiếp tục được xem như cách thiên nhiên tổ chức nghiệm thu chất lượng của các công trình và cung cách quản lý, đây là chủ đề thứ hai liên quan đến bão số 9, đang được một số diễn đàn điện tử và blogger bàn luận. Blogger Hiệu Minh hệ thống tin tức trên các phương tiện truyền thông chính thống và nhận định: Khó khăn qua đi, cơn bão lòng sẽ đến. Người ta tự hỏi, sau mỗi hoạn nạn, chúng ta học được những gì.

Con bão số 9 đã làm lộ ra nhiều chuyện làm ăn hay quản lý bất cập, mà vào lúc gió yên biển lặng, không ai có thể biết được những cơn sóng ngầm phá hoại âm i phía dưới... “Nhờ” bão, người dân Đà Nẵng phát hiện bờ kè ven biển, trụ điện... còn dễ đổ hơn cả hàng rào bằng tôn. Kè được xây bằng các khối bê tông gồm đá dăm, đá hộc “kết nối” với nhau bằng xi măng, không có lõi sắt, thép.

Sóng lớn tràn qua, từng khối bê tông “được” bóc ra dễ dàng. Những cột điện được chôn không móng, gió cấp 10 đi qua, chúng đổ như rạ. Tham nhũng và gian dối trong xây dựng vẫn là sự nhức nhối của xã hội. Không có trận cuồng phong vào biển Đà Nẵng thì trên bề mặt bê tông phẳng lì kia, khó ai biết được tường không móng, cột không có đế và con người không có... tim.

Mới hôm qua, lại có tin từ Quảng Bình. Đợt mưa lũ đã cuốn trôi gỗ khai thác trái phép, theo dòng sông Gianh ào ạt đổ về xuôi. Nhìn gỗ trôi sông cũng biết một phần thực trạng những cánh rừng đầu nguồn ở Tuyên Hóa đang bị tàn phá như thế nào.

Rồi dân tranh nhau vớt gỗ giữa mùa lũ tại cầu Quảng Huế, huyện Đại Lộc, Quảng Nam. Số lượng gỗ khổng lồ ấy do lâm tặc khai thác chưa kịp mang về xuôi, do xây dựng nhiều nhà máy thủy điện, mở đường giao thông và các công trình khác. Người ta thấy cả cây cỏ thụ

nguyên gốc rễ, những súc gỗ quý được cưa cắt rất chuyên nghiệp.

Hàng ngàn hecta rừng bị tàn phá, hàng vạn mét khối gỗ rừng bị vận chuyển về xuôi. Nếu nghe các báo cáo thì đều đánh giá rằng tình trạng khai thác gỗ lậu đã... giảm. Nhưng gỗ trôi che kín mặt sông mới “lộ” ra, tình trạng khai thác rừng bừa bãi đang xảy ra ngoài tầm kiểm soát.

Im hơi lặng tiếng

Cách nay ít ngày, lại có thêm một vấn đề khác nảy sinh từ bão số 9. Nó làm nhiều diễn đàn điện tử và blogger phẫn nộ. Đó là câu chuyện 21 chiếc tàu đánh cá của ngư dân tỉnh Quảng Ngãi thoát chết trong gang tấc.

Có tàu, trước khi bão đến, bị tàu tuần tra nước ngoài săn đuổi, chặn bắt. Ngư dân trên tàu bị đánh đập, những vật dụng thiết yếu giúp họ tồn tại trên biển như thùng đựng nước, thực phẩm,... bị cướp, bị phá hỏng, hoặc bị vứt xuống biển. Sau đó, tàu tuần tra của nước ngoài bỏ đi, để mặc ngư dân chống chọi với cuồng phong. Có tàu tấp vào một đảo thuộc quần đảo Hoàng Sa, đang bị hải quân Trung Quốc chiếm giữ để trú bão đã bị Hải quân Trung Quốc xả súng bắn đuổi... Trước những thông tin này, blogger Tuấn Khanh – cũng là một nhạc sĩ nêu thắc mắc “Nhà nước Việt Nam sẽ làm gì, khi nhân dân mình đổ máu?”. Blogger này viết: Thật khó tin là những người có trách nhiệm của Nhà nước Việt Nam lại có thể im lặng lâu đến vậy trước câu chuyện đầy đau thương của 200 ngư dân Việt Nam đi tránh bão cuối tháng 9 vừa qua, lại bị hải quân Cộng sản Trung Quốc cướp bóc, tra tấn... không khác gì loại hải tặc man rợ... Sau sự kiện 12 người bị bắt, đến 25 người, rồi đến 200 người, mai đây sẽ là bao nhiêu nữa?

Nhà nước Việt Nam sẽ ứng xử như thế nào với những chuyện này xảy ra? Người phát ngôn Bộ Ngoại giao sẽ nói gì với tội ác của Cộng sản Trung Quốc?

Dân của tôi đổ máu, đất nước tôi rên xiết trước tội ác cận kề của cái gọi là "hữu nghị anh em" nhưng

những người có trách nhiệm lại cứ lặng im.

Ngược lại, lời ngợi ca tình yêu của hai anh em thì cứ bắt gặp nhan nhản trên truyền hình, báo chí. Có thể gọi đó là thứ tình yêu man rợ trên máu và nỗi đau của dân tộc và Tổ quốc của mình?

Truyền hình Việt Nam có đủ tiền và thời gian để tường thuật và vinh danh lễ quốc khánh cộng sản Trung Quốc ngày 1 tháng 10, sao lại không có thời gian và nhân tính để tường thuật những nạn nhân Việt của hải quân cộng sản Trung Quốc ngày 30 tháng 9?

Nếu là tôi, tôi sẽ xấu hổ, con cháu tôi sẽ gục đầu nhục nhã khi đồng bào tôi đổ máu mà tôi thì tro trên nhận những hành động thù địch làm bạn đường. Dân tộc Việt Nam hôm nay yếu hèn, đau đớn đến thế sao?

Ở bài viết “Bão... tố”, blogger Hiệu Minh đề nghị: Đừng đợi những cơn bão... “tố” ra những bất cập, gian dối hay vô cảm, nếu muốn dân tộc 85 triệu bước ra thế giới với “chân cứng đá mềm”.

Đề nghị đó liệu có được lắng nghe? Không ai dám chắc! Hồi tháng 5-2006, sau bão Chanchu, trong bài viết có tựa là “Đau quá Biển ơi!”, đăng trên tờ Viet Tide, sau đó được diễn đàn điện tử Đàn Chim Việt đăng lại, một tác giả có bút danh là V.A.T.H. đã từng nhìn lại trận bão cách đó mười năm: Mười năm trước, Biển đã từng tước đi sinh mạng hàng trăm ngư dân người Việt trong cơn bão số 5 của năm 1996.

Sau thảm nạn ấy, nhà cầm quyền ở quê tôi đã đề ra một chương trình gọi là “đánh bắt xa bờ”, nhằm hỗ trợ ngư dân đóng mới tàu thuyền, trang bị thêm phương tiện đánh bắt, phương tiện đảm bảo an toàn hàng hải, hầu giảm bớt rủi ro, thiệt hại khi ngư dân kiếm sống trên biển.

Dù chương trình “Đánh bắt xa bờ” đã ngốn hết gần 1.400 tỉ đồng nhưng theo kết quả thanh tra mới được công bố hồi cuối tháng Tư vừa qua thì **gần 1.400 tỉ đó đã không đến tay ngư dân**. Các tỉnh - thành phố, quận - huyện, phường - xã của 29 tỉnh, thành **phổ** nằm trong

chương trình này đã thi nhau dựng ra những **hợp tác xã ma, công ty ma để rút bằng hết nguồn vốn** vay có tính ưu đãi đó. Gây ra một thảm nạn mới có khác gì Biền lại tạo điều kiện để họ tiếp tục để ra những chương trình hỗ trợ X,Y,Z nào đó mà đối tượng thụ hưởng gần như chắc chắn vẫn không phải là các ngư dân nghèo ở quê tôi.

Dù sao bão cũng tạo cơ hội cho lãnh đạo đến với dân

Đúng mười năm sau, với bão Chanchu, V.A.T.H. viết tiếp: Giống như vô số thảm nạn đã xảy ra trước đó, sau bão Chanchu, Tổng Bí thư Đảng Cộng sản Việt Nam, Chủ tịch Quốc hội, Chủ tịch Nhà nước, Thủ tướng, Phó Thủ tướng và nhiều quan chức của Cộng hoà Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam đã gửi lời chia buồn, đã đến thăm các nạn nhân hoặc gia đình họ, đã hội họp để kiểm điểm, rút kinh nghiệm, bàn bạc phương cách khắc phục hậu quả...

Đã có nhiều tuyên bố, nhiều hình ảnh về các hoạt động này. Có ân hận về hậu quả, Biền dừng lấy những chuyện tôi vừa đề cập để tự trấn an. Biền nên biết điều này. Trong số hàng trăm phụ nữ đang vật vã khóc chồng con tử nạn vì bão Chanchu có một bà lão tên Phạm Thị Thúy. Bà Thúy ở phường Thanh Khê Đông, quận Thanh Khê, Đà Nẵng và là con gái của liệt sĩ, nữ anh hùng các lực lượng vũ trang Lê Thị Dãnh.

Mẹ bà được nhà cầm quyền đúc tượng đồng rồi đem dựng ở lối vào Đà Nẵng. Còn chồng bà ông Nguyễn Văn Độ đã xấp xỉ 70 song vì đói nghèo vẫn phải xuống một tàu đánh cá để nấu cơm, phơi mực. Con tàu này mới chìm và ông sẽ không bao giờ quay về để đưa bà đến ngắm pho tượng đồng ấy nữa... Vậy đó Biền à!

Năm nay, trong bài viết “Về trước lũ”, blogger Trương Duy Nhất góp ý: **Muốn giúp dân, cứu dân, hãy về trước lũ. Đừng đợi đến khi bão lũ ập về nhắm chìm nhà cửa, xóm làng ngập trắng khăn tang mới hủ cùi inh ỏi về thăm dân, lôi những đứa trẻ nít còn vắn vảnh**

khăn tang trên đầu ra trước bàn thờ để trao phong bì, quay phim, chụp ảnh. Những cách “về” như vậy chỉ phôi bày thêm sự giả dối, phản cảm và xa cách dân thêm mà thôi.

Tuy nhiên, thực tế của hàng chục năm đã qua chỉ ra, những đề nghị, những bản khoản, trần trờ như vậy chưa bao giờ được đón nhận, được trân trọng đúng mức cần thiết!

http://www.rfa.org/vietnamesefin_d_ept/Typhoons-policies-and-man-heart-10212009151445.html

Cũng vì vậy, Bộ Ngoại giao Trung Quốc đã đề nghị Quân đội nhân dân Việt Nam tham gia tìm kiếm.

Sau khi nhận được đề nghị kể trên, Bộ Tổng Tham mưu thuộc Bộ Quốc phòng Việt Nam đã chỉ thị cho Hải quân nhân dân Việt Nam thực hiện đề nghị đó. Tờ Quân đội nhân dân tường thuật – xin dẫn nguyên văn: *Bộ Tư lệnh Hải quân đã điều động bốn tàu hải quân tham gia tìm kiếm tàu cá Trung Quốc bị nạn. Đến 7 giờ 55 phút ngày 17 tháng 10, tàu HQ 797 đã phát hiện và vớt được một thi thể ngư dân*

Tình hữu nghị và nghĩa đồng bào

Trần Văn, RFA, 22-10-2009

Tờ Quân đội Nhân dân vừa cho biết, sau khi Bộ Ngoại giao Trung Quốc đề nghị Việt Nam tham gia tìm kiếm hai tàu đánh cá của Trung Quốc ở vùng biển gần đảo Bạch Long Vĩ, Bộ Tổng Tham mưu thuộc Bộ Quốc phòng Việt Nam đã điều động bốn tàu hải quân lên đường tìm kiếm hai con tàu này...

Tin vừa kể được tờ Quân đội Nhân dân loan tải hôm 20 tháng 10, cùng lúc với việc tờ Tuổi Trẻ dẫn ý kiến của một đại tá hiện là Phó Chỉ huy trưởng, Bộ chỉ huy Bộ đội biên phòng tỉnh Quảng Ngãi, cho biết, thiệt hại mà ngư dân của 16 con tàu đánh cá ở Quảng Ngãi vào quần đảo Hoàng Sa trú bão số 9, bị phía T.Quốc tịch thu tài sản, nhiên liệu được ước lượng gần một tỉ đồng.

Liệu có gì đáng chú ý quanh hai sự kiện cùng xảy ra trên biển Đông? Mời quý vị nghe Trần Văn tổng hợp và tường trình.

Tích cực tìm kiếm ngư dân Trung Quốc

Theo tờ Quân đội Nhân dân, hôm 14 tháng 10, hai tàu đánh cá của Trung Quốc đã bị bão đánh chìm ở khu vực gần đảo Bạch Long Vĩ của Việt Nam. Trên hai con tàu ấy có 13 ngư dân Trung Quốc.

Trung Quốc ở khu vực đông nam đảo Bạch Long Vĩ 15 hải lý. Văn phòng Ủy ban Quốc gia Tìm kiếm cứu nạn đã thông báo cho phía tàu Trung Quốc đến vị trí của hai tàu HQ 797 và HQ 786 nhận bàn giao thi thể ngư dân Trung Quốc.

Cách hành xử của TQ

Qua vụ này, có thể thấy, cách ứng xử của VN hoàn toàn khác với lối hành xử của Trung Quốc.

Hồi cuối tháng trước, do không kịp chạy vào bờ khi bão số 9 ập đến, 16 tàu đánh cá ở Quảng Ngãi, với hơn 200 ngư dân Việt Nam đành tạt vào quần đảo Hoàng Sa để trú bão. Tuy nhiên lực lượng vũ trang của Trung Quốc đang chiếm đóng quần đảo này đã chặn họ lại cho đến khi Việt Nam liên lạc, xin để ngư dân của mình được cập cảng tránh bão.

Sau khi bão tan, nhiều ngư dân Việt Nam được cho phép tạm trú tránh bão đã bị lực lượng vũ trang của Trung Quốc đánh đập, nhiều tàu đánh cá bị cướp, tài sản trên tàu bị hủy hoại, ...

Một trong các nạn nhân, ông Trương Minh Quang, chủ tàu QNG 90078, kể: *“Nói chung là bão xong rồi, nó ra lấy đồ hết. Nói chung là nó ra rồi nó bóp cổ, làm dữ dội lắm,*

nó làm kinh lắm. Máy móc, dụng cụ mình đi làm, lấy hết luôn, chỉ để lại một la bàn cho mình về à.”

Hai sự kiện vừa dẫn cho thấy sự khác biệt rất lớn giữa Việt Nam và Trung Quốc, trong cách hành xử với những ngư dân lâm nạn. Một bên tích cực cứu giúp, bên kia thì hoàn toàn ngược lại.

Nghĩa đồng bào đâu rồi?

Thế nhưng, đối chiếu hai sự kiện này với nhiều sự kiện khác, một số người cho biết, họ cảm thấy tiếc vì hình như chính quyền cũng như Quân đội nhân dân Việt Nam chỉ tích cực cứu giúp ngư dân Trung Quốc.

Những người này cho rằng, khi lâm nạn trên biển, dù rất cần sự hỗ trợ tích cực của cả chính quyền lẫn quân đội, song hiếm khi ngư dân Việt Nam được quan tâm đến như vậy. Họ vẫn thường xuyên đơn độc, đối đầu với gió to, sóng dữ, bão tố, kẻ cả chuyện bị săn đuổi, tấn công, bị đánh, cướp, tàu bị đâm chìm.

Thực tế có đúng như thế? Trong một lần trả lời phỏng vấn Đài A châu Tự do, ông Nguyễn Thanh Thu, ngư tại Quảng Ngãi, chủ tàu kiêm thuyền trưởng tàu đánh cá mang số hiệu QNG 95348, bị đâm chìm giữa biển, vào lúc rạng sáng ngày 19 tháng 5, kể:

Nguyễn Thanh Thu: Tàu chìm hẳn trong khoảng 15 phút, anh em chúng tôi bơi miết cho đến 6 giờ sáng rồi có một chiếc thúng vớt chúng tôi lên. Chúng tôi dùng bộ đàm kêu các tàu ở gần đến cứu...

Trần Văn: *Mình có hải quân, có cảnh sát biển, có biên phòng, việc tuần tra trên biển như thế nào? Trong những trường hợp tàu lạ đâm chìm tàu đánh cá, tàu hàng của mình...*

Nguyễn Thanh Thu: Không có tàu hải quân Việt Nam... Không có tàu...

Trần Văn: *Rồi cảnh sát biển hoạt động thế nào?*

Nguyễn Thanh Thu: Tàu cảnh sát biển không có... Chúng tôi gọi ngư dân cùng quê làm ở gần đó tới cứu chúng tôi và sau đó tôi phải thuê một cái ghe chở 26 lao động vào trong đất liền.

Những gì đã xảy ra với ông Nguyễn Thanh Thu hình như không phải là cá biệt. Vợ của thuyền trưởng một tàu đánh cá ở Đà Nẵng, tâm sự: *“Ở ngoài biển phần ai nấy biết chứ mô có ai bảo vệ. Bảo vệ là hỏi bão tố, biên phòng ở trong bờ điện ra nhắc chừng, bảo là Đài báo bão, bảo phải cập bến thì họ kêu gọi mình vô bờ thôi chứ ngoài đó làm chi có ai bảo vệ. Làm ăn ngoài biển mạnh anh mô lo anh nấy. Lo làm ăn thế thôi chứ không có ai bảo vệ hết.”*

Với thực tế như người ta đã biết, việc chính quyền và quân đội Việt Nam cử đến bốn tàu hải quân để tìm kiếm hai tàu đánh cá của ngư dân Trung Quốc hình như là khác lạ thường?

Tại sao?

Một số người phỏng đoán, đó có thể là vì chính quyền Việt Nam thực sự muốn chứng tỏ thiện chí thực hiện phương châm 16 chữ vàng và tinh thần 4 tốt, bất kể thái độ của Trung Quốc thế nào. Tuy nhiên điều đó chỉ là phỏng đoán.

Những phỏng đoán này có thể vì mọi người vẫn thường nghe lãnh đạo Đảng, Nhà nước, Chính phủ tuyên bố những ý như ông Nguyễn Minh Triết, Chủ tịch Nhà nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam, phát biểu tại Hà Giang, một trong những tình giáp với Trung Quốc: *Tình hữu nghị Việt Nam-Trung Hoa là số một! Phải làm sao giữ mãi, trân trọng. Dù nó có gặp khó khăn, có gặp những vấn đề gì trở ngại thì hãy đoàn kết, thân ái với nhau. Trao đổi để tìm ra cái giải pháp khắc phục! Hai bên biên giới phải là hai bên biên giới hữu nghị. Nhân dân hai bên phải thực sự đoàn kết!*

Thật ra tình hữu nghị là yếu tố không mới. Đây là điều mà xưa nay, lãnh đạo Đảng, Nhà nước, Chính phủ Việt Nam thường xuyên khẳng định, sẽ tích cực gìn giữ khi quan hệ với các quốc gia có cùng thể chế chính trị.

Chỉ canh giữ hòa bình thế giới?

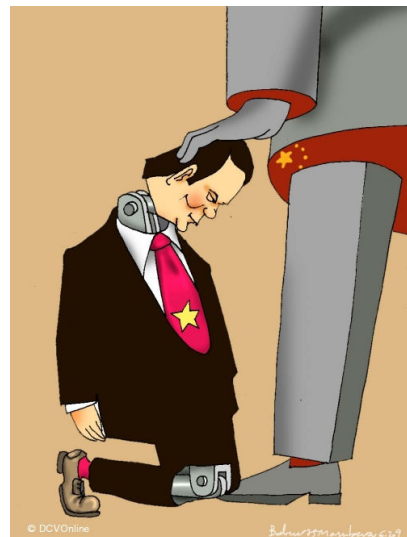
Ở chuyến thăm Cuba hồi đầu tháng này, cũng với quan niệm như

thế, ông Nguyễn Minh Triết tuyên bố: *“Có người ví von, Việt Nam-Cuba như là trời đất sinh ra. Một anh ở phía Đông, một anh ở phía Tây. Chúng ta thay nhau canh giữ hòa bình cho thế giới! Cuba thức thì Việt Nam ngủ, Việt Nam gác thì Cuba nghỉ...”* Video clip ghi lại tuyên bố quý vị vừa nghe đang được giới thiệu rộng rãi trên Internet.

Trong khi Việt Nam và Cuba đang canh giữ hòa bình cho thế giới thì tại biển Đông, ngư dân Việt Nam vẫn còn đầy âu lo, trần trở khi kiếm sống trên vùng biển vốn thuộc chủ quyền xứ sở của mình.

Ông Trương Minh Quang, chủ tàu đánh cá mang số hiệu QNG 90078, kể suy nghĩ cũng như tâm sự của ông về thực tế biển Đông: *“Nói chung mình nghe là của Việt Nam nhưng của Việt Nam gì mà ra nó bắt miết. Việt Nam đi ra đó là phải né đi ban đêm chứ ban ngày không dám đi, đi rồi sợ ngang qua đó nó bắt anh ơi!”*. Ông Dương Văn Thọ, chủ tàu đánh cá mang số hiệu QNG 6597 TS, cũng vậy. Ông bảo: *“Tôi thường gặp Hồng Kông, Đài Loan hay Nhật Bản cũng đều làm ở quần đảo Hoàng Sa nhưng mà mình chưa nghe bắt các nước ấy. Bắt Việt Nam không à! Nó lạ kỳ!”*

Sự kỳ lạ đó có phải là hệ quả của việc duy trì, phát triển tình hữu nghị với các nước xã hội chủ nghĩa anh em để cùng canh giữ hòa bình cho thế giới?

**Vừa là đồng chí
Vừa là gia nô !**